

Trọng Sinh Chi Nhất Phẩm Phu Nhân

Contents

Trọng Sinh Chi Nhất Phẩm Phu Nhân	2
1. Chương 1: Đêm Máu	2
2. Chương 2: Sống Lại	5
3. Chương 3: Thỉnh An	6
4. Chương 4: Trách Cứ	8
5. Chương 5: Độc Chiếm	10
6. Chương 6: Quân Cờ	11
7. Chương 7: Tin Mừng	13
8. Chương 8: Khiển Trách	15
9. Chương 9: Tính Số	17
10. Chương 10: Gia, Ngài Phải Chống Đỡ	19
11. Chương 11: Không, Ta Là Đang Uy Hiếp Ông	21
12. Chương 12: A, Đây Là Có Chủ Tâm Bao Che Sao?	23
13. Chương 13: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn	24
14. Chương 14: Huynh Đãi, Huynh Còn Sống Không?	27
15. Chương 15: Ngựa Chết Tạm Thời Chữa Thành Ngựa Sống	29
16. Chương 16: Mưu Tài	31
17. Chương 17: Mưu Tài (hạ)	33
18. Chương 18: Văn Sinh Họ Tả, Tên Thiệu Khanh	35
19. Chương 19: Gia Muốn Đi Nhà Xí	38
20. Chương 20: Chào Buổi Trưa Đại Gia	39
21. Chương 21: Một Tiểu Lâu La Cũng Dám Cùng Gia Khiêu Chiến	41
22. Chương 22: Ân Cứu Mạng Cũng Coi Như Không Được Cái Gì	44
23. Chương 23: Ngài Lại Nghĩ Ra Cái Thiêu Thân Gì Nữa?	45
24. Chương 24: Phong Lưu Và Hạ Lưu Thường Chỉ Cách Nhau Có Một Đường	47
25. Chương 25: Trên Đầu Chữ Sắc Có Một Thanh Dao	50
26. Chương 26: Tìm Nữ Nhân Có Thể Hay Không Hơi Quá Sớm Rồi?	52
27. Chương 27: Thời Gian Đây Không Có Cách Nào Trôi Qua	53
28. Chương 28: Làm Bậy À!	56
29. Chương 29: Không Cho Đi Liền Choáng Váng Cho Bà Ta Xem	57
30. Chương 30: Con Thỏ Xui Xẻo	59
31. Chương 31: Đi Theo Tam Gia Có Thịt Ăn	61
32. Chương 32: Quý Nhân Đến Cửa	64
33. Chương 33: Người Người Đây Không Hề Có Tư Tưởng Của Phàm Nhân	67
34. Chương 34: Một Viên Đá Kích Thích Ngàn Tầng Sóng	70
35. Chương 35: Thật Sự Là Tiền Đồ Vô Lượng	72
36. Chương 36: Lục Gia, Văn Sinh Đã Đến Theo Lời Ước Hẹn	73
37. Chương 37: Văn Sinh Từ Trước Đến Nay Giữ Mình Trong Sạch	76
38. Chương 38: Lão Phu Nhân Cô Quạnh	79
39. Chương 39: Đại Tỷ Nhất Định Là Thẹn Thùng	80
40. Chương 40: Vỗ Mông Ngựa Trên Đùi Ngựa	81

Trọng Sinh Chi Nhất Phẩm Phu Nhân

Giới thiệu

Edit+ Beta: Minh Miu. Lạc, EmeraldThể loại: Trọng sinh-Cổ trang-Bảo thù-HETả Thiệu Khanh được ông trời thương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nhat-pham-phu-nhan>

1. Chương 1: Đêm Máu

Máu, máu đầy đất, trong đêm đen tản ra mùi máu tươi gay mũi.

Một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu đỏ từng bước tiến vào cổng lớn Tả phủ, để giày lưu lại trên bàn đá xanh một đường dấu máu.

Nhắc đao hạ đao, từng người xuất hiện ở trong tầm mắt của y đều bỏ mạng.

Hai mắt y đỏ thẫm, nước da trắng bệch, bờ môi tím bất thường, bề ngoài giống như ác quỷ, lại như một con rối vô tri, bước chân kiên định đi về phía trước, những nơi đi qua, thi thể ngổn ngang, trên mũi đao bén nhọn máu đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

“Ah...” Một bà tử hoảng hốt chạy loạn tới chính điện đụng phải người kia, sợ tới mức chân như nhũn ra, “bịch” một tiếng quỳ gối lên đá xanh trên đường, dập đầu cầu xin tha thứ: “Gia tha mạng, gia tha mạng...”

Nam tử mặc áo đỏ nghe được tiếng vang cúi đầu nhìn bà một cái, mũi đao thật dài chỉ vào đầu của bà, ánh mắt lạnh như băng giống như ác ma.

“Mụ cũng nên chết theo.”

Bà tử kia toàn thân run lẩy bẩy, chậm rãi ngẩng đầu, mượn ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn nhìn rõ tướng mạo người tới, đồng tử co rút lại, trên cổ truyền đến một trận đau đớn, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thê lương: “Tam... Tam gia...” liền tắt thở nằm trên mặt đất.

Trong phòng khách Tả gia, một phút trước vẫn là gia yến vui vẻ hòa thuận, hiện giờ lại tĩnh lặng đến mức chỉ nghe tiếng bước chân chậm chạp trầm ổn từng chút một tới gần.

Nam tử mặc áo đỏ một cước đá văng cửa lớn, lập tức một trận gió lạnh tiến vào, khiến người bất giác rùng mình.

Tóc dài tung bay, lúc nhóm người nhìn rõ thanh niên đứng tại cửa ra vào, đồng loạt ngơ ngẩn, mắt lộ vẻ khó tin.

“Là người...”

“Thiệu Khanh...”

“Tam gia...”

Tả Thiệu Khanh cất bước chân, cầm theo trường đao nhỏ máu tiến vào, ánh mắt âm lãnh đảo qua mặt tất cả người trong sảnh, thanh âm khàn khàn mang ý cười: “Đều ở đây... Rất tốt.”

Tả lão gia phản ứng lại đầu tiên, vỗ án, chỉ vào thanh niên điên cuồng quát: “Người đồ nghiệt tử này. Đây là muốn làm cái gì?”

“Ha ha...ngài cảm thấy thế nào?” Tả Thiệu Khanh trực tiếp đi về phía lão ta, gương mặt trắng bệch mang theo giọng mỉa mai vui vẻ, “Lúc thân thể của ta ở địa ngục, các người lại như lên thiên đường, ta không cam lòng.”

Trường đao vung lên, một nha hoàn muốn lạng lẽ trốn lập tức đầu thân hai nơi, thảm trạng kia khiến mọi người sợ tới mức thét lên không ngừng.

“Đêm nay...Ai cũng đừng nghĩ tới chuyện đi khỏi đây một bước.”

“Nghiệt tử, ngươi rốt cục có biết mình đang làm gì không? Chẳng lẽ ngươi muốn giết phụ thí mẫu sao? Ở nơi này đều là người có huyết thống thân cận nhất của ngươi. Ngươi chẳng lẽ không sợ thiên lôi đánh chết sao?”

“Thí mẫu giết phụ sao?” Tả Thiệu Khanh thanh âm trào phúng nở nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp tuấn tú vờ vẹo quỷ dị, “Có hề gì?”

Y ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén chống lại sự tức giận của Tả Uẩn Văn, giọng điệu bình thản trình bày: “Cũng phải nói, tình phụ tử của chúng ta từ sáu năm trước đã đoạn tuyệt rồi, về phần cái gọi là mẫu thân, mẫu thân của ta không phải đã chết rồi sao? Ta cũng không có ý nhận giặc làm mẫu.”

“Ngươi...”

Tả Thiệu Khanh trong nháy mắt vùng lên, điểm huyết Tả Uẩn Văn, quay đầu nhìn chằm chằm vào thanh niên đầu tiên ở bên tay trái, khoe miệng hơi nhếch lên, “Đại ca, sáu năm không gặp, từ khi chia tay đến giờ ngài vẫn khoẻ chứ?”

Tả Thiệu Yến tỉnh táo hơn so với những người khác, giờ phút này khuôn mặt lạnh lùng của gã ta không biến hóa nhiều, ngược lại bình tĩnh nói: “Tam đệ, hôm nay diễn ra gia yến, ngươi đến vừa đúng lúc, cùng ngồi xuống uống vài chén rượu đi?”

Tả Thiệu Khanh dùng mũi đao nâng cằm Tả Thiệu Yến, trên làn da trắng nõn xuất hiện một vết máu, mỉa mai nói: “Ha ha, đại ca không hổ danh là vị quan tốt mà mọi người ca tụng, định lực này...chắc chắn, nhìn thấy đệ đệ bị người tự tay lợi dụng lừa bán, vậy mà không có một tia xấu hổ, tiểu đệ bái phục bái phục.”

Ngữ điệu lại chuyển, âm trầm nói: “Ta chờ ngày này đã tròn sáu năm, nếu không phải muốn tận mắt nhìn các ngươi, ta sao có thể chịu nổi nỗi nhục sáu năm qua sống không bằng chết?”

“Tam đệ...”

“Câm miệng.” Tả Thiệu Khanh hung ác trừng mắt liếc gã ta, ánh mắt kia giống như thiên ma, khiến lòng người run sợ.

“Từ nhỏ, người mà ta tín nhiệm nhất là đại ca ngươi, luôn nghĩ ngươi khác với đám người Tả gia kia, kết quả thì sao? Vì tiền đồ của ngươi, coi các thứ đệ thứ muội chúng ta cả một đám trở thành đá lót chân của ngươi, chỉ cần có tác dụng với ngươi thì không chút do dự bán chúng ta, xem ra, những kẻ ngồi đã hôm nay chính là một đám nam nữ quyền quý cao cao tại thượng.”

Trường kiếm lướt về phía trước, máu đỏ tươi ồ ồ chảy ra, Tả Thiệu Khanh đối diện những ánh mắt từ lạnh lùng trở nên hoảng sợ, tâm tình thật tốt nói: “Nếu không phải thời gian của ta không nhiều, quả thực không muốn để cho các ngươi chết dễ dàng như vậy.”

Không quan tâm tới tiếng hét chói tai bốn phía, Tả Thiệu Khanh vô cùng thờ ơ vùng đao, mỗi một đao đều mang theo tử vong, phút chốc đã giải quyết hơn phân nửa đám người trong phòng, cuối cùng đặt lưỡi đao ở trên cổ chủ mẫu Tiết thị.

“Mẫu thân, đây là lần cuối cùng ta gọi bà hai tiếng mẫu thân, con trai của bà, con gái của bà, cả đám đều đã xuống hoàng tuyền, ta nghĩ hiện giờ bà khẳng định rất muốn nhanh chóng đi tìm bọn chúng nhỉ?”

“Ngươi...cái tên nghiệt chủng này, sớm biết vậy năm đó ta đã loại trừ ngươi.”

Tả Thiệu Khanh ánh mắt dần trở nên lạnh, thanh âm không mang theo một chút độ ấm hỏi: “Nói như vậy, mẹ đẻ của ta chết trên tay của bà?”

“Đúng vậy thì sao? Tiệp nhân kia, lại dám thừa dịp ta mang thai câu dẫn lão gia, thậm chí còn châu ám thai kết, để cho ả sống thêm nhiều năm như vậy đã quá tiện nghi cho ả rồi.”

Tả Thiệu Khanh quăng cho bà ta một tát, phần nộ quát: “Bà coi Tả Uẩn Văn thành cái bánh bao thơm phức sao? Tất cả nữ nhân đều ước được leo lên giường của ông ta à? Lúc trước chính ông ta bức bách mẫu thân ta, oan có đầu nợ có chủ, kẻ đáng chết phải là Tả Uẩn Văn.”

“Nếu không tại ả ...”

Tả Thiệu Khanh không có tâm tình tiếp tục nghe, khí huyết dâng lên trong cơ thể, thiếu chút nữa xông thẳng ra yết hầu, y một đao đã giải quyết xong sinh mệnh Tiết thị, sau đó đi đến trước người Tả Uẩn Văn.

Giải bỏ huyết đạo cho Tả Uẩn Văn, Tả Thiệu Khanh nhìn hai chân ông ta run rẩy xùy cười một tiếng: “Ông đang rất sợ hãi?”

“Ta không biết...Mẫu thân của người bà ấy...”

“Cho dù ông biết thì thế nào?” Tả Thiệu Khanh cắt ngang lời của ông ta: “Ông sẽ vì mẫu thân của ta mà giết độc phụ kia? Đừng nói giỡn, mẫu thân ta là cái gì chứ? Cũng chỉ là một di nương mà thôi, ta còn chưa ngại thơ đến thế.”

Tả Uẩn Văn nhắm mắt lại, cắn răng nói: “Là ta hổ thẹn với mẫu thân người.”

“Bây giờ nói lời này, đã quá muộn...”

Tả Uẩn Văn trừng lớn hai mắt, đáy mắt lộ vẻ sợ hãi kinh hoàng, trong ấn tượng của ông ta, đứa con trai này từ trước đến nay đều một bộ dạng nhất gan yếu đuối, tuy đọc sách có tiến bộ nhưng đến cùng vẫn kém hơn trưởng tử được ông ta coi trọng.

Sáu năm không gặp, trước là một thiếu niên luôn cúi đầu vậy mà nay lại trở nên tàn nhẫn quả quyết như vậy, vậy mà lại tập võ, tạo hóa này là trêu người sao?

Năm đó, Tiết thị lợi dụng y để đổi lấy cho Tả gia một cơ hội tiến vào quan trường, ông ta tuy do dự vài ngày nhưng sau đó vẫn đồng ý, cả đời này nguyện vọng lớn nhất của ông ta là có thể khiến cho Tả gia đạt được huy hoàng, khôi phục phong vang của tổ phụ nhất phẩm đương triều năm xưa.

Chính hôm nay, con trai trưởng của ông ta vinh dự trở thành hộ bộ thị lang ngũ phẩm, gã ta còn trẻ, tương lai tiền đồ vô hạn, chưa hẳn không đến được vị trí kia, không ngờ rằng khắc trước còn mơ ước chờ mong giờ phút này tất cả đều bị huỷ.

“Kết thúc...”

Tả Thiệu Khanh xoay người rời khỏi phòng khách, dáng người thẳng tắp đứng ở cửa lớn cho đến khi bên trong truyền đến tiếng thân thể người ngã xuống mới rời đi.

Tiếng sấm vang rền, một đạo sấm sét bổ xuống phía trước Tả Thiệu Khanh, y ngẩn người, tự nhủ: “Giết phụ thí mẫu, thiên lôi đánh chết sao? Muốn đánh liền đánh đi...”

Tả Thiệu Khanh cố nén thống khổ kinh mạch toàn thân đi ngược chiều, khóe miệng tràn ra vài giọt máu tươi, từng bước một gian nan đi về phía trước.

Một tia sáng chói mắt từ trên trời giáng xuống, đánh vào huyết bách hội của Tả Thiệu Khanh, thân ảnh màu đỏ chậm rãi ngã xuống, khóe môi nhếch lên nụ cười giải thoát.

Gợi ý âm áp:

1. Trọng sinh, cổ phong, mất quyền lực, 1v1, HE

2. Đây là sự trưởng thành của yêu nghiệt thụ-bụng dạ đen tối, âm hiểm xảo trá, tâm ngoan thủ lạt, nhiều khuyết điểm, bất hiếu bất trung cái gì cần có đều có(đương nhiên là đối với địch nhân), luân lý đạo đức rõ ràng xin thận trọng.

3. Không tiểu thiếp, không nam sủng, song khiết, các thân ái không cần lo lắng NP, tình hữu độc chung không tiểu tam.

4. Văn chậm nhiệt

5. Hổ mới cầu chú ý cầu bao dưỡng, các loại cầu!!! Moa moa ta

đ

2. Chương 2: Sống Lại

“Gia...Tam gia...Nên thức dậy...”

Tả Thiệu Khanh mí mắt giật giật, ý thức từ trong hỗn độn tỉnh táo lại, bên tai có người đang nhẹ giọng gọi, thanh âm ôn hòa kia vô cùng quen thuộc, trong chốc lát không nhớ ra được đó là ai.

Y không chết sao? Y nhớ rõ y bị sét đánh trúng, loại cảm giác nóng rát này cảm nhận vẫn còn sâu sắc như vậy, như thế nào sẽ còn sống?

Y vì cái gì vẫn còn sống? Tự tay giết tất cả mọi người của Tả gia, y đã chuẩn bị xong cùng bọn họ xuống địa ngục, có lẽ cả nhà bọn họ còn có thể cùng xuống núi đao vạc dầu của địa ngục, chỉ là nghĩ như vậy, Tả Thiệu Khanh liền không hề sợ chết.

Sáu năm này, y dựa vào hận thù chèo chống chút ý niệm sống sót, nếu không phải y luyện công pháp lung tung sinh ra dị thường, làm cho kinh mạch đi ngược chiều, thời gian không còn nhiều, y còn có thể để cho Tả gia thêm chút phong quang, sau đó lại để cho bọn họ cảm thụ cảm giác từ đám mây ngã xuống địa ngục.

“Tam gia, nếu không đứng dậy sẽ trễ giờ thỉnh an...” Thanh âm nhu hòa kia vẫn như cũ quanh quẩn bên tai, thời gian dần trôi qua kéo thần trí Tả Thiệu Khanh trở lại.

Y mở ra hai mắt, quay đầu nhìn chằm chằm người đang nói chuyện kia, ánh mắt từ mê mang đến khiếp sợ.

“Vú Liễu?” Tả Thiệu Khanh vừa mở miệng liền phát hiện có cái gì đó không được bình thường, thanh âm của y...thanh âm của y như thế nào lại trong veo hình như không có thay đổi?

Quan trọng nhất là, phụ nhân mặt mũi hiền lành này không phải là nữ mẫu chăm sóc y từ nhỏ sao? Nhưng y nhớ rõ năm đó y 14 tuổi vú Liễu bị độc phụ kia đuổi ra khỏi Tả gia.

“Gia ngài làm sao vậy? Không phải là có chỗ nào không thoải mái chứ?” Vú Liễu khẩn trương quan sát đôi má trắng nõn dị thường của Tả Thiệu Khanh, đưa tay sờ lên trán của y, phát hiện không có phát sốt mới an tâm.

Tả Thiệu Khanh cầm chặt bàn tay thô ráp kia, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp truyền đến, mới giật mình chính mình cũng không phải đang nằm mơ.

Làm sao lại như vậy? Dù cho đạo thiên lôi kia không có đánh chết y, y cũng không nên ở chỗ này, hơn nữa nhìn tuổi của vú Liễu thì biết hiện tại căn bản không thể nào là Thiên Phụng năm thứ bảy.

Vậy là y trở về quá khứ sao? Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng cảm thấy y giết phụ thân giết mẫu thân là tội không thể tha, lại để cho y sống lại một đời chuộc tội? Hoặc là cảm thấy cuộc đời trước kia của y sống quá ghen ghét một lần nữa tạo cho y một cơ hội?

A, vậy y tình nguyện uống qua canh Mạnh Bà sau đó một lần nữa đầu thai, quên hết tất cả về Tả Thiệu Khanh, quên đi cuộc sống sỉ nhục kia.

“Gia, đừng nằm trên giường nữa, tuy Tam di nương đi, nhưng ngài cũng phải sống tốt, di nương mới có thể an tâm đi.”

Tả Thiệu Khanh trong mắt hiện lên một tia lo lắng, khàn giọng hỏi: “Di nương...đi?”

Mẹ đẻ của y là Tam di nương Tả phủ, đã từng được Tả Uẩn Văn sủng ái, bởi vậy, lúc mẫu thân còn tại thế cuộc sống cũng không tệ lắm, chỉ là cuộc sống như vậy từ lúc mẹ đẻ qua đời cũng không quay lại nữa.

Y nhớ rõ năm đó mẹ đẻ đi là lúc y 13 tuổi, sau đó địa vị của y ở Tả gia rớt xuống ngàn trượng, chỉ vụn vụn có mấy người nô bộc trung thành bị độc phụ kia đuổi giết, triệt để biến thành thứ tử bị người khống chế không thu hút.

“Gia, lão nô biết rõ ngài thương tâm, nhưng di nương đi là sự thật, ngài cũng không thể tiếp tục khinh suất nữa.” Vú Liễu giọng điệu nghiêm khắc dạy dỗ.

Tả Thiệu Khanh nghĩ nghĩ, nhớ rõ là có việc như vậy, bởi vì mẹ đẻ y qua đời, y dần dần vài ngày, làm ổ ở trong viện tử cũng không bước ra ngoài, thỉnh an tự nhiên cũng không có đi, bị đội lên đầu tội danh bất hiếu.

Mẹ cả Tiết thị từ trước đến nay không chào đón mẫu tử bọn họ, phụ thân đối với y cũng bình thường, trong phủ Lão phu nhân thấy thứ tử sẽ không cho sắc mặt tốt, sau khi mẹ đẻ qua đời, trong vòng đêm, nhà này liền biến thành một cái lao tù áp lực, làm cho người khác không sinh ra được một chút cảm tình.

Chỉ có điều những điều này là chuyện đời trước, mặc kệ y vì cái gì không chết, còn trở về bảy năm trước, y tuyệt sẽ không tiếp tục làm Tả Thiệu Khanh mặc cho người khác định đoạt.

“Hiện tại là giờ nào rồi?”

“Sắp đến giờ mẹo rồi, nếu không đứng dậy lại trễ thời gian thỉnh an, không chừng vị kia lần này sẽ chính ngài cái gì nữa.”

Tả Thiệu Khanh âm thầm bĩu môi, còn có thể chinh cái gì? Chẳng qua là chút ít mảnh lời cũ thôi, trong lòng khinh thường, Tả Thiệu Khanh trên mặt nhu hòa nói: “Biết rồi, thay quần áo.”

Tả Thiệu Khanh được vú Liễu hầu hạ mặc vào một bộ y phục màu tro, cái áo choàng này hơi cũ không mới vẫn là do chính tay mẫu thân của y may, qua năm nay, y sẽ không được mặc quần áo mẫu thân làm nữa rồi.

Rửa mặt xong, Tả Thiệu Khanh trước uống một chén cháo mới đi ra khỏi viện tử, thời tiết mới vào đông, trong không khí mang theo một chút khí lạnh ẩm ướt, làm cho đầu óc người thư thái hơn một chút.

Y quay đầu lại nhìn thoáng qua tòa tiểu viện sạch sẽ ngăn nắp này, tiếp qua một năm, Tả gia rời đi trấn Vũ Khê, đưa cả nhà dời đi kinh thành, sau đó không ở được bao lâu, y sẽ bị đưa cho Lại bộ thượng thư Giang Triệt, với tư cách là đá lót chân cho Tả Thiệu Yến gia nhập vào quan trường.

Theo lời Tiết thị nói, y đây là dùng chút sức nhỏ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của Tả gia, Xù

, nói thật sự là đường hoàng, thực nên để cho con trai của mẹ cũng đi thử xem cái loại cuộc sống không phải của mình này.

Thu hồi ánh mắt, ánh mắt Tả Thiệu Khanh từng chút từng chút đông lại, lộ ra hận ý, đời này y sẽ không đích thân giết chết bọn chúng, nhưng là sẽ để cho bọn họ sống không bằng chết.

3. Chương 3: Thỉnh An

Một đường đi qua hoa viên Tả gia, đi qua viện tử của mấy huynh đệ tỷ muội khác, ước chừng qua một khắc mới tới viện tử chính.

“Tam gia đã tới, phu nhân cũng chờ lâu rồi, mấy vị thiếu gia cùng các tiểu thư sớm đều đến rồi.” Đứng ở giữa cửa ra vào là một nha hoàn mặc váy tím, vừa thấy Tả Thiệu Khanh khí thế bỗng nhiên ác liệt, nói chuyện cũng mang theo ý tứ hàm xúc cao cao tại thượng.

Tả Thiệu Khanh không xem nhẹ sự khinh miệt vừa rồi lóe lên trong mắt nàng, tâm lạnh, nếu y nhớ không lầm, nha hoàn này tên là Tử Trúc rất nhanh cũng sẽ bị Tiết thị ban cho Tả Thiệu Yến làm nha hoàn thông phòng, khó trách kiêu ngạo hung hăng càn quấy như thế.

Chỉ có điều nàng hung hăng càn quấy cũng duy trì không được bao lâu, giường Tả đại gia cũng không phải dễ leo như vậy.

Tả Thiệu Khanh cố gắng duy trì gương mặt cứng nhắc thậm chí khiếm nhược, ho khan hai tiếng đỡ trán thấp giọng nói: “Đêm qua gió lạnh, đầu có chút đau nhức, hôm nay thức dậy trễ, Tử Trúc tỷ đi vào giúp ta thông báo một tiếng.”

Tử Trúc lắc lắc khăn tay, giống như muốn đem đồ vật dơ bẩn trong không khí vậy sạch, vẻ mặt ghét bỏ nhấc màn cửa vào phòng.

Rất nhanh trong phòng truyền đến thanh âm nửa âm nửa dương của Tiết thị: “Nó còn biết đến thỉnh an à? Ta cứ nghĩ Nguyễn thị chết rồi nhà này sẽ không có chủ mẫu nữa, để cho nó ở bên ngoài chờ.”

Nếu là kiếp trước, Tiết thị để cho y chờ, Tả Thiệu Khanh khẳng định liền ngoanngoãn đứng đợi, nói không chừng đứng cả ngày cũng không dám có một câu oán hận.

Nhưng là bây giờ...y nghiêng tai nghe tiếng cười nói ở trong phòng, cười lạnh một tiếng, đột nhiên vung vạt áo lên quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Mẫu thân, nhi tử sai rồi, nhi tử nhất thời đầu óc mê muội, vạn lần không nên tại bầy ngày đầu của di nương ngày ngày chép kinh siêu độ, tưởng niệm người mẹ đã mất, làm trễ nãi thỉnh an mẫu thân, nhi tử dập đầu thỉnh tội ngài.”

Nói xong đem cái trán đập mạnh trên mặt đá xanh, y cúi thấp đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, Tiết thị đã muốn ầm ỹ, vậy ầm ỹ lớn một chút thì càng tốt.

Muốn đeo lên cho y tội danh bất hiếu cũng phải nhìn y có đồng ý hay không.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, cách một tầng rèm dày thậm chí có thể nghe được thanh âm dập đầu của Tả Thiệu Khanh.

Tiết thị trong tay bưng một chén áo tổ yến tinh tế, Tả Thục Tuệ cao quý đoan trang ở phía sau lưng mẹ, đầm lưng cho mẹ, hai thứ nữ khác yên tĩnh ngoan ngoãn nửa quỳ đầm chân cho Tiết thị, Tả đại gia ở bên cạnh cầm lấy một quyển sách nghiêm túc đọc, giống như không nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài.

Trong Tả gia Tiết thị cầm quyền vài chục năm, đã sớm phòng thủ kiên cố, ngoại trừ Nguyễn di nương đã chết kia, ai cũng đừng nghĩ lấy đi quyền hạn của Tiết thị.

Cho nên Nguyễn di nương vừa chết, trong lòng Tiết thị giống như nhỏ được cái gainhọn, về phần đứa con nàng ta lưu lại, còn không phải tùy ý mẹ chà xát bóp nát?

Nghĩ như vậy, khóe miệng Tiết thị giương lên bộ dáng tươi cười độc ác.

“Nương, liền tùy ý nó quỳ như vậy?” Tả Thục Tuệ úp sấp trên vai Tiết thị, đôi mắt to linh động chớp chớp, nhỏ giọng hỏi: “Bị nó hô như vậy, chúng ta chẳng phải là trở thành ác nhân quấy nhiễu nó tận hiếu?”

Tươi cười trên khóe miệng Tiết Thị cứng đờ, hừ nhẹ một tiếng, hướng ra ngoài quát lớn: “Lớn tiếng thì rầm rì cái gì? Lại để cho nó ở bên cạnh quỳ. Quả nhiên là tiện chủng tiện nhân sinh, chuyên môn làm những thủ đoạn hạ lưu này.”

Hai thứ nữ ngoan ngoãn quỳ dưới chân, một chút âm thanh cũng không dám tạo ra, trong lòng hơi bất bình tức giận, mẹ cả Tiết thị này, lòng dạ nhỏ mọn, đối với thứ nam thứ nữ chưa từng có vẻ mặt tốt.

Tả Thiệu Khanh đầu cúi đơn giản thỏa hiệp, tiếp tục dập đầu, mang theo âm thanh khóc nức nở: “Nhi tử ở chỗ này quỳ, là nhi tử bất hiếu, kính mong mẫu thân trách phạt.”

Cho đến khi một đôi giày thêu đám mây vàng tiến vào ánh mắt, Tả Thiệu Khanh mới lén lút nhẹ nhàng thở ra, nếu người này không đến, đầu của y sắp đập nát rồi.

Trong lòng buông lỏng, Tả Thiệu Khanh miệng vẫn như cũ hiên ngang liêm liệt kiểm điểm bản thân: “Di nương cứ như vậy đột nhiên mà đi, một chút biểu hiện cũng không có, nhi tử thật sự là thương tâm quá độ mới có thể bỏ lỡ thỉnh an ngài, mong rằng mẫu thân thông cảm.”

Y hôm nay ầm ỹ như vậy, chính là muốn nhìn xem Nguyễn thị ở trong lòng Tả Uẩn Văn có bao nhiêu trọng lượng, thừa dịp người vừa qua đời, có lẽ y còn kịp làm chút gì đó.

Nếu là qua nửa năm nữa, Tả Uẩn Văn sẽ có tân hoan sung ái mới, khi đó ông ta đã sớm đem Nguyễn thị quên đến chín tầng mây rồi.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng thở dài nặng nề, ngay sau đó chợt nghe đến lời nói của Tả Uẩn Văn: “Đứng lên đi, chỉ là bỏ lỡ vài ngày thỉnh an, việc là có lý do không cần trách phạt.”

Tả Thiệu Khanh dùng sức nặn ra hai giọt nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Tả Uẩn Văn, trong mắt mang theo nhu tình sâu nặng.

Tả Uẩn Văn hơi sững sờ, xuyên qua khuôn mặt tương tự đó nhớ tới nữ tử dịu dàng nhu hòa kia, không tự chủ được vươn tay, đem Tả Thiệu Khanh kéo lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nước mắt rưng rưng, mang theo áp lực bi thương, làm người đau lòng thương tiếc, Tả Uẩn Văn xoa cái trán bầm tím của y dạy dỗ: “Người đứa nhỏ này, vì chuyện này đem cái trán đập thành như vậy?”

“Phụ thân...” Tả Thiệu Khanh bờ môi giật giật, trong mắt nước mắt lờ lờ, sắm vai một nhân vật hiếu tử vừa mất đi thân nhân chí thân bị thương gần chết.

Tả Uẩn Văn có chút ngoài ý muốn, ông ta luôn không thích đứa nhỏ mềm yếu này, cho nên dù đối tốt với Nguyễn thị cũng không có đặc biệt ưu đãi đứa con trai này, không nghĩ tới trong lòng đối phương vẫn là mong ngóng mình.

Con trai lớn Tả Thiệu Yên của ông ta từ nhỏ tính cách trầm ổn, ít nói, cùng ông ta nói không quá hai câu, con gái lớn cũng bị Tiết thị dựa vào tiêu chuẩn quý nữ của nhà cao cửa rộng bồi dưỡng, đoan trang hiền thực, lại sớm liền mất đi ngây thơ chất phác, mấy thứ nam thứ nữ liền không cần nói đến, ngay cả con mắt cũng không có dừng khí nhìn ông ta.

Cho nên đột nhiên nhìn thấy Tả Thiệu Khanh dùng loại ánh mắt phức tạp này nhìn ông ta, Tả Uẩn Văn vậy mà có cảm giác thỏa mãn của người làm phụ thân

4. Chương 4: Trách Cứ

“Những ngày này trong phủ vội vàng làm tang sự cho nương người, đối với người có chút sơ sót, một lát nữa để quản gia mời đại phu tới khám vết thương trên đầu người, đừng để lại sẹo.”

Tả Thiệu Khanh là lần đầu tiên nghe được Tả Uẩn Văn dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói với y, cảm thấy khó tránh khỏi kinh ngạc, chỉ có điều kinh ngạc qua đi trong lòng phát lạnh.

Cái gì là “Trong phủ vội vàng làm tang sự cho nương người?” trong phủ này trừ y ra và mấy tôi tớ mẫu thân mang từ bên ngoài đến, còn có ai vì bà mất một giọt nước mắt? Mà bảy ngày đầu của bà cũng được làm ở viện tử phía tây.

Dù là như thế, tang sự vừa xong xuôi, Tiết thị liền lấy có “viện có người chết xui xẻo” liền niệm phong tiểu viện kia, mà ngay cả đồ vật Nguyễn di nương để lại cho y cũng không hề đưa cho y.

Xem ra y còn phải tìm cơ hội đem đồ vật mẹ để lưu lại cảm trở về mới được.

Tả Uẩn Văn không biết suy nghĩ trong lòng của y, vỗ vỗ bả vai gầy yếu của nhi tử, ôn nhu nói: “Đi vào trước, bên ngoài lạnh.”

Có Tả Uẩn Văn dẫn đường, Tả Thiệu Khanh đường hoàng mà vào nhà chính, giường mắt quét qua, chỉ thấy trong phòng nhà hoàn bà tử vây quanh, hương khí hợp lòng người, Tiết thị mặt không biểu tình mà ngồi ở vị trí chủ vị, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đúng rồi, Tiết thị thế nhưng là chi nữ của thượng thư nhị phẩm, đã từng là quý nữ ở kinh thành, 28 tuổi gả cho cháu trai thái phó lúc ấy đang nổi danh, nhất thời truyền ra giai thoại, nói là ông trời tác hợp.

Sau khi lão hoàng đế băng hà, Tả thái phó ủng hộ thái tử cũng không thuận lợi thượng vị, ngược lại là tam hoàng tử không danh tiếng đăng cơ, Tả gia cũng lập tức từ đội ngũ quyền quý trong đương triều ngã xuống, ngay cả Tả thái gia lúc ấy đang nhậm chức hộ bộ thị lang cũng bị cách chức.

Hoàng đế thấy Tả thái phó học trò khắp thiên hạ không dám hạ thủ, chỉ là lung tung xếp đặt cho một tội danh đuổi ra khỏi kinh thành.

Tả thái phó không cách nào đành mang người nhà dời đi quay trở về quê quán cũ Vưu Khê, tuổi tác đã cao, lại chịu đủ đả kích, trên đường liền đi đời nhà ma.

Cũng may lão phu nhân có chút thủ đoạn, Tả gia tại trấn Vưu Khê là đại tộc đệ nhất, sản nghiệp tương đối khá, lúc này mới khiến Tả gia ở trấn nhỏ Vưu Khê này an ổn.

Tả gia gặp biến đổi lớn như vậy, không thể tiếp nhận được chỉ sợ phải kể tới Tiết thị con dâu từ bên ngoài đến này, bản thân cho là mình gả cho người có gia cảnh tốt, kết quả ngày tháng tốt lành không qua mấy ngày liền từ phượng hoàng biến thành gà rừng, lấy chồng theo chồng cùng Tả lão gia đến trấn Vưu Khê.

Nếu là phu thê hòa thuận cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác Tả lão gia không yêu Tiết thị tiểu thư khuê các này, chỉ thích con gái rượu ôn nhu như nước, tiểu thiếp dinương không thiếu một người, khiến cho Tiết thị không cách nào nuốt được cơn tức này.

Tả Uẩn Văn cũng quen Tiết thị lãnh đạm, phối hợp mà ngồi ở vị trí chủ vị, tiếp nhận trà nóng nha hoàn đưa tới, chẳng những không uống, ngược lại “BA~” một tiếng đặt trên bàn, chất vấn: “Ngọc Hương vừa đi, người liền thay đổi biện pháp giày vò Thiếu Khanh, còn có chỗ nào là đại nương khoan dung lương thiện không hả?”

Toàn bộ mọi người trong phòng sợ ngây người, kể cả Tả Thiệu Khanh, đây chính là lần đầu tiên Tả Uẩn Văn vì thứ nữ thứ nam khiêu chiến cùng Tiết thị, trong trí nhớ của y, người phụ thân này luôn không dám chính diện đắc tội với Tiết thị.

Nếu như Tả gia có thể khởi phục, còn phải dựa vào Tiết gia chỗ ấy rất nhiều.

Tiết thị cũng có chút kinh ngạc, giật mình sững sờ trong chốc lát mới phục hồi tinh thần, nắm khăn tay đứng lên, chỉ vào Tả Uẩn Văn tức giận đến mức run rẩy: “Ta vất vả nhiều năm như vậy, vì Tả gia người sanh con dưỡng cái, lo liệu nội trợ, người muốn nạp thiếp, ta cũng không nói hai lời cho người đem người vào, người bây giờ vì một đứa thứ tử trách cứ ta.”

Tả Thiệu Khanh nghe xong lời này đã biết rõ sắp hỏng bét, địa vị trong nhà này của Tiết thị không thể dao động, thật muốn bởi vì y lại để cho hai người bực bội, y tuyệt đối không có quả ngon để ăn, hơn nữa trước đây chiếm lý cũng sẽ biến thành không chiếm lý.

Y đứng ra, hành đại lễ, cảm xúc mạnh mẽ dạt dào khuyên: “Phụ thân, ngài đừng trách oan mẫu thân, là nhi tử bất hiếu làm sai việc mới chủ động thỉnh tội, ngài nếu bởi vì như thế mà trách lầm mẫu thân, chẳng phải là lại khiến nhi tử xấu hổ rồi sao?”

Ngài cũng đừng có lòng tốt làm hư chuyện, y không hề trông cậy vào người phụ thân này có thể thay đổi cái gì, có thể không đứng về phía Tiết thị gây khó xử cho y là không tệ rồi.

Tả Uẩn Văn nói xong cũng liền hối hận, lúc này Tả Thiệu Khanh chủ động nhận sai, vì vậy mượn bậc thang leo xuống, “Khụ, ta cũng là thấy đứa nhỏ này trời đang lạnh mà quỳ gối ở cửa ra vào dập đầu, cái trán đều dập hư, thương nó mẫu thân vừa mới mất mà thôi.”

“Hừ. Ta xem là lão gia ngài là đáng thương người mẫu thân mới chết kia đi?” Trong lòng Tiết thị giống như có mười cây kim đâm vào, lòng tràn đầy phẫn hận, Nguyễn thị chết tiết này, ngay cả chết cũng không sạch sẽ.

Tả Thiệu Khanh thấy không có chuyện của y, chủ động xin rời đi, lại đợi nữa nói không chừng lại dẫn lửa thêm thân.

Y vừa ra khỏi viện Vu Hoành hai bước chợt nghe phía sau có người gọi: “Tam đệ, xin dừng bước.”

Tả Thiệu Khanh dưới chân lão đảo một cái, ánh mắt phút chốc biến lạnh, giống như muốn đem tất cả xung quanh đông lạnh, cho đến khi có một bàn tay đặt vào vai của y, y mới thay đổi khuôn mặt vô hại xoay người.

Đề nén hận ý khắc cốt, Tả Thiệu Khanh bình tĩnh hỏi: “Đại ca có việc?”

Tả Thiệu Yến từ trong ngực móc ra một bình sứ ném cho y, “Cái này là thuốc trị thương thượng hạng, trở về thoa lên, hôm nay liền không cần đến trường, ta sẽ sai người giúp người xin nghỉ.”

Tả Thiệu Khanh hô hấp hơi không ổn định, hốc mắt nóng lên, đại ca này của y, luôn khiến người khác cảm thấy gã ta là thật tâm đối tốt với người, đáng tiếc tất cả đều là hư ảo, một khi cơ hội tới, nên lợi dụng vẫn là lợi dụng, nói không chừng bị bán đi còn ngây ngốc giúp gã ta đếm tiền.

Đời trước mình cũng là như thế này, trì độn mà bị gã ta dẫn vào Giang phủ, còn tưởng rằng gã ta đây là chăm sóc đệ đệ, dẫn y ra ngoài xem một chút, ai ngờ...

Nuốt xuống tức giận vào ngực, Tả Thiệu Khanh đối với gã ta chấp tay thở dài: “Cảm ơn đại ca.”

Một đường chạy vội về tiểu viện, Tả Thiệu Khanh đá cửa phòng đem bản thân nặng nề ngã lên giường, ngực kịch liệt đập phòng, sắc mặt cứ thế mà ngهن thành màu xanh tím.

Y dùng sức cầm bình sứ màu trắng kia, nói với bản thân: Chờ một chút, từng bước một, y nhất định sẽ làm cho những người có lỗi với y tất cả đều trả giá thật nhiều.

Đời trước thu tánh mạng của bọn họ, đời này y sẽ không làm như vậy nữa, y muốn từng chút từng chút xâm chiếm ý chí của bọn họ, cướp đi đồ vật bọn họ để ý, lại để cho bọn họ cũng cảm nhận một chút cuộc sống áp bức và lằng nhục.

5. Chương 5: Độc Chiếm

Vú Liễu vắt khăn nóng lau vết bẩn trên trán của Tả Thiệu Khanh, sau đó thoa thuốc cho Tả Thiệu Khanh, đau lòng thổi thổi miệng vết thương: “Tam gia, ngài đây là tội gì phải khổ như vậy? Mặc kệ ngài làm gì cũng không chiếm được cái gì tốt của phu nhân, lần tới cũng đừng ngu như vậy nữa.”

Tả Thiệu Khanh khóe môi nhếch lên vô tình cười cười, y đương nhiên biết rõ chiếm không được cái gì tốt, thỉnh tội chỉ là cho người ngoài nhìn, tin tưởng ngày mai trên trán liền có lời đồn đãi.

Trước đây truyền ra lời đồn thứ tử Tả gia bất hiếu, hiện tại khẳng định sẽ có người hiểu rõ chân tướng, thậm chí sẽ bỏ nã ra một đoạn mệ cả áp bức thứ tử.

Tả gia tại thị trấn là đại tộc đệ nhất, nhất động nhất tĩnh đều bị chú ý, trên thị trấn tiêu khiển lại ít, mọi người thường ngày thích nói chuyện nhà chuyện cửa.

“Đau không?” Vú Liễu nhẹ nhàng xoa cái trán bầm tím của Tả Thiệu Khanh, cau mày khuyên bảo nói: “Những ngày này cũng không thể ăn rau ngâm rồi, để lại sẹo cũng không tốt.”

“Không đau, ta một nam nhân, để lại chút sẹo sợ cái gì?” Chút đau nhức ấy khách quan mà so với đời trước luyện công bị thương, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Về phần vết sẹo này... Tả Thiệu Khanh sờ lên mặt mình, ánh mắt có chút tan rã, hai đời y đều không có nhìn kĩ qua tướng mạo của mình, cho rằng đại trượng phu vốn nên dùng phẩm đức để có chỗ đứng, tướng mạo chẳng qua là túi da, râu ria.

Lúc bị Tả Thiệu Yến đưa cho Giang Triệt, y còn rất nghi hoặc, y là nam nhân, đưa cho nam nhân khác rốt cục là chuyện gì xảy ra? Hơn nữa y tự cho là bản thân mình tướng mạo bình thường, làm sao lại khiến cho Giang Triệt để tâm y?

Trong trí nhớ, người nam nhân kia thường xuyên vuốt ve khuôn mặt này, nói những lời tâm tình khiến người mặt đỏ tới mang tai, sau đó một lần lại một lần tiến vào thân thể của y.

Nói thật, y cũng không hận Giang Triệt, chỉ là chịu không được bị loại người này độc chiếm khuất phục, huống chi khi đó y đang định tham gia thi hội, một khắc trước cõi lòng còn tràn đầy hy vọng, một khắc sau liền mất đi tất cả, ngã vào vực sâu.

Đuổi đi vú Liễu, Tả Thiệu Khanh xuống giường đến trước bàn, lấy ra giấy bút lặng lẽ viết ra mỗi câu mỗi chữ <> đời trước tu luyện.

Bản điển tịch này là y ở trong thư phòng Giang phủ trong lúc vô tình phát hiện, lúc đó y bị hận ý mê loạn tâm trí, người cũng trở nên điên rồ, nhìn thấy tên bản điển tịch này cảm thấy hết sức có duyên, vì vậy cẩn thận nghiên cứu.

Khiến y không nghĩ tới chính là, bản <> này dĩ nhiên là một bản tâm pháp võ học, bởi vì không trọn vẹn thiếu nửa bộ, cho nên luôn không được người để ý tới, bị y đánh bậy đánh bạ cầm trở về.

Thời gian bị giam cầm là gian nan, mấy năm trước Tả Thiệu Khanh ngoại trừ đọc sách chính là viết chữ, nhưng thời gian dài, y căn bản không có hứng thú đọc sách, một người bị nam nhân độc chiếm, dù cho tương lai có cơ hội đi ra ngoài, y còn có thể tham gia khảo thí, còn có thể gia nhập quan trường làm quan sao?

Tả Thiệu Khanh ôm tia hy vọng điên cuồng cuối cùng dựa vào khẩu quyết của quyển điển tịch kia tu luyện, thư sinh vô dụng, y liền vứt bỏ văn theo võ, có lẽ còn có thể tự tay giết chết kẻ thù.

Đáng tiếc chưa từng tập võ y căn bản không có trụ cột, lại không có người chỉ đạo, toàn bộ dựa vào chính mình mò mẫm tìm tòi, luyện đến tầng thứ ba liền không tiến thêm tấc nào nữa.

Ưu tư sa sút một tháng, Tả Thiệu Khanh bắt đầu ở trong thư phòng Giang phủ bắt đầu đọc sách thuốc, chuẩn bị dùng được vật tăng lên công lực, cuối cùng tại một bản y dược tạp kí nhìn thấy một đơn thuốc, liền lung tung dùng cho mình.

Đáng mừng chính là công lực xác thực tăng lên, nội lực tăng vọt, nhưng chính là kinh mạch của y chịu không nổi nội kinh trùng kích như vậy, đan điền hỗn loạn, kinh mạch đi ngược chiều, cuối cùng chống đỡ một hơi lao ra Giang phủ, báo thù, sau đó thực sự đã chết dưới sấm sét.

Tả Thiệu Khanh hít sâu một hơi, đem Thanh Tâm Bí Quyết cẩn thận nghiên cứu mấy lần, khoanh chân ngồi trên giường, quen thuộc tu luyện.

Đời này y không có ý định trở thành cao thủ võ lâm, chỉ cần có thể tu luyện tới tầng thứ ba như vậy đủ rồi, Thanh Tâm Bí Quyết luyện đến tầng thứ ba tuy không thể võng nghệ cao cường vô địch thiên hạ, nhưng ở Tạ phủ tự bảo vệ bản thân tuyệt đối không có vấn đề.

Đời này cho dù đạt không thành tâm nguyện, y cũng không thể lại trở thành hàng hóa đưa ra ngoài, trải qua sinh hoạt khuất nhục không thấy mặt trời.

6. Chương 6: Quân Cờ

Ngồi im hai canh giờ, Tả Thiệu Khanh mở hai mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, có kinh nghiệm đời trước, lúc này đây y chỉ tốn hai canh giờ liền dồn khí vào được đan điền, so với lúc trước phải mất ba ngày mới cảm nhận được vị trí của đan điền thì tốt hơn nhiều lắm.

Bụng phát ra thanh âm kháng nghị đối bụng, Tả Thiệu Khanh hô một tiếng về phía cửa: “Vú Liễu...”

Cửa gỗ cũ kĩ “két” một tiếng bị đẩy ra, bước vào không phải là vú Liễu mà là một thiếu niên đen gầy mười ba mười bốn tuổi.

Thiếu niên kia không cao, khuôn mặt tròn, một đôi mắt thật to lộ ra vẻ cơ trí, nó chạy đến trước mặt Tả Thiệu Khanh nói: “Gia, vú Liễu đi lấy cơm rồi, ngài có gì cần dặn?”

Tả Thiệu Khanh lặng lẽ đánh giá nó, vẻ mặt phức tạp, y đương nhiên sẽ không quên gã sai vặt này ở bên cạnh y bấy năm, ở Tả gia, cùng y quan hệ thân quen không phải vú Liễu luôn chăm sóc y, cũng không phải Tả Thiệu Yến ngẫu nhiên đối với y ban phát thiện tâm, mà là La Tiểu Lục này cùng y thời khắc làm bạn.

Với y mà nói, La Tiểu Lục tuy là hạ nhân nhưng cũng là bạn của y, y có thứ gì tốt từ trước đến nay đều nghĩ đến nó, vừa khai mở đoạn thời gian kia, y thậm chí đã từng lo lắng La Tiểu Lục có hay không bị Tiết thị đuổi ra khỏi Tả gia.

Về sau trong hơn hai ngàn ngày đêm kia, Tả Thiệu Khanh suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, ví dụ như vì cái gì y mỗi lần có hành vi khác người đều bị Tiết thị bắt lấy bím tóc, vì cái gì y ở sau lưng oán trách đều truyền vào tai Tiết thị...

“Tiểu Lục Tử...” Tả Thiệu Khanh thanh âm có chút khàn, y nhanh chóng ho khan hai tiếng, khôi phục thái độ bình thường, đối với La Tiểu Lục vẫn luôn cúi đầu nói: “Ta khát, đi rót chén trà đến.”

La Tiểu Lục ngẩng đầu đáp vâng một tiếng, trong mắt còn mang theo dáng vẻ tươi cười thơ ngây, không hề phát hiện dị thường của chủ tử.

Uống một ly trà, Tả Thiệu Khanh ngồi ở bên giường tự hỏi làm sao dọn dẹp quân cờ Tiết thị xếp vào này.

Y có rất nhiều phương pháp có thể khiến La Tiểu Lục biến mất, mất đi một La Tiểu Lục này, Tiết thị tất nhiên sẽ an bài Trương Tiểu Lục, Vương Tiểu Lục khác, càng khiến cho người khác khó lòng phòng bị.

Thà tốn thời gian phòng bị quân cờ tiếp theo không hiểu rõ, không bằng đem quân cờ này nắm trong tay mình.

La Tiểu Lục quy củ đứng một bên, cả buổi đều không nghe thấy thanh âm của Tả Thiệu Khanh, có chút lo lắng hỏi: “Gia, ngài khỏe chứ?”

Tả Thiệu Khanh con mắt thâm trầm liếc nó: “Không có việc gì, nhớ tới ngày mai phải đi học đường, ta lại không biết phụ tử hôm nay dạy đến chỗ nào, nhất định phải bị phạt.”

La Tiểu Lục tươi cười sáng lạn, lộ ra hai khỏa răng nanh đáng yêu, đặc ý nói: “Tiểu nhân biết, là ‘y thực túc nhi tri lễ nghi*’ ”

* Câu này nghĩa là, khi kho lúa của dân chúng sung túc, cơm no áo ấm thì mới có thể chú ý đến lễ nghi, coi trọng vinh dự và sĩ nhục được.

“Ah? Người như thế nào sẽ biết?”

“Là Lương Sinh thư đồng nhị gia nói, mới vừa gặp hắc ở nhị môn, nhị gia hôm nay cũng không đi học đường, Lương Sinh đi xin nghỉ cho nhị thiếu gia.”

“Nhị gia? Lại nói tiếp hôm nay ta đi thỉnh an cũng không thấy nhị ca.” Tả Thiệu Khanh gục đầu xuống, lông mi thật dài tại chỗ mí mắt tạo thành một cái bóng mờ, mặc cho ai cũng đoán không ra tâm tư hiện tại của y.

“Hắc hắc, ta nghe Lương Sinh nói nhị gia đêm qua ngủ tại phố tây, lão gia đang vì chuyện này tức giận, nhị gia không đến tối khẳng định không dám trở về.”

Phố tây chính là phố hoa của trấn Vu Khê, Hồng Lâu kỹ viện mọc lên san sát như rừng, Tả Thiệu Lăng từ sau khi có tri giác thích nhất đi vào trong đó, suốt ngày trên hoa ghẹo liễu, khiến Tả lão gia vô cùng tức giận.

Đáng tiếc đây chính là đứa con trai bảo bối nhất của Tiết thị, ông ta đánh cũng đánh không được chửi cũng chửi không được, nói hơn hai câu, nhị gia Tả gia dứt khoát trực tiếp ở bên ngoài, ngay cả nhà cũng không về.

Tả Thiệu Khanh nhớ tới nhị ca này từ nhỏ đến lớn cùng mình bất hòa, đời trước ăn thiệt thòi của hắc ta không ít, có lẽ đời này vừa vận đòi lại một chút lợi tức.

Phải biết rằng người bá đạo vô lý nhất thường thường tâm tư đơn giản nhất.

Ăn qua cơm trưa, Tả Thiệu Khanh đem La Tiểu Lục đuổi đi, lại để cho vú Liễu chuẩn bị cho y một ít bánh đậu xanh y thích ăn, sau đó cầm túi tiền đi ra ngoài.

Sống lại một đời, y sẽ không đơn giản tin tưởng bất luận kẻ nào, đã biết rõ La Tiểu Lục có vấn đề, liền sẽ không bỏ mặc nó đem nhất cử nhất động của mình báo cáo cho Tiết thị.

Muốn khống chế một người, đơn giản bốn chữ “đe dọa dụ dỗ”, Tả Thiệu Khanh không có tiền không có thế, chỉ có thể bắt đầu từ chữ “đe dọa”

Từ cửa hông Tả phủ đi ra, Tả Thiệu Khanh đi trên đường phố quen thuộc, dù cách sáu bảy năm, y vẫn có thể nhớ rõ tiệm bán bánh nướng của lão Vương, Lý đại nương bán trà, còn có Trần quả phụ bán đậu hũ...đi qua mỗi một chỗ, đều khiến y hồi tưởng lại lúc y ở trấn Vũ Khê.

So với kinh đô phồn hoa, trấn Vũ Khê liền lộ ra vẻ tiêu điều, nhưng đây lại là địa phương duy nhất để cho Tả Thiệu Khanh lưu luyến, kinh đô đó mới là ác mộng của y.

Quẹo vào một tiệm bán thuốc ở vị trí xa xôi, Tả Thiệu Khanh lấy ra một đơn thuốc để cho dược đồng bốc thuốc, sau đó ở dưới ánh mắt kì quái của dược đồng đi ra cửa hàng.

“Sư phó, vừa rồi vị gia kia mua dược liệu ở bên trong có vị câu văn, ta nhớ ngài đã từng nói qua dược này không thể dùng lung tung?”

“Câu văn, đây chính là kịch độc, y mua bao nhiêu?”

“Nửa chỉ.”

“Ah, vậy không có việc gì, có thể là dùng để trị chứng đau nhức.” Lão đại phu không để ý lắm trả lời.

Dược đồng cẩn thận hồi tưởng lại đơn thuốc vừa bốc kia, gạt đầu đồng ý, bề ngoài xác thực giống như một đơn thuốc mỡ thoa ngoài da.

7. Chương 7: Tin Mừng

“Tin mừng...tin mừng...nhanh nhường nhường...” Một con khoái mã vọt vào đại lộ trấn Vũ Khê, hò hét dọc đường.

Tả Thiệu Khanh đang tại lầu hai Huy Nguyên nghe thuyết thư, bị âm thanh này quấy rầy, chỉ thấy tất cả khách nhân lầu hai đều vọt tới phía trước cửa sổ, mà ngay cả thuyết thư tiên sinh trên đài cũng vội vã chạy tới.

Tả Thiệu Khanh trong chốc lát không thể nhớ tới ngày hôm nay xảy ra chuyện lớn gì, đối với nam tử trung niên bên cạnh chấp tay hỏi: “Lão huynh, đây là tin mừng gì, như thế nào tất cả mọi người đều vui vẻ như vậy?”

Trung niên kia chưa đáp lời, người đàn ông râu quai nón bên cạnh lớn tiếng thì thầm nói: “Hắc, thư ngọc, người là người đọc sách đọc đến ngu rồi hả? Chuyện lớn như vậy người vậy mà không biết?”

“Thật sự là con một sách hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài cửa sổ, chuyện nước Đại Ương chúng ta đang cùng Bắc Địch khai chiến người biết không?”

Tả Thiệu Khanh vừa nghe đến hai chữ “Bắc Địch” liền đột nhiên nhớ ra, đúng vậy, năm nay là năm quá độ giữa 2 triều Thiên Phượng và Triệu Nguyên, thì ra là một năm này, Địch Quốc ở phương Bắc luôn quấy rối biên cảnh Đại Ương bị đánh cho hoa rơi nước chảy, cúi đầu xưng thần.

Thì ra là một năm này, lão hoàng đế bệnh chết, ngôi vị hoàng đế một vòng mới tranh giành cũng bắt đầu, Tả Thiệu Khanh còn biết, cuối cùng thượng vị là Chiến Viên Phong vừa được phong làm thái tử.

Trận tranh giành ngôi vị hoàng đế này vô cùng kịch liệt, tử thương vô số, sau khi Chiến Viên Phong đăng cơ, trong số các hoàng tử còn sống chỉ có Tứ hoàng tử say mê thi họa cùng Thất hoàng tử tuổi còn quá nhỏ.

Mà Chiến Viên Phong cũng thắng cực kì gian nan, cuối cùng là dựa vào Lục Tranh từ chiến thắng biên giới trở về ủng hộ, mới thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế.

Tả Thiệu Khanh tâm thần có chút hốt hoảng, không để tâm nghe mọi người đối với vị Lục quốc công này ca tụng.

“Lục tiểu công gia quả nhiên là chiến thần, so với lão công gia cũng không kém bao nhiêu.”

“Cũng phải, phủ Lục quốc công nhiều thế hệ làm tướng, bảo vệ Đại Ương ta mấy trăm năm, quả nhiên là phúc của Đại Ương ta, cũng là phúc của người dân.”

“Nghe nói tiểu công gia mười một tuổi liền lên chiến trường, mười ba tuổi liền thống lĩnh tam quân, năm nay mới hơn hai mươi tuổi đầu, vậy mà đem Bắc Địch chèn ép không còn sức trở tay.”

“Nếu ta nói, đây đều là bị bức ra đấy, năm đó lão công gia bị thương rơi xuống ngựa bán thân bất toại, làm nhi tử phải thay phụ thân xuất chinh, các người đã quên? Thái tử từng hạ chiếu, binh quyền Đại Ương chỉ có thể nằm trong tay hoàng thất và trấn quốc công, tiểu công gia nếu không thể kế nghiệp phụ thân, binh quyền này liền rơi.”

“Nghe nói đại thần trong triều có hơn phân nửa đều kiêng kỵ phủ quốc công, còn luôn cảm công cao chấn chủ một bộ lừa gạt thánh thượng, Xùy

, đều là một đám chỉ biết cảm du mộc khoe chữ phiến phúc.”

“Hắn là bụng dạ khó lường mới đúng.”

“Đúng vậy đúng vậy. Có gan bọn hắn cũng lên chiến trường thử xem.”

“Hắc, người lại để cho một đám thư sinh chỉ biết chơi chữ lên chiến trường? Sợ là ngay cả đao cũng cầm lên không nổi? Ha ha..”

Mọi người cười vang, hơn nữa có vài ánh mắt ẩn chứa xem thường rơi vào trên người Tả Thiệu Khanh.

Tả Thiệu Khanh âm thầm cười khổ, Đông Nam thị trấn Vưu Khê, cũng không bị chiến hỏa ảnh hưởng, kiếp trước y chuyên tâm nhập học, tự nhiên cũng liền không để ý đến những tin tức này.

Chỉ là vừa nghĩ tới, người nam nhân được vinh dự giống như là chiến thần kia một năm sau liền trở thành tỷ phu của y, huyết thái dương của Tả Thiệu Khanh liền giật giật.

Tả gia đúng là mượn quan hệ này với quốc công phủ là một lần nữa dời về kinh đô, lão hoàng đế lúc tại vị, không ai dám vì Tả gia cầu tình, nhưng lão hoàng đế vừa băng hà, tân hoàng nhìn tại mặt mũi Lục Tranh, cũng liền chấp nhận Tả gia sở tác vi tác, dù sao ở trong mắt hắn ta, một Tả gia nho nhỏ cũng chẳng nhắc lên sóng gió gì.

Tất cả mọi người Tả gia cho rằng, Lục Tranh xem mặt mũi mối quan hệ thông gia này sẽ tiến cử đệ tử Tả gia gia nhập quan trường, nhưng trên thực tế hắn cái gì cũng chưa nói, chuyện gì cũng không có làm, thậm chí trước mặt người khác chưa bao giờ thừa nhận cửa thân gia Tả gia này.

Vậy Lục Tranh kia tại sao phải cùng Tả phủ kết thân?

Có người nói lão công gia năm đó cùng Tả thái phó từng có giao ước miệng với nhau, có người nói Tả thái phó năm đó có ân với phủ quốc công, cũng có người nói quốc công gia coi trọng tướng mạo của Tả đại tiểu thư.

Mà ngay cả toàn bộ Tả gia cũng cho rằng là như vậy, nhưng Tả Thiệu Khanh lại biết, chân tướng sự thật không phải như vậy.

Vấn đề này là Giang Triệt nói cho y biết, lão công gia từng là đệ tử Tả thái phó, Tả thái phó xác thực bắt đầu nảy sinh tâm tư cùng phủ quốc công kết thân, chỉ là Tả giả dù phong quang cũng không được phủ quốc công quý trọng, bởi vậy ngấm lại liền thôi.

Về phần Lục Tranh tại sao phải lấy nữ nhân Tả gia? Giang Triệt lúc ấy say mèm, Tả Thiệu Khanh hiếu kỳ hỏi vài câu, không nghĩ tới đáp án dĩ nhiên là: “Người cho rằng trong triều này chỉ có mình gia là thích nam phong? Gia tốt xấu gì còn cưới ba vợ bốn nàng hầu, sinh ra mấy tiểu tử mập mạp, Lục quốc công gia này, ha ha, so với ta mạnh hơn nhiều, cưới một nữ nhân nhà nghèo của nhỏ đem làm mặt tiền của hàng, kết hôn mấy năm nay sợ là ngay cả cửa phòng phu nhân cũng không có sờ qua, buồn cười Tả gia còn cho là trèo lên môn thân tốt, đâu biết rằng Lục quốc công gia tâm tâm niệm niệm chính là trạng nguyên lang của chúng ta...”

Chỉ có điều Tả phủ cũng không phải không được chỗ tốt, nếu không phải có môn thân này, Tả gia nào dám đặt chân vào kinh thành? Tả Thiệu Yên chính là lại cho tam vị nam nhân ta cũng không dám mở cửa sau

cho gã ta, chỉ có điều cuộc làm ăn này làm quá đáng giá, một vị trí thất phẩm đổi lấy một khanh khanh mỹ nam như thế, quá đáng giá...”

Tin tức này khiến cho Tả Thiệu Khanh tâm tình chuyển biến tốt đẹp mấy ngày, cảm thấy vứt bỏ cũng không chỉ một mình y, đáng tiếc về sau y hiểu rõ, Tả Thục Tệ tuy không đạt được sủng ái của Lục công gia, nhưng là nhất phẩm phu nhân, trước mặt người khác là phong quang vô hạn, sau lưng người khác cũng không phải gối đầu một mình khó ngủ, mà là nuôi mấy cái nam sủng, tiêu diêu tự tại.

Dù sao phủ quốc công to như vậy, Lục Tranh rất ít ở nhà, cũng chưa bao giờ tiến vào tiểu viện của nàng, nàng nên sống sao thoải mái là được.

Tả Thiệu Khanh cũng không biết, sau khi y chết không quá vài ngày, Lục Tranh liền lấy “tội dâm loạn” bỏ Tả Thục Tệ, Tả đại tiểu thư đến bước đường cùng liền uống thuốc độc tự vận.

Tất cả mọi người đang hỏi tiểu công là ai, dù sao cũng không phải Giang Triệt nha

8. Chương 8: Khiến Trách

Chiến trường Bắc Cương tuyết rơi trắng xóa, một đội kỵ mã mười mấy người trong đêm khuya đen kịt lặng lẽ rời đi quân doanh, hướng về phương nam mà xuất phát.

Gấp gáp chạy trên đường một đêm, đội ngũ này dừng chân tại một tiểu viện nhàn ông.

Tổng Hán Lâm sai người đi kiếm một ít củi tới nhúm lửa, sau đó tự mình giám sát bọn họ vùi nồi nấu cơm, sau nửa canh giờ, một nồi bánh canh nóng hổi liền làm xong.

Lại từ trong bao quần áo móc ra mấy miếng thịt bò, Tổng Hán Lâm bưng một chén súp đến trước trước mặt Lục Tranh, “Gia, đại quân sau ba ngày nữa liền nhổ trại, dù cho ngày đi trăm dặm, một tháng sau cũng nên đến kinh đô rồi.”

Lục Tranh nhàn nhạt đáp một tiếng “ừm”, tiếp nhận cái chén lớn kia, thổi thổi trực tiếp uống vào, mấy ngụm liền đem một tô bánh canh uống sạch sẽ, “Nghỉ ngơi nửa canh giờ.”

Tổng Hán Lâm không cách nào từ khuôn mặt bình tĩnh của hắn nhìn ra tâm tư của hắn, nhưng trong lòng lại gấp muốn chết, bất chấp sợ hãi, hỏi: “Thánh thượng bệnh nặng, triều đình liên tục gửi ba đạo thánh chỉ gọi ngài quay trở về kinh thành, chỉ sợ là ngài ôm chặt binh quyền, nếu là một tháng sau không quay về, đám lão thất phu kia chắc chắn gấn cho ngài tội danh kháng chỉ bất tuân.”

“Không cần để ý tới.” Lục Tranh đem thịt bò cứng rắn xé ra, ném vào trong miệng nhai nuốt từng miếng, không đếm xỉa tới bộ dạng gấp gáp của cấp dưới, nhàn nhai mất nhắm lại.

“Gia, ngài cho dù muốn kháng chỉ tốt xấu gì cũng mang nhiều người một chút.” Bọn họ chỉ hơn mười người này, trên đường bị người giết cũng không có chỗ giải oan.

Lục Tranh không quan tâm đến việc hắn ta đang ồn ào, vứt bỏ một câu: “Lão hoàng đế mệnh không lâu nữa.” Sau đó xoay người tiến vào trong buồng.

“Ah...” Tổng Hán Lâm kinh hãi đến nỗi cái cằm sắp rơi xuống, hắn ta không dám hỏi Lục tiểu công gia vì sao khẳng định như vậy, chỉ có thể yên lặng nuốt ngụm nước miếng, thầm nghĩ: Xem ra là chính mình quá lo lắng, tiểu công gia lúc nào đã làm ra quyết định sai lầm?

Chỉ là bọn họ lúc này xuôi nam đến cùng là đi đâu? Tổng Hán Lâm sờ râu vừa mọc dài trên cằm râu rĩ nghĩ: Thế cục hôm nay không rõ, gia không tranh thủ thời gian quay trở lại kinh thành củng cố địa vị ngược lại là chạy tới phía nam, ý muốn như thế nào?

Tả phủ, trước đại sảnh đèn đuốc sáng trưng đang bày tiệc rượu, trong tiểu viện của Tả tam gia chỉ có một chiếc đèn cô độc, ánh nến chập chờn.

Tả Thiệu Khanh cầm một quyển sách nghiêng người tựa trên giường, ánh mắt hướng về vị trí nhà chính, ánh mắt tối nghĩa khó hiểu.

“Tam gia, vú Liễu làm bánh đậu xanh ăn thật ngon, so với vú Thường bên chỗ phunhân làm càng ngon hơn.”
La Tiểu Lục về mặt thỏa mãn ăn.

“Ah? Thật không? Người thường xuyên có thể ăn được bánh ngọt vú Thường làm?” Tả Thiệu Khanh đầu cũng không quay lại, đáy mắt lại hiện lên một tia ánh sáng lợi hại.

“Khục khục...cũng không, chính là...nhị gia có khi sẽ thưởng cho Lương Sinh một chút điểm tâm, lúc gặp mặt ta sẽ chia cho ta một ít điểm tâm nếm thử.” La Tiểu Lục không tự giác mà hạ thấp âm lượng, trên mặt cũng mang theo biểu tình giãy dụa.

“Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, người gấp cái gì?” Tả Thiệu Khanh để quyển sách xuống, từ trên giường đứng dậy, từng bước một tới gần La Tiểu Lục, hai tay khoác lên trên vai nó: “Hay là nói...Tiểu Lục Tử có chuyện gì gặp ta sao?”

“Gia...” La Tiểu Lục kinh hãi nhảy dựng lên, trong nháy mắt liền quỳ rạp xuống đất, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu, “Không có...gia ngài nghĩ nhiều rồi, Tiểu Lục Tử nào dám?”

Tả Thiệu Khanh ý tứ hàm xúc không rõ “Ah” một tiếng.

La Tiểu Lục cái trán toát ra mồ hôi lạnh, nó không hiểu Tam gia hôm này như thế nào là lạ, hỏi như thế, giọng điệu như vậy, trước kia là chưa bao giờ có.

Không đợi nó suy nghĩ cẩn thận, bụng đột nhiên quặn đau một trận, cánh tay La Tiểu Lục chống trên mặt đất mềm nhũn, cả người đổ xuống mặt đất.

“Ah..” La Tiểu Lục kêu thảm một tiếng, ôm bụng lăn qua lăn lại trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, bờ môi chậm rãi chuyển thành màu tím xanh.

Tả Thiệu Khanh ngồi ở trên ghế vẻ mặt lạnh nhạt, từ trong ấm trà rót cho mình một chén trà nóng, từ từ uống từng miếng, đối với dị trạng của La Tiểu Lục làm như không thấy.

La Tiểu Lục cũng không phải kẻ ngu dốt, thấy Tả Thiệu Khanh thái độ bất thường, cùng câu nói vừa rồi kia, đoán được nhất định hành động ngày thường mình làm đã bị Tam gia phát hiện, y đây là muốn mạng của mình.

“Gia...Tam gia..” La Tiểu Lục đồng thời sử dụng cả tay chân leo đến bên chân Tả Thiệu Khanh, hai tay nắm chặt vạt áo y, nhện đau nói: “Tam gia... Tiểu Lục làm sai cái gì? Ngài muốn...A...”

Tả Thiệu Khanh từ trên cao nhìn xuống thưởng thức La Tiểu Lục thất kinh, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, “Làm sai cái gì? Người lại không biết sao?”

La Tiểu Lục co quắp thân thể, cố gắng ngẩng đầu nhìn thẳng Tả Thiệu Khanh, phát hiện khuôn mặt Tam gia vẫn là khuôn mặt quen thuộc kia, ngũ quan tinh xảo, màu da trắng mịn, nhưng giờ khắc này lại cảm thấy người trước mắt này hết sức xa lạ, không bao giờ là chủ tử mà nó quen thuộc nữa rồi.

Nó mười ngón tay run rẩy, nhện đau bò lên: “Tam gia, tiểu nhân biết sai rồi...Tiểu nhân... cũng là bị bức...phu nhân...đều là bị phu nhân bức...a...”

Mồ hôi to như hạt đậu từ gò má rơi xuống, bờ môi La Tiểu Lục cắn đến huyết nhục mơ hồ, ánh mắt dần tan rã, hai cánh tay như cũ nắm chặt vạt áo của Tả Thiệu Khanh.

Tả Thiệu Khanh không có ý định lấy mạng của nó, đổ vào trong nước trà một ít bột phấn, đưa cho nó uống vào, sau đó vỗ mặt của nó hỏi: “Tiểu Lục Tử à, người con nhớ rõ theo gia mấy năm sao?”

La Tiểu Lục thân thể chậm rãi đình chỉ run rẩy, nó dùng tay áo lau nước mắt nước mũi trên mặt, thanh âm khàn khàn: “Bảy... bảy năm rồi...”

“Đúng vậy, khi đó ta sáu tuổi người tám tuổi, ta đều sắp quên bộ dáng khi đó của người rồi, lại thủy chung nhớ rõ ánh mắt tươi cười cùng hai khỏa răng nanh, đó là lần đầu tiên ta thấy có người ở Tả gia lại cười với ta chân thành như vậy.”

Tả Thiệu Khanh rơi vào trong hồi ức, không phát hiện La Tiểu Lục đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn y.

“Tiểu nhân, là tiểu nhân xin lỗi ngài.” La Tiểu Lục kiên cường chống đỡ sức lực quỳ trên mặt đất lạnh như băng, hồi hận cùng áy náy ăn mòn tâm nó.

“Người đứng lên đi.” Tả Thiệu Khanh vuốt ve vạt áo bị nắm nhăn đứng lên: “Đêm nay chỉ là cho người một chút khiển trách nhỏ mà thôi, người yên tâm, độc người trúng không lấy mạng của người, chỉ biết mỗi tháng phát tác một lần, chỉ cần sau này người đối với ta không có dị tâm, ta mỗi tháng sẽ đúng hạn cho người giải được, chonên, người phải nghe lời ta.”

“Tam gia...” La Tiểu Lục trong lòng lộp bộp, sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, không dám lại có tâm lý may mắn, dùng sức dập đầu: “Tam gia tha mạng, tiểu nhân sau này nhất định nghe lời ngài, nhưng phu nhân...”

“Tiết thị vậy người không cần lo lắng, ta sẽ dặn dò người nên nói cái gì, sẽ không để cho người khai báo khác xa với thực tế.”

Tả Thiệu Khanh giữ lại La Tiểu Lục cũng là bởi vì cái này, y tạm thời còn không thoát khỏi được giám thị của Tiết thị, đã như vậy, về sau y muốn cho Tiết thị biết rõ cái gì bà ta liền biết cái đó, y không muốn làm cho bà ta biết đến, bà ta cũng tuyệt đối phát hiện không được.

9. Chương 9: Tính Số

La Tiểu Lục trải qua một đêm kinh hồn táng đảm, mãi đến khi trông thấy mặt trời hôm sau mới xác định chính mình còn sống.

Nó thu hồi dáng vẻ tươi cười quen thuộc bình thường, quy củ theo sát sau lưng Tả Thiệu Khanh, cố gắng làm đúng bốn phận của một gã sai vặt, không dám lại vượt qua lời trì một bước.

Cứ như vậy theo Tả Thiệu Khanh vài ngày, La Tiểu Lục không bình tĩnh nữa, một người như thế nào sẽ trong một đêm thay đổi lớn như thế?

Nó nhìn Tả Thiệu Khanh trước mặt người khác giả vờ ngoan ngoãn, sau lưng người khác khôn khéo lười biếng, nhìn y ở trong học đường cầm sách nhắm mắt dưỡng thần, nhìn y và bạn học tranh luận kịch liệt, những thay đổi này trước đây đều là tuyệt đối không có khả năng xuất hiện.

Nó thậm chí trong lòng nghĩ thầm chủ tử nhà nó là bị quỷ nhập vào người rồi, nếu không giải thích như thế nào về loại biến hóa không hề dấu hiệu này?

Kì thật, cũng không tính không có dấu hiệu? La Tiểu Lục đem những chuyện xảy ra những ngày gần đây đều suy đoán một lần, cuối cùng đem nguyên nhân nhất định là do cái chết của Nguyễn di nương, thực tế sau khi nhìn thấy chủ tử nhà nó mỗi ngày sớm muộn gì cũng cố định đốt hương hai lần, càng thêm kiên quan điểm của mình.

Trên một cây đại thụ phía sau sườn núi thư viện Thanh Lộc, Tả Thiệu Khanh không hề quan tâm hình tượng nằm ở trên nhánh cây trắng kiện, trên mặt che một quyển sách đang chớp mắt.

“Tiểu Lục Tử, người hôm nay phải hay không là nên đi mách lẻo rồi hả?”

La Tiểu Lục đứng ở dưới tàng cây giữ chức mộc đầu nhân đã không vì hành vi của Tả Thiệu Khanh mà kinh ngạc nữa: “Đúng vậy, phu nhân dặn dò tiểu nhân năm ngày báo cáo một lần, hôm nay đúng là ngày thứ năm.”

Tả Thiệu Khanh xóc quyển sách trên mặt lên, bẻ một nhánh cây cầm trong tay vuốt vuốt: “Vậy người đi nói cho bà ta biết, ta mấy ngày nay bởi vì tưởng niệm người mẹ đã mất tình thần không tốt, đi học thất thần còn bị đánh thước, muốn thê thảm bao nhiêu thì có thể thê thảm bấy nhiêu.”

“...” La Tiểu Lục ngẩng đầu yên lặng, xác định Tả Thiệu Khanh không có ý định thay đổi chủ ý mới lên tiếng “Vâng”.

Y nghĩ, Tam thiếu gia thực hiểu thuận, Nguyễn di nương vừa đi, y ngay cả giờ lên lớp của Dương phu tử đều chảnh mắng, mấy ngày nay sẽ không thấy chủ tử nhà nó chăm chú lên lớp, tháng sau thi hương phải làm sao đây.

Nó chỗ nào biết Tả Thiệu Khanh đã là người từng trải, không chỉ biết rõ đề mục thi hương, mà ngay cả thi hội, đề mục thi đình đều khắc trong tâm khảm.

Không phải Tả Thiệu Khanh cố ý phải làm vậy, thật sự là không chịu nổi trí nhớ của y tốt, đời trước bởi vì bỏ lỡ thi hội, Tả Thiệu Khanh chấp nhất đem đề mục năm đó ghiên cứu thấu triệt, đến sau này, ngay cả Giang Triệt đều cảm thấy y viết sách so với trạng nguyên còn tốt hơn.

Tả Thiệu Khanh từ trên cành cây nhảy xuống, hai chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, không có nổi lên nửa hạt bụi: “Đằng sau lưng chừng núi phải hay không có một gian nhà tranh?”

La Tiểu Lục đang dùng ánh mắt đo đạc độ cao cái cây kia, nghe vậy trả lời: “Lúc trước có một lão thợ săn để lại, chỉ có điều gần một năm cũng không có người ở qua, hẳn là hoang phế.”

“Vậy người tìm người sửa chữa một tý, trong lúc rảnh rỗi đi chỗ đó ngủ trưa cũng không tệ.” So với ngủ trên nhánh cây thoải mái hơn.

“...Vâng.”

Chủ tớ hai người dọc theo đường nhỏ trong núi xuống núi, trùng hợp tại cửa thư viện đụng phải Tả Thiệu Lăng vài ngày không có tới trường, tâm La Tiểu Lục lập tức nâng lên cổ họng.

Theo kinh nghiệm từ xưa đến nay, gặp vị tiểu bá vương này tuyệt đối xảy ra chuyện không tốt.

“Ôi, đây không phải lão Tam người chăm chỉ nhất nhà chúng ta sao? Nghe nói nương người vừa mới mất, như thế nào cũng không thấy người khóc một tiếng?” Nhị gia Tả gia cả lờ phất phơ đi tới, đang mùa đông mà trong tay còn nắm một cái quạt giấy, cũng không chê lạnh.

Đây là lần đầu tiên Tả Thiệu Khanh sống lại cùng vị Nhị ca này chạm mặt, đem người nghiêm túc dò xét một phen mới dời ánh mắt, tuy người đứng đầu bắt nạt y từ nhỏ đến lớn là Tả Thiệu Lăng, nhưng y hận nhất không phải người này.

Chỉ có điều, không phải hận nhất không có nghĩa là không hận, cũng không có nghĩa là y có thể tùy ý Tả Thiệu Lăng luôn ức hiếp ở trên đầu của y, tính toán sổ sách phải từng chút từng chút, nợ y phải từng chút từng chút trả lại.

“Nhị ca.” Tả Thiệu Khanh nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi, từ đầu đến cuối đều giữ nguyên vị trí của cái cằm, ánh mắt liếc xéo trạng thái khinh miệt.

Cùng Tả Thiệu Lăng giao tiếp nhiều năm như thế, y hiểu rõ nhất làm sao chọc giận người tính khí táo bạo này, nhị ca duy ngã độc tôn.

Quả nhiên, vừa rồi Tả nhị gia còn tươi cười xấu xa liền lập tức nổi giận, hất tay lên đem quạt giấy nện vào trên mặt Tả Thiệu Khanh, sau đó chân cũng không khách khí đạp qua.

“Ta nhổ vào. Người cái tiện chủng. Cho rằng biết viết mấy bài thơ liền rất giỏi đúng không? Không có nương người bảo kê, người ngay cả cái rắm cũng không phải, còn dám ở trước mặt gia ngang tàng.”

Tả Thiệu Khanh dùng ánh mắt ngăn La Tiểu Lục đang muốn tiến đến giúp đỡ, tùy ý quạt giấy ở trên mặt y để lại một đường dấu đỏ, một cước kia nhưng lại nhẹ nhàng linh hoạt tránh được.

Loại vết thương không nhìn thấy này, y cũng sẽ không nhận không.

Tả Thiệu Khanh vỗ áo choàng không dính một chút tro bụi, cười khẩy nói: “Ta nếu như là tiện chủng, vậy người là cái gì?”

Tả Thiệu Lăng vẫn là lần đầu tiên bị Tam đệ nhu nhược nhất gan này chống đối, sững sốt tròn vẹn thời gian uống cạn một ly trà mới kịp phản ứng: “Ồ, Tả tam gia chúng ta hôm nay có bản lĩnh à, rõ ràng không đem huynh trưởng để vào mắt, người tiện nhân không có nường, làm ca ca liền thay nường dạy dỗ người.”

Nói xong liền kéo ống tay áo, bước đi sinh gió xông qua.

10. Chương 10: Gia, Ngài Phải Chống Đỡ

Tả Thiệu Khanh đùa giỡn hấn ta vài vòng, thấy người đi đường chung quanh bắt đầu ngừng chân vây xem, cố ý lão đảo một cái, giả bộ như bị ngã xuống đất, ngón tay lạng lẽ ở trên đầu gối Tả Thiệu Lăng điểm huyết một cái.

Tả Thiệu Lăng chỉ cảm thấy đầu gối tê rần, không khống chế được quỳ rạp xuống đất, khiến cho người xung quanh vây xem một trận cười vang,

Lần này vẫn còn được, lòng tự trọng cường đại của Nhị gia Tả gia lập tức bị tổn thương, ánh mắt nhìn về phía Tả Thiệu Khanh quả thực giống như muốn ăn thịt người.

“Tả, Thiệu, Khanh! Người con mẹ nó đồ phá hoại.” Tả Thiệu Lăng hỗn hển giờ quả đâm tiến lên.

Tả Thiệu Khanh cố ý trúng mấy đâm của hấn ta, khiến cho khuôn mặt trắng nõn tinh tế kia coi như thêm một ít màu.

Thư đồng của Tả Thiệu Lăng thấy hai người càng đánh càng hung ác, muốn tiến lên khuyên can, lại bị La Tiểu Lục nhanh tay lẹ mắt kéo lại: “Lương Sinh, nhị gia đang nổi nóng, người đi lên khuyên cũng vô dụng, người không muốn sống nữa?”

Lương Sinh không thể vẫy khỏi tay của nó, nổi giận đùng đùng quát: “La Tiểu Lục, đây chính là chủ tử của người.”

La Tiểu Lục âm thầm liếc mắt, nói nhảm, nó đương nhiên biết rõ đó là chủ tử của nó, không chỉ có như thế, còn là người nắm giữ tính mạng nó, nhưng nó lại không hiểu, chỗ nào nhìn không ra Tả Thiệu Khanh là cố ý chọc giận Tả nhị gia?

Ngay lúc hai người đang lôi kéo qua lại, Tả Thiệu Lăng đột nhiên từ mặt đất nhật lên một cây đao đồn củi không biết của ai, dữ tợn hướng Tả Thiệu Khanh đâm tới.

Trong mắt Tả Thiệu Khanh hiện lên một tia âm u tàn ác, đoán được phương hướng, thân thể nghiêng qua bên trái, để cho cây đao kia đâm vào vị trí ngực phải của y.

Y nhìn thẳng Tả Thiệu Lăng, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra bộ dáng tươi cười cực nguy hiểm, lúc đối phương đang ngây người chủ động đem thân thể hướng về trước một tấc.

“Phốc...” Máu đỏ phun vào mặt Tả Thiệu Lăng, triệt để đem vị đại thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ này sợ choáng váng.

“Ah...” Đám người đang xem náo nhiệt cũng sợ ngây người, mà ngay cả La Tiểu Lục cũng bị một màn trước mắt dọa sợ tới mức hai chân run lên.

“Tam gia...”

“Nhị gia...” Lương Sinh và La Tiểu Lục đồng loạt tiến lên, một người đỡ lấy Tả tam gia không ngừng chảy máu, một người ôm Tả nhị gia đang ngây người.

“Tam gia, ngài... ngài phải chống đỡ...” La Tiểu Lục một tay che lên ngực Tả Thiệu Khanh vị trí ứa ra máu loang, đỏ vành mắt rống Tả Thiệu Lăng: “Nhị gia, ngài cho dù không thích gia nhà chúng tôi cũng không thể ra tay ác như vậy, y dù sao cũng là em ruột của ngài.”

Đám người lập tức nổ tung rồi, các loại suy đoán ùn ùn kéo đến, có người nói đây là huynh đệ vì tranh chấp gia sản đánh đập tàn nhẫn, có người nói là giận dữ vì hồng nhan.

Sau đó có người nhận ra thân phận Tả gia của hai người này, mới dần dần chuyển dời chủ đề đến: Con trai trưởng cây thế ức hiếp thứ tử, huynh trưởng nhẫn tâm ám sát đệ đệ...

Tả Thiệu Lăng bàn tay trở nên run rẩy, cứng rần đem cây đao đồn củi ném trên mặt đất vang lên thanh âm “loảng xoảng”, hắn ta sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm vào vị trí nhanh chóng bị nhuộm thành màu đỏ kia, nửa ngày vẫn không hồi phục tinh thần.

Đám học sinh trong thư viện nghe thấy tiếng động xôn xao bên ngoài càng ngày càng lớn, nhao nhao đi ra ngoài nhìn, vừa nhìn, lập tức khiến cho các thư sinh chưa thấy qua các mặt của xã hội dọa bể mặt.

“Cái này...Đây là có chuyện gì? Thiệu Khanh làm sao vậy?”

“Thiệu Lăng...Người giết người?”

“Ta...Ta không phải...” Tả Thiệu Lăng vứt bỏ một câu yếu ớt vô lực, xoay người chạy, Lương Sinh thấy thế vội vàng đuổi theo.

Tả Thiệu Khanh thấy người ngày càng nhiều, sợ lòi đuôi, dùng sức nhéo eo La Tiểu Lục, ghé vào tai nó nhỏ giọng nói: “Công ta đi vòng quanh đường lớn rồi trở về.”

“Gia, tánh mạng quan trọng hơn.” La Tiểu Lục đem người bế lên, cũng chẳng quang tâm tôn ti: “Đến lúc nào rồi, ngài còn có tâm tư tác quái.”

Tả Thiệu Khanh giả bộ đau khổ, một mặt nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Tiểu Lục Tử, người làm phản à?”

“Ngài nếu chết, ta cũng không sống được.”

La Tiểu Lục tuy đáng người không cường tráng, nhưng đến cùng so với Tả Thiệu Khanh lớn hơn hai tuổi, lại là người làm, trên tay có sức lực, ôm một người còn có thể chạy trốn.

Tả Thiệu Khanh cố ý muốn vòng quanh đường lớn trở về, làm cho toàn bộ người dân trấn Vưu Khê chiêm người phong thái cả người là máu của y một chút.

La Tiểu Lục không lay chuyển được y, đành phải nhanh bước chân hơn, từ thư viện đến Tả gia vốn dùng thời gian hai khắc, hại nó chạy hai bước phải cúi đầu nhìn chử tử nhà nó tắt thở chưa.

Tả Thiệu Khanh hôm nay mặc một y phục thuần trắng, màu đỏ từ bả vai nhuộm lên, thoát nhìn quả thực dọa người.

Tiến vào tiểu viện, La Tiểu Lục thở cũng không kịp thở, liền lớn tiếng gọi: “Vú Liễu...vú Liễu...”

Tả Thiệu Khanh cau mày nhìn bộ dạng lo lắng mặt mũi tràn đầy mồ hôi của La Tiểu Lục, không biết trong lòng của nó là lo lắng cho mình hay là lo lắng giải được.

Vú Liễu vội vàng chạy vào, nhìn thấy Tả Thiệu Khanh người đầy máu hai mắt tối sầm, thân thể lay động một phát mới đứng vững.

“Gia của ta...Ngài đây là làm sao vậy? Đứa trời đánh nào làm?”

Tả Thiệu Khanh giả vờ bị thương nặng đương nhiên không có khả năng trả lời bà, La Tiểu Lục đem người đặt trên giường, để lại một câu: “Ta đi mời đại phu” giống như một cơn gió chạy ra ngoài.

Vú Liễu vẻ mặt khóc lóc, hai tay run rẩy muốn đi lên nhổ cây đao trên người Tả Thiệu Khanh, lập tức bị Tả Thiệu Khanh ngăn lại, nói là phải đợi đại phu đến.

“Đúng, đúng...là ta hồ đồ, lỡ như ta ra tay không biết nặng nhẹ...Đứa nhỏ đáng thương, Nguyễn di nương mới đi không được vài ngày đã bị người tổn thương thành như vậy...”

Tả Thiệu Khanh không chế được nội lực yếu ớt trong cơ thể, cố gắng để cho sắc mặt mình nhìn giống như là vì mất quá nhiều máu mà trắng bệch, y an ủi vú Liễu vài câu, đợi đại phu đến, lập tức đem hai người trong phòng đuổi ra ngoài.

11. Chương 11: Không, Ta Là Đàng Uy Hiếp Ông

Lão đại phu trên đường đi đã nghe được không ít lời đồn đại lung tung, cũng không có hỏi nhiều liền chuẩn bị tiến lên bắt mạch, nào biết được bên trong kia của phòng vừa đóng, thiếu niên một khắc trước nằm trên giường mặt không còn một giọt máu nhìn như người chết bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy.

“Ah...” Dù là lão đại phu nhìn quen người chết cũng bị một màn này hù dọa không nhẹ, chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu rồi hả?

Chỉ đó thôi ông còn chưa kinh hãi xong, chỉ thấy thiếu niên buông cánh tay đang kẹp chặt ra, từ dưới nách rút ra thanh đao đồn củi, sau đó thuần thục cởi quần áo, từ bên trong quần áo móc ra một túi huyết lũng lổ.

Tả Thiệu Khanh đem một chút máu còn lại trong túi máu đổ vào chậu nước bên giường, lập tức đem chậu nước nhuộm thành một chậu máu, y cầm miếng vải lau máu nhiễm trên thân thể, tiện tay lại ném vào trong chậu nước, liên tục ngửi thấy mùi máu heo trên người, y cũng sắp nhịn không được nữa.

Lau sạch thân thể, Tả Thiệu Khanh xuống giường từ trong hòm thuốc của lão đại phu lấy ra băng bó quấn quanh tám vòng trên thân thể, thuận tiện tại vị trí “miệng vết thương” làm ra chút máu, trên người còn bôi thuốc mỡ, ngửi thấy một luồng hương vị thuốc, nhìn giống như là thật sự có chuyện.

Đợi làm xong hết thấy, Tả Thiệu Khanh lười biếng quay trở lại trên giường, hai tay để trần tựa ở đầu giường cười như không cười nhìn chằm chằm vào lão đại phu đã bị dọa đến phát sợ.

“Này...này...” Lão đại phu trừng lớn đôi mắt, chòm râu trên cằm run run lên, chỉ vào Tả Thiệu Khanh không biết nói cái gì cho phải.

Ông cho là mình gặp được thứ tử đáng thương bị con huynh trưởng hãm hại, ông đầy bụng đồng tình chạy tới Tả gia, kết quả nhìn thấy dĩ nhiên là.... quả nhiên bên trong đại viện luôn tràn đầy tâm địa ác độc bẩn thỉu.

Tả Thiệu Khanh trong tay còn nắm lấy thanh đao đồn củi kia, ngón tay gõ gõ lưỡi đao còn mang theo một chút gỗ vụn, cảm khái nói: “Đại phu, ông nói bị thanh đao đâm bị thương như vậy phải tu dưỡng bao lâu mới có thể khỏe, phải hay không miệng vết thương sẽ bị nhiễm cái gì?”

“Người này...người này không phải lừa gạt người sao?”

Tả Thiệu Khanh nắm đao xoay người xuống giường, thanh đao gác ở trên cổ lão đại phu, âm hiểm cười cảnh cáo: “Chắc hiện tại toàn bộ người trấn Vụ Khuê cũng biết chuyện ta bị Tả nhị gia đâm bị thương rồi đi? Ông cho dù đi ra ngoài nói ra chân tướng có người tin sao? Hơn nữa ta đại khái có thể nói đại phu này là bị Tả phu nhân thu mua.”

“Người...” Lão đại phu tức giận đến phát run, lại nói không ra lời phản bác.

“Ông cũng biết tình huống của Tả gia? Nếu không phải ta vừa vận tránh được, thanh đao này phải hay không là liền thật sự cắm vào lồng ngực của ta rồi?”

Lão đại phu thân thể đứng cứng ngắc, trầm nghĩ: Thôi đi, nếu thực như vậy trong quần áo cất túi máu lại là chuyện gì xảy ra? Cái này nói rõ chính là một mưu kế được chuẩn bị tốt trước đó.

“Kì thật ông cũng không cần cảm thấy có lỗi với ai, ông xem ta cũng bị thương ‘sắp chết’ phụ mẫu huynh đệ có ai tới liếc ta một cái? Ta đây cũng là bất đắc dĩ.” Tả Thiệu Khanh tủi thân thở dài.

Y vốn lên yếu ớt ngoan ngoãn, giả vờ đáng thương vô cùng chân thật, thực tế trên thân thể gầy yếu còn quấn quanh băng bó, muốn dọa người là hoàn toàn không có vấn đề.

“Mà thôi mà thôi...Ai, lão phu làm đại phu hơn nửa đời, vẫn chưa làm qua loại chuyện trái lương tâm này.”

Tả Thiệu Khanh nhú mảy, khoe miệng giương cao: “Lão đại phu nên nhớ, chuyện ở trong phòng này liên nhất định phải quên sạch sẽ, nếu không, trấn Vũ Khê này nói lớn không lớn, muốn tìm cả nhà của ông vẫn là không quá khó.”

Lão đại phu đỉnh đầu bốc khói: “Bây giờ là người cầu ta.”

Tả Thiệu Khanh nhàn nhạt lắc đầu: “Không, ta là đang uy hiếp ông.”

“Lão phu nếu đem chuyện này tiết lộ cho Tả phu nhân, chỉ sợ Tam gia người sẽ không có cơ hội tìm lão phu gây phiền toái.” Nếu như Tiết thị biết rõ Tả Thiệu Khanh tính kế con ruột bà, không bối một lớp da của y mới là lạ.

Tả Thiệu Khanh mặt không đổi sắc nhìn thẳng ông, ác ý mà đem dao găm ở trước mặt ông khoa tay múa chân hai cái: “Ông có thể thử xem.”

Lão đại phu không thể không thỏa hiệp, trong lòng mang theo tức giận dả kích nói: “Thương thế kia của người ít nhất phải dưỡng một tháng, một tháng này người cũng nên ăn uống như người bệnh, phải đổi thuốc, dấu vết được người khác, khẳng định cũng không thể gạt được người bên cạnh.”

“Ta tự nhiên có biện pháp không cho bọn họ nói ra.” Bên người Tả Thiệu Khanh chỉ có hai người hầu, một là vú Liễu tuyệt đối có thể tin nhiệm, tiếp theo là La Tiểu Lục chỉ cần không muốn chết cũng không dám không nghe lời.

Bên này Tả Thiệu Khanh cùng đại phu đã đạt thành hiệp nghị, bên kia Tả Thiệu Lăng cũng đã được Tiết thị dỗ dành đầu vào đấy.

Trước đó hẳn ta từ “hiện trường giết người” trốn chạy, chuyện thứ nhất liền xông về nhà, ôm cánh tay Tiết thị làm nũng: “Nương, con nếu làm sai thì phải làm sao bây giờ?”

Tiết thị cứng chiều nhất tiểu nhi tử này, thấy hẳn ta một thân bụi đất trước kiểm tra trên người có vết thương hay không, sau đó xụ mặt hỏi: “Người lại làm chuyện xấu gì? Cũng đừng làm cho phụ thân người biết, nếu không không thể thiếu một trận đánh.”

Tả Thiệu Lăng cũng không hề sợ phụ thân của hẳn ta, dù sao từ nhỏ đến lớn gây gộc của Tả lão gia liền không thể đánh ở trên người hẳn ta, hẳn ta ngạnh cổ kêu gào: “Điều này cũng không thể trách ta, ai bảo tiện chủng kia dám đắc tội ta, do tiểu thiếp sinh cũng dám xem thường ta, cho nên ta liền dạy dỗ nó một chút.”

Tiết thị nghe xong là cùng Tả Thiệu Khanh có quan hệ, tức giận từ đáy lòng dần dần dâng, không phân biệt tốt xấu liền ầm ỉ: “Cái gì? Tiểu súc sinh kia dám đem chủ ý đánh tới trên đầu người? Thật đúng là vô sỉ giống người mẹ tiện nhân kia của nó, cũng không nhìn một chút nó là thân phận gì.”

“Đúng đúng.” Tâm Tả Thiệu Lăng đã buông xuống hơn phân nửa, ôm Tiết thị xúi giục mụ: “Nương, phụ thân từ nhỏ liền bắt công nó, lần này mặc kệ chuyện gì xảy ra người nên làm chủ cho con.”

“Được, biết rồi, lần nào người gặp rắc rối không phải đều để nương chịu trách nhiệm thay cho người sao? Lăng nhi, người cũng trưởng thành rồi, học đại ca người, tốt xấu gì cũng nên ổn trọng một chút.”

Tiết thị tuy cứng chiều nhi tử này, nhưng thực sự trong lòng biết hẳn ta bắt tài không dậy nổi, cũng không trông cậy vào hẳn ta có thể có được bao nhiêu thành tựu, có thể hơi hiểu chuyện cũng không tệ rồi.

Tả Thiệu Lăng không kiên nhẫn nghe Tiết thị dạy dỗ, lung tung trả lời hai câu liền muốn chạy.

Tiết thị ở sau lưng gọi hẳn ta lại, dặn dò: “Người vài ngày không có đi thỉnh an tổ mẫu của người, thừa dịp hôm nay về nhà đi nhìn xem, nói vài lời dễ nghe.”

Tả Thiệu Lăng hai mắt tỏa sáng, vui sướng hài lòng đáp ứng, từ nhỏ hẳn ta liền biết, chỉ cần chuyện mà hai nữ chủ nhân trong nhà này quyết định, phụ thân hẳn ta cũng không có biện pháp gây khó dễ hẳn ta.

Chỉ là vị tổ mẫu này bình thường cũng không dễ gặp mặt: “Tổ mẫu hôm nay đến phật đường chưa?”

Tiết thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc hẳn ta: “Bà ta không đi ra người sẽ không ở ngoài cửa nói những lời dễ nghe? Cũng không phải xuất gia, thực cho rằng bà ta lục căn thanh tịnh?”

Tiết thị bĩu môi, từ khi Tả gia sa sút, vị Lão phu nhân này cũng bị đả kích rất lớn, sau khi đem cả nhà dàn xếp ổn định ở trấn Vu Khê liền dần dần giao ra quyền lợi quản gia, cả ngày trốn ở trong tiểu Phật đường ăn chay niệm Phật, chỉ là không biết trái tim có phải hay không thật sự quy y Phật môn rồi.

12. Chương 12: A, Đây Là Có Chủ Tâm Bao Che Sao?

Thứ tử Tả gia bị huynh trưởng đâm bị thương, nghe nói thương thế rất nặng, suýt nữa sắp mất mạng.

“Này, người là không nhìn thấy, dao găm dài như vậy cắm ở trên ngực, máu chảy đầy người, quần áo đều nhuộm đỏ, sợ là không xong rồi.”

“Chất nữ của nương ta là người hầu trong Tả gia, nghe nói, sau khi Tả tam gia bị đưa về phủ, Tả phu nhân ngay cả nhìn cũng chưa từng đi nhìn qua, vị Nhị gia kia làm người bị thương lại là chuyện gì cũng không có.”

“A, đây không phải là có chủ tâm bao che sao?”

“Cái này có là gì? Người ta là đại phu nhân chân chính, vị thân mẫu của Tam gia thế nhưng chết rồi, dù sao cũng là con của người khác. Ai sẽ vì thứ tử nhỏ nhỏ khó xử trường tử?”

“Nói như thế cũng không phải, tốt xấu gì cũng là huynh đệ huyết mạch tương liên, này ra tay cũng quá độc ác, ta nhớ tới bộ dạng thê thảm lúc đó của Tả tam gia, buổi tối liền ngủ không yên.”

“Ai nói không phải đâu, đại gia đình chính là nhân tình nhạt nhẽo, đều ồn ào đến nước này vậy mà cũng không có người đi ra nói một câu công đạo.”

“Ai bảo vị Tam gia này đâu thai sai! Ai!”

Đợi lúc Tiết thị biết rõ chân tướng, lời đồn đãi bên ngoài đã bay đầy trời, các loại huyết pháp đều có.

Bà tức giận đập phá mấy bình hoa cổ trong phòng: “Chuyện lớn như vậy các người như thế nào hiện tại mới báo lên?” Tiết thị vừa nghĩ tới bên ngoài nói mình là người mẹ cả ác độc, trong lòng liền nhin không được bốc hỏa.

Thị tì Chu thị cúi thấp đầu: “Chúng tôi cho rằng Nhị gia đều đã nói với ngài, hơn nữa vị kia cũng còn chưa có chết.”

Tiết thị vỗ mạnh bàn: “Chẳng lẽ còn phải đợi nó tắt thở ta người chủ mẫu này mới là người biết cuối cùng hay sao? Nguyễn thị vừa mới chết không bao lâu, nếu tiện chúng kia mấy ngày sau cũng tắt thở, ngoại nhân sẽ thấy thế nào? Còn không phải nói ta người mẹ cả này lòng dạ nhỏ mọn, giết hại con tiểu thiếp?”

Tiết thị vừa nghĩ tới chính mình vất vả chăm lo việc nhà, nạp thiếp cho trượng phu nuôi thứ nam thứ nữ, còn bị người nói này nói kia, trong lòng liền đau muốn chết.

Chu thị nhanh chóng tiến lên thay Tiết thị thuận khí: “Phu nhân, ngài đừng nóng giận, những người bên ngoài kia đều là người không có kiến thức, sao có thể thông cảm ngài vất vả những năm này?”

“Hừ! Đợi lão gia trở về còn không biết như thế nào nữa, người đi nói cho Nhị gia biết, để cho nó đi biệt viện trốn vài ngày, đợi tai tiếng qua rồi trở về.” Tiết thị tuy trong lòng không cảm thấy nhi tử mình sai, nhưng cũng không muốn để cho nó bị người trách phạt: “Còn có, đưa chút dược liệu qua, mặc kệ nó có chết hay không, tỏ vẻ một chút ra bên ngoài vẫn là phải làm.”

Trong tiểu viện Tả phủ, vú Liễu cũng từ miệng La Tiểu Lục nghe được chuyện đã trải qua, khóc đến hai con mắt đều sưng lên, đợi đại phu đi ra túm lấy người liền hỏi: “Đại phu, Tả tam gia nhà ta như thế nào rồi?”

Lão đại phu khước miệng co quắp, ánh mắt cũng mất tự nhiên, chỉ có điều vẫn là tiên phong đạo cốt trả lời: “Thương thế rất nặng, vị trí lệch chút nữa liền mất mạng, trước chăm sóc cho tốt, đợi qua ba năm ngày lại nhìn tình huống.”

“Vâng vâng, ngài xem phải dùng được gì, cứ nói đi, Tam gia chúng ta cũng không thể có việc.”

Lão đại phu nghĩ thầm: Tiểu quỷ kia, có thể có chuyện gì? Ông liếc nhìn tiểu viện đơn sơ này, đáy mắt hiện lên một vòng tinh quang: “Đi, cầm giấy bút ra, lão phu trước kê đơn thuốc.”

Kết quả là, lúc Tả Thiệu Khanh cầm trong tay cái gọi là đơn thuốc, lòng mày nhăn lại có thể kẹp chết một con ruồi.

Nhân sâm, lộc nhung? Thứ này y có thể mua nổi? Lại còn có một lượng hoàng liên, đây là muốn đẳng chết y sao?

Nhìn đơn thuốc, Tả Thiệu Khanh liền biết lão đại phu kia ghi hận mình, y tay trái chấp bút, xóa xóa mất mấy vị dược liệu trân quý cùng dược liệu có chủ tâm gây vò người.

Vú Liễu ở bên cạnh nhìn trong lòng run sợ: “Gia, đây chính là đơn thuốc đại phu kê, ngài sao có thể tùy ý sửa đổi?”

Tả Thiệu Khanh đem đơn thuốc đưa cho bà: “Liên theo như phía trên đơn thuốc này đi lấy thuốc.”

Y dầu gì cũng là người từng nghiên cứu sách thuốc, không đến nỗi ngay cả một đơn thuốc bổ khí dưỡng khí cũng kê không được.

Đội vú Liễu đi ra ngoài, Tả Thiệu Khanh đem La Tiểu Lục tìm đến, dặn dò nó rang ngoài tìm hiểu tin tức thuận tiện nhìn phản ứng người Tả gia.

Như y sở liệu, dù bản thân y bị trọng thương đổi lấy cũng chỉ là cảm tức Tả Thiệu Lăng nửa tháng.

Tả gia không thể nào bởi vì một thứ nam liền để cho con trai trưởng dùng mệnh đèn mệnh, mà ngay cả quan tâm cơ bản nhất cũng không có, chỉ có Tả Thiệu Yến sang đây thăm qua y một lần, thay Tả Thiệu Lăng xin lỗi, đưa chút dược liệu, dặn dò y nghỉ ngơi thật tốt liền xong.

Tả Thiệu Khanh cười lạnh không thôi, người Tả gia này, cũng không trách tương lai sẽ không chút nghĩ ngợi liền đem y đưa ra ngoài.

Nếu không phải y khắc sâu kí ức kiếp trước mấy ngày này đã từng bị Tả Thiệu Lăng đánh, vẫn là nghĩ không ra một kẻ đánh phủ đầu này.

Y còn nhớ rõ, lúc ấy y và Tả Thiệu Lăng cũng là ở ngoài cửa thư viện xảy ra tranh chấp, tiếp đó Tả Thiệu Lăng ra tay trước, y trong lúc vô tình đẩy hất ta một cái, hại hất ta đập đầu vỡ đầu, kết quả Tả gia từ trên xuống dưới đều cho rằng là y sai, y còn nhớ rõ ánh mắt phần hận hung ác tàn nhẫn của Tiết thị lúc đó nhìn y.

Sau đó Tả Uẩn Văn về nhà, căn bản không để ý y bộ dạng bị đánh mặt mũi bầm dập, liền hạ lệnh động gia pháp, trúng hai mươi đại bản y nằm trên giường một tháng mới miễn cưỡng khôi phục lại, còn bỏ lỡ thi hương.

Đã có vết xe đổ như vậy, Tả Thiệu Khanh có thể nào không vì mình suy xét, hướngchi, trả thù như vậy chỉ là vừa mới bắt đầu, y sẽ từng chút từng chút mà thu hồi khoản nợ Tả gia thiếu nợ y.

13. Chương 13: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn

“Gia, nên uống thuốc.” Vú Liễu bưng một chén thuốc nóng hổi đen nhánh tiến vào, lập tức làm cho sắc mặt Tả Thiệu Khanh cũng đen theo.

Tuy xóa đi mấy vị thuốc cực đắng, chén thuốc này vẫn là đáng đến nỗi khiến người khác khó có thể nuốt xuống, nhưng vì để cho vú Liễu không hoài nghi, y vẫn không thể không uống.

“Để xuống đi, lát nữa tự mình uống.”

Vú Liễu không đồng ý phản bác: “Thuốc phải nhân lúc còn nóng uống mới tốt.”

Tả Thiệu Khanh biết rõ bà vô cùng chấp nhất, nhận chén nâng trong tay, tùy tiện hỏi: “Bên ngoài như thế nào náo nhiệt như vậy? Là có việc gì vui sao?”

“Ngài đã quên? Nửa tháng nữa chính là đại thọ 50 của lão phu nhân, lão gia truyền lời, năm nay phải tổ chức lớn.”

Tả Thiệu Khanh bình tĩnh đại ngộ, đúng rồi, kiếp trước y luôn nằm ở trên giường dưỡng thương tự nhiên cũng liền bỏ lỡ lần đại thọ này, khó trách không nhớ gì.

Y đối với lão phu nhân ấn tượng không sâu, chỉ nhớ rõ là một lão nhân gia nghiêm khắc hà khắc, ngay cả Tiết thị ở trước mặt bà ta cũng tất cung tất kính, tiếc là quanh năm không thấy người.

Tuy y không trông cậy vào lão phu nhân để đạt được đối đãi khác biệt, nhưng tổ mẫu mừng thọ, tôn nhi không chuẩn bị quà mừng cũng không thể nào nói nổi, làm không tốt trên đỉnh đầu lại chụp mũ đại danh bất hiếu.

“Vú Liễu, đi thay ta chuẩn bị giấy và bút mực, chuẩn bị nhiều một chút.”

“Gia, vết thương của ngài còn chưa đỡ, muốn những thứ này làm chi?”

Tả Thiệu Khanh nháy mắt mấy cái, giả hoạt cười cười: “Về sau người sẽ biết?”

Vú Liễu yêu thương sờ lên tóc y, lập tức ở trong mắt hiện lên một tia sầu khổ: “Gia...có chuyện cùng ngài thương lượng một chút.”

“Hửm?”

“Cái kia...ta có ý định đem vòng ngọc Nguyễn di nương để lại đem đi cầm, người xem...”

Tả Thiệu Khanh tâm tư khẽ động, tỉ mỉ nhìn đôi má dài dẫu sương gió của vú Liễu, thở dài: “Nguyệt ngân không đủ dùng?”

Kì thật nghĩ cũng biết, nguyệt ngân mỗi tháng của y mới một lượng, trừ ăn mặc ngủ nghỉ đi công trường, những thứ khác đều là tự mình xuất tiền, cộng thêm những ngày này ăn uống ngon, chỉ sợ sớm đã không có dư tiền đi?

Y hô to bên ngoài cửa một tiếng: “Tiểu Lục Tử.”

Đợi người tiến vào, Tả Thiệu Khanh thanh âm nhàn nhạt nói: “Người đi thư phòng lão gia một chuyến, liền nói ta buồn bực đến phát hoảng, muốn luyện chữ.”

“À?” La Tiểu Lục không hiểu ra sao, không thể hiểu những lời này có dụng ý gì.

“Đi liền đi, lão gia sẽ rõ.” Tả Thiệu Khanh nhếch miệng, vị phụ thân kia trong lòng đang áy náy đi? Không thừa dịp hiện tại kiếm một chút chỗ tốt làm sao không có lỗi với bản thân?

La Tiểu Lục tuy khó hiểu, nhưng vẫn là nghe lời đi về phía thư phòng.

Thời gian tầm uống hết một chén trà, Tả Thiệu Khanh đợi ở trong phòng liền thấy La Tiểu Lục bưng một chồng đồ vui vẻ bưng bưng xông vào.

Nửa tháng sau, tới kì hạn thọ yến của lão phu nhân, Tả phủ ngoại trừ một tiểu viện vắng vẻ thê lương thì khắp nơi đều hoan hô tiếng nói cười.

Giờ tuất một khắc, vú Liễu về mặt tức giận đi vào tiểu viện, cho đến khi vào nhà trông thấy thiếu niên đang chăm chú đọc sách dưới ánh đèn mới hòa hoãn lại sắc mặt.

“Sao? Không phải nói đi lấy cơm sao?” Tả Thiệu Khanh để quyển sách xuống, tuyệt nhiên không ngoài ý muốn vú Liễu tay không trở về.

Vú Liễu về mặt cứng ngắc, lắp bắp trả lời: “Người trong phòng bếp nói hôm nay khách đến cửa nhiều, bọn hần vội vàng làm yến hội sợ là không rảnh làm cơm tối cho Tam gia, để cho nô tài qua hai canh giờ nữa lại đến.”

Tả Thiệu Khanh sớm biết đáp án như vậy, không tức giận ngược lại an ủi: “Cũng phải, đợi Tiểu Lục Tử trở về để nó đi ra ngoài mua chút đồ ăn thì được rồi.”

Vú Liễu vẫn như trước tức giận, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu viện chúng ta mới có ba người, có thể ăn bao nhiêu chứ? Tùy tiện một chút liền có thể sắp xếp, bọn họ rõ ràng là cố ý làm khó dễ.”

Vừa dứt lời, bên ngoài tiểu viện truyền đến một tiếng gọi cởi mở: “Tam gia có ở không?”

Tả Thiệu Khanh cùng vú Liễu liếc nhìn nhau, không rõ lúc này tại sao có thể có người đến.

“Ai à?” vú Liễu vừa ra ngoài đón chỉ thấy một tức phụ hơn ba mươi tuổi mang theo hai nha hoàn đi vào.

Tức phụ kia cười hì hì nói: “Liễu tỷ tỷ, lão phu nhân biết Tam gia trọng thương chưa lành, không thể ra tham dự thọ yến, đặc biệt lệnh ta làm một bàn tiệc cho Tam gia.”

Vú Liễu có chút ngoài ý muốn, lão phu nhân cho tới bây giờ chưa từng chăm sóc Tam gia như vậy, hôm nay đây là làm sao?

Chỉ có điều bà rất nhanh liền biết rõ đáp án, tức phụ kia để cho nha hoàn bày bàn tiệc ở trong phòng ngủ Tả Thiệu Khanh, tiến lên hành lễ với Tả Thiệu Khanh nói: “Lão phu nhân bảo nô tài nói với Tam gia một câu, nói là Tam gia có lòng, ngài ốm đau tại giường còn nghĩ đến lão nhân gia bà, lão nhân gia bà nhận được lễ vật rất vui vẻ.”

Tả Thiệu Khanh mặt tái nhợt, hữu khí vô lực cười cười: “Mừng thọ tổ mẫu, tôn nhi không thể dập đầu hành lễ với lão nhân gia bà đã là bất hiếu rồi, một chút quà mọn không đáng là gì.”

“Đó cũng không phải là một lễ vật nhỏ, ngài sao chép 100 quyển sách kinh Phật thật cẩn thận, mấy lễ vật của các gia khác so ra không bằng, ngay cả khách nhân cũng khen ngợi ngài tâm tư tinh tế, còn viết chữ rất đẹp, lão phu nhất rất là thích.”

Tả Thiệu Khanh hơi hơi cúi thấp đầu, bày ra biểu tình ngưỡng nung, lông mi thật dài run rẩy: “Tổ mẫu thích là được rồi.”

Đều nói dưới đèn ngấm mỹ nhân, Tả Thiệu Khanh suy yếu dựa vào trên giường, tóc dài không cột, tùy ý rối tung trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn chưa nẩy nở không phân biệt rõ nam nữ, đẹp đến nỗi khiến người khác thương tiếc.

Tức phụ kia nhìn nhiều mấy lần, thầm nghĩ: Đều nói Nguyễn di nương dựa vào khuôn mặt mới khiến cho lão gia cưng chiều nhiều năm như vậy, Tam gia này từ nhỏ giống mẫu thân, đợi chừng hai năm nữa, nhất định là một mỹ nam tử.

Đáng tiếc, tại Tả gia này, một nam tử lớn lên đẹp lại có lợi ích gì?

Tức phụ thu liễm tâm thần, vẻ mặt tươi cười tiếp tục mở miệng nói: “Lão phu nhân còn nói, bà quanh năm lễ Phật, chuyện trong nhà có nhiều cái xem nhẹ, biết Tam gia ngài bị thương, đã dạy bảo qua Nhị gia rồi, còn bảo nô tài mang cho ngài được liệu và mười lượng bạc đến, lại để cho ngài an ổn dưỡng thương.”

Cái này xem như niềm vui ngoài ý muốn sao? Tả Thiệu Khanh trong lòng cười thầm, trên mặt bất động thanh sắc nói: “Nhị ca cũng là nhất thời thất thủ, không phải cố tình, kính xin tổ mẫu không cần trách cứ Nhị ca.”

Ánh mắt tức phụ kia nhìn Tả Thiệu Khanh càng thêm nhu hòa: “Nô tài sẽ đem ý của ngài truyền đạt cho lão phu nhân, ngài trước dùng cơm, nô tài cáo từ.”

Tả Thiệu Khanh gật đầu: “Vú Liễu, thay ta đưa tiễn vị tiểu thẩm này.”

“Không cần không cần, nô tài đảm đương không nổi.” Tức phụ kia để lại vật phẩm thăm hỏi liền vội vàng rời đi.

Tả Thiệu Khanh nhìn chằm chằm một bàn thức ăn phong phú cùng với túi thuốc vẽ mặt không rõ, tại kiếp trước y không chúc thọ lão phu nhân, tự nhiên không có những thứ ban tặng như đêm nay, xem ra, có một số việc đang chậm rãi thay đổi.

14. Chương 14: Huynh Đài, Huynh Còn Sống Không?

Đêm dần khuya, Tả phủ cũng khôi phục yên lặng như ngày xưa, vú Liễu đã lớn tuổi không thể thức khuya, cho nên buổi tối đều là La Tiểu Lục gác đêm.

Vừa qua khỏi giờ Tý, Tả Thiệu Khanh mở ra hai mắt, nghe gian ngoài truyền đến tiếng hít thở trầm ồm, xoay người xuống giường, trườn vào một bộ ngoại bào xám đi ra ngoài.

Y yên lặng không một tiếng động tới gần La Tiểu Lục, ở khoảng cách gần nhìn gã sai vặt cũng được coi là đặc lực này, đối với biểu hiện gần đây của nó rất hài lòng: “Nếu như ngươi trung tâm với ta, ân oán ngày xưa liền xóa bỏ.”

Thò tay điểm huyết ngủ của La Tiểu Lục, Tả Thiệu Khanh nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài.

Y đã nửa tháng không bước ra khỏi gian phòng này, nếu không ra ngoài hít thở không khí người cũng sắp hỏng rồi, dù sao hiện tại người trực đêm của Tả phủ cũng ít đến đáng thương, y cũng không quá lo lắng bị người phát hiện.

Đi qua viện Vu Hành, Tả Thiệu Khanh ánh mắt lạnh lẽo, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên nóc nhà, hóp lưng lại như mèo đi đến phòng Tiết thị.

Y tuy chỉ luyện đến tầng thứ nhất của >, giá trị vũ lực không bằng một gã sai vặt có sức lực tốt, nhưng khinh công cũng đã khôi phục đến thời kì toàn thịnh năm đó.

Lại ở trên nóc nhà nhìn xuống, Tả Thiệu Khanh chợt nghe phía dưới truyền đến tiếng chửi bới kiểm chế của Tiết thị: “Bà già kia, thiệt thời ta lao tâm lao lực tổ chức thọ yến này cho bà ta, giữ mặt mũi cho bà ta, bà ta lại ở trước mặt mọi người khiến ta mất sạch mặt mũi.”

Lén lút vạch một mảnh ngói, Tả Thiệu Khanh vừa hay nhìn thấy Tiết thị đẩy nhàoàn đưa nước cho mụ, tức giận ở trong phòng vòng quanh.

“Nương, ngài cũng biết tổ mẫu vô cùng tin Phật, hôm nay lễ vật của Tam đệ xác thực gãi đúng chỗ ngứa.” Tả Thục Tuệ vậy lui nha hoàn bà tử trong phòng, lôi kéo tay Tiết thị ngồi xuống ghế.

“Hừ, đại ca con bỏ ra mấy trăm lượng mới mua được một tòa Ngọc Quan Âm, lại so ra không bằng mấy trang giấy lộn kia, con nói ta chỗ nào cam tâm?”

“Ngài để cho nó đắc ý mấy ngày thì làm sao đâu? Chẳng qua là một lần nổi tiếng, còn có thể lên trời hay sao? Ngày khác con thuê một bộ Quan Âm tặng cho tổ mẫu, bảo đảm thỏa mãn bà.”

“Được rồi, cái kia tốn nhiều thời gian lắm, không đáng.” Tiết thị vỗ tay khuê nữ: “Con có thời gian, còn không bằng thuê cho mình thêm mấy bộ đệm chân uyển ương, để cho Tào gia nhìn thấy mở mang tri thức thủ nghệ của khuê nữ ta.”

“Nương...” Tả Thục Tuệ then thùng tựa ở trên lưng Tiết thị, trong miệng nói: “Con gái không muốn gả.” Ánh mắt lại sáng đến độ muốn đâm thủng người.

“Được rồi, con có phần tâm này nương biết đủ rồi, Tào gia mặc dù chỉ là lang trung ngũ phẩm, nhưng Tào Tông Quan đã là cử nhân, tương lai đề tên lên bảng vàng, con chính là phu nhân quan hợp tiêu chuẩn.”

Tả Thiệu Khanh thiếu chút nữa Xùy ~ cười ra tiếng, y đều thiếu chút nữa quên mảnh vụn này rồi, trước khi Tả Thục Tuệ gả cho Lục Tranh xác thực là có định thân, cũng không biết là vị Lục tiểu công gia kia thật sự không biết hay là hoàn toàn không sao cả.

Y biết rõ, hai mẹ con này hiện tại đối với Tào Tông Quan thỏa mãn vô cùng, Tả Thục Tuệ và Tào Tông Quan đã nạp thái chi lễ, theo lý là không thể từ hôn, nhưng Tiết thị tự mình tìm tới Tào gia, hơi hơi ám chỉ Lục tiểu công gia coi trọng Tả đại tiểu thư nhà bọn họ.

Lục Tranh là ai, đây chính là công tước khác họ duy nhất của nước Đại Ương, còn có danh xưng là mãnh tướng “chiến thần”, tay cầm trọng binh, Tào gia cho dù bực bội cũng không dám cùng hấn ồn ào, nhưng

tin tức Tào gia và Tả gia kết thân đã truyền đi rồi, vì vậy tân nương tử liền thuận lý thành chương từ đích nữ thành thứ nữ.

Việc này ngoại trừ Tào gia ám chỉ chịu thiệt thòi, đại phòng và nhị phòng Tả gia tất cả đều vui vẻ, về phần Lục Tranh thiệt thòi hay không, Tả Thiệu Khanh cũng không biết.

Không muốn lại tiếp tục nghe, Tả Thiệu Khanh từ nóc nhà rời đi, dọc theo thư viện Thanh Lộc chạy gấp theo một đường, rất nhanh liền chạy tới ngôi nhà tranh phía sau thư viện.

Ban ngày nghe La Tiểu Lục nói đã đem ngôi nhà tranh này sửa sang xong, cũng sắp xếp một ít vật dụng hằng ngày, cho nên Tả Thiệu Khanh mới có thể tới nơi này, bởi vì ngoài trừ nơi này, y thật sự không thể nghĩ đến chỗ nào có thể dừng chân.

Đêm đông gió rét lạnh thấu xương, ánh trăng mờ lung như là đi trên một tầng ngân sương, Tả Thiệu Khanh một chân vừa bước vào nhà tranh cách chỗ kia mười bước chân liền dừng lại.

Đây là...mùi máu tươi? Có người...làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ là thợ săn đi ngang qua?

Cái này thật đúng là ứng với câu nói kia: Tiền nhân trồng cây hậu nhân hái quả, chỉ có điều là chỗ của Tả Thiệu Khanh quyết không cho phép người khác nhúng chân.

Do dự chỉ trong nháy mắt, Tả Thiệu Khanh liền đẩy cửa đi vào, nhà tranh này chỉ có một gian, bên trong có cái gì vừa nhìn biết ngay, mà bị Tả Thiệu Khanh ngộ nhận là thợ săn vẫn không nhúc nhích nằm rạp trên mặt đất.

Tả Thiệu Khanh hơi lui bước, trong phòng mùi máu tui nồng đậm, người này tuyệt đối bị thương không nhẹ, y không muốn tìm phiền toái cho mình.

Tả Thiệu Khanh nhẹ nhàng bước chân đi qua, dùng mũi giày đá đá “thi thể” trên mặt đất: “Này, huynh đài, người còn sống không?”

Không có phản ứng? Tả Thiệu Khanh cẩn thận tăng thêm độ mạnh yếu dưới chân, như cũ không có phản ứng.

Chẳng lẽ đã chết? Vậy thì thật là tốt, trực tiếp đem người ném ra rãnh mương phía sau núi hủy thi diệt tích là được, tin tưởng không quá hai ngày, người này ngay cả xương cốt cặn bã cũng sẽ không còn.

Tả Thiệu Khanh ngồi xổm, đem người trở mình, hai ngón tay đặt ở trên động mạch cổ người nọ.

Còn có mạch đập, tuy rất yếu ớt, nhưng xác thực là người sống.

Tả Thiệu Khanh mượn ánh trăng tìm được ngọn đèn được chuẩn bị sẵn trong phòng, sau khi đốt đèn mới cẩn thận kiểm tra người đang nằm trên mặt đất kia.

“Ti...chảy nhiều máu như vậy?” Chỉ thấy mảnh đất đặt dưới thân người kia đã hoàn toàn bị máu nhuộm đỏ, Tả Thiệu Khanh âm thầm nói nhỏ: “Như vậy còn không chết, mệnh thực cứng. Xem ra không phải người bình thường.”

Nhưng lại không thể để cho người này chết tại đây? Nếu không gian nhà tranh này thật vất vả sửa sang lại chỉ có thể bỏ đi.

Cởi bỏ quần áo của nam nhân, Tả Thiệu Khanh lướt qua toàn thân cao thấp của hắn một lần, phát hiện vết thương nặng nhất là trên bả vai và trên đùi, đều cắm lấy một đoạn tiễn, những chỗ khác mặc dù có vết thương nhưng miệng vết thương nhỏ giống như là bị trầy xước.

Cứu hay không cứu? Tả Thiệu Khanh ngồi ở trên giường nhìn chăm chú mặt nam nhân trên đất, nhìn cách ăn mặc của người này liền biết rõ không giàu thì cũng địa vị cao quý, sau khi bị thương còn trốn được đến nơi này có thể thấy thân thủ cũng không phải bình thường.

Tả Thiệu Khanh sau khi thấy rõ khuôn mặt kia, có chút kinh ngạc, tuy nam tử trên cầm một vòng râu dài, nhưng khuôn mặt anh tuấn cương nghị kia khiến y nhìn không được nhìn nhiều mấy lần.

“Lớn lên như vậy, nên không cần lo lắng người báo không được ơn cứu mệnh của ta.” Tả Thiệu Khanh lầm bầm lầu bà một câu, sau đó ở trong túp lều tìm kiếm công cụ có thể dùng.

Y không dám quyết đoán rút hai đoạn tiền kia ra, nếu là mũi tên trên đầu gấn móc câu, nhờ cái này cũng không phải là cứu người mà là giết người.

15. Chương 15: Ngựa Chết Tạm Thời Chữa Thành Ngựa Sống

Lục lợi nửa buổi, Tả Thiệu Khanh rốt cục tìm được một cây đao khắc mà thợ mộc để lại, còn có chậu than và than ngân sương trước đó La Tiểu Lục chuẩn bị.

Đem người chuyển đến trên giường, Tả Thiệu Khanh đắp chăn cho hắn, lại đốt lửa than, sau đó lao ra ngoài cửa, đi xung quang tìm tử châu thảo cầm máu, y nhớ rõ lần trước leo cây nhìn thấy dưới gốc cây có.

Đợi chuẩn bị sẵn sàng, Tả Thiệu Khanh dùng ấm trà ở trong phòng đi múc một bình nước, may mà La Tiểu Lục nhớ rõ y thích uống trà, còn chuẩn bị ấm trà cho y.

Đem đao khắc hơ ở trên lửa, Tả Thiệu Khanh hít sâu một hơi mới vén chăn lên.

“Vị huynh đài này, tiểu đệ cũng là lần đầu tiên cứu người, nếu như là không cẩn thận làm người chết, mong rằng chớ trách.” Nói xong điểm ma huyết của nam tử.

Cầm giác lợi khí cắm vào thân thể khiến tay Tả Thiệu Khanh run rẩy, ánh mắt của y có chút hoảng hốt, loại cầm giác này y quá quen thuộc, kiếp trước y chính là dùng một thanh đao giết chết hơn mười miệng ăn của Tả gia.

Tả Thiệu Khanh hung ác cắn môi dưới, đau đớn khiến cho lí trí quay trở về, y lưu loát cắt xẻ da thịt bên cạnh miệng vết thương, đem hai mũi tên kia đào lên, sau đó đem thảo dược già nát đắp lên.

Trái phải xem xét, Tả Thiệu Khanh phát hiện mình quên chuẩn bị vải rồi, chỉ đành cởi áo trong trên người nam tử, dùng dao găm cắt thành mảnh rồi cột vào trên miệng vết thương.

Đợi làm xong những cái này, Tả Thiệu Khanh phát hiện sau lưng lạnh lẽo, trong đêm mùa đông vậy mà ôi bức ra cả người mồ hôi.

Y nhìn chăm chăm vào hai miệng vết thương kia một phút, xác định máu đã ngừng chảy mới thở ra một hơi, nói thật, y căn bản không có kinh nghiệm trị bệnh cứu người, ngựa chết chữa trị thành ngựa sống, có thể sống hay không liền xem lực sinh mệnh của người này rồi.

Đem nước trong ấm trà đổ vào vải vóc còn lại, Tả Thiệu Khanh tùy tiện xoa xoa tay, nhìn chăm chăm vào nửa người trên xích lô của nam nhân nằm ở trên giường, áo rách quần manh bắt đầu phát sần.

Chỉ bằng ngoại thương trên thân người này, không qua mười ngày nửa tháng tuyệt đối không xuống giường được, huống chi y mới vừa rồi còn phát hiện nam nhân này bị nội thương rất nặng, hiện tại phải làm sao?

Cũng không thể cứ như vậy đem người ném trên chân núi? Đây chẳng phải là cứu vô ích sao?

Tả Thiệu Khanh nắm chặt quyền, phần nộ nghĩ: “Không nghĩ tới ta Tả Thiệu Khanh sống lại một đời, chuyện xấu chưa làm thành, chuyện tốt trước lại làm một cục, xem ra ông trời cũng ghét bỏ ta kiếp trước giết chóc quá nặng sao?”

Xoay người rời khỏi nhà tranh, Tả Thiệu Khanh vận khởi khinh công xuống núi, leo tường tiến vào hậu đường thư viện, quen thuộc tiến vào phòng bếp, từ bên trong lồng hấp lấy ra hai cái màn thầu lạnh như băng lại trở về trên núi.

Đem hai cái bánh bao đặt ở gối đầu bên cạnh nam nhân, Tả Thiệu Khanh xoay người nhặt hầu bao rơi trên mặt đất lúc cởi quần áo cho hắn, hướng về phía người trên giường nói: “Mặc kệ trong này có cái gì, bây giờ là của ta, coi như là người trả phí xem bệnh.”

“Không nói lời nào ta coi như người đồng ý.” Tả Thiệu Khanh cầm hầu bao thêu thủ công tinh xảo kia nhìn xem, chặc chặc lưỡi: “Cái này nếu để cho Tả đại tiểu thư trông thấy, chỉ sợ liền sẽ không cả ngày vênh vào tự đắc cho là mình thêu công đệ nhất thiên hạ, thật sự là ếch ngồi đáy giếng.”

Kéo nút thắt hầu bao, Tả Thiệu Khanh đem tất cả đồ vật đổ vào trên mặt bàn, cầm dao khắc gầy gầy.

Bạc...không có!

Ngân phiếu...không có!

Mà ngay cả ngọc bội phú quý người ta bình thường hay mang theo đều có cũng không có.

Tả Thiệu Khanh hơi chút thất vọng, y hiện tại chính là người nghèo một đồng cũng không có, nếu như rời Tả gia, y chỉ sợ nửa bước cũng khó đi.

Hay là muốn từng bước từng bước đến, Tả Thiệu Khanh không đếm xỉa tới mà đem những thứ không ra gì trên mặt bàn từng cái nhặt lên.

Một khối đen sì như than giống như mộc bài, trên có khắc đồ án kì quái lại nhìn quen mắt, Tả Thiệu Khanh lật qua lật lại nhìn mấy lần, không thể nhìn ra môn đạo gì, vì vậy vứt qua một bên.

Một hạt châu hoàn toàn trong suốt, nhắm ngay ngọn đèn nhìn, bên trong vậy mà nở ra một đóa hoa màu đỏ, đồ vật kì lạ quý hiếm, Tả Thiệu Khanh bỏ vào trong túi.

Một tờ giấy viết hai chữ “Xương Bình”, chữ viết ngoáy, nếu không phải Tả Thiệu Khanh quá quen thuộc với hai chữ này xem chút nữa là nhận không ra, Tả Thiệu Khanh như thế nào nhìn cũng nhìn không ra tác dụng của tờ giấy, vì vậy ném vào chậu than.

Đồ vật sau cùng Tả Thiệu Khanh nhìn nửa ngày cũng không nhận ra, giống như là chìa khóa lại không giống, Tả Thiệu Khanh xem nó bộ dạng không quá đắt, ném chung chỗ với mộc bài.

“Xem ra người này không phải phú quý đơn giản như vậy.” Tả Thiệu Khanh biết rõ, nếu như trong ví chứa chính là tiền bạc, cái kia không có gì đặc biệt, nhưng hết lần này tới lần khác bên trong một đồng cũng không có, nói rõ người này có thói quen không mang theo tiền, vậy nhất định có tùy tùng chuyên môn trả tiền.

“Có thể cất vào trong hầu bao mang theo bên người, chắc hẳn đều là vật trọng yếu, trước thu rồi lại nói sau.” Tả Thiệu Khanh vui thích mang thứ đó thả vào hầu bao nhét vào trong lòng ngực mình, hạ quyết tâm lấy làm của riêng.

Thấy sắc trời gần sáng, Tả Thiệu Khanh không hề dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn nam tử đang hôn mê, phi thân chạy về Tả phủ.

Trở lại tiểu viện vừa vặn vừa qua khỏi giờ dần, vú Liễu còn chưa thức dậy, Tả Thiệu Khanh giải huyết ngữ của La Tiểu Lục ngã đầu vào giường nằm ngủ.

Ngủ một giấc trực tiếp cho tới trưa, nhưng y ngủ cũng không an ổn, luôn nằm mơ, trong mộng tất cả đều là sự tình phát sinh ở đời trước, quấy nhiễu tâm thần y có chút không tập trung.

“A...” Tả Thiệu Khanh vèo từ trên giường ngồi xuống, che ngực thở, đầu đầy mồ hôi lạnh cũng chẳng quan tâm lau mồ hôi.

“Đồ án kia...” Tả Thiệu Khanh kinh sợ kêu một tiếng, vén chăn lên xuống giường, vòng vo hai vòng lại quay trở về trên giường, từ dưới gối lấy ra hầu bao tinh mỹ kia, sau đó gấp gấp khó dần nổi mà đem mộc bài đó ra.

Tả Thiệu Khanh ngây ngốc nhìn chăm chăm vào đồ án giống như hùng ưng kia, phía dưới là một đoàn hỏa diễm, cùng hình ảnh trong mộng cảnh trùng khớp, y si ngốc ngơ ngác mà lẩm bầm lâu bầu: “Còn...thật đúng là...cái kia...người kia chẳng lẽ là...không thể nào đâu?...”

Y nhớ rõ người kia đến Tả gia cầu hôn còn hơn mười ngày sau, đúng lúc thời gian y tham gia thi hương, ngày đó y từ Xương Bình trở về liền nghe được tin tức kinh người kia, chỉ là người kia đến Tả gia nói hai câu liền đi, cho đến khi y và Tả Thục Tuệ kết hôn cũng chưa từng xuất hiện.

“Chẳng lẽ kiếp trước trong lúc hấn tại trấn Vưu Khê dường thương biết được Tả gia, cho nên mới nghĩ ra quyết định sẽ cùng Tả gia kết thân?” Tả Thiệu Khanh cảm thấy nhất định là như vậy, nếu không dường dường là trấn quốc công làm sao lại muốn đến chỗ thật xa này còn cùng với Tả gia?

Vậy làm sao bây giờ? Y tối hôm qua đá người nọ mấy cước, còn lấy hầu bao của hấn, đốt đi chữ của hấn, mà ngay cả lúc đào mũi tên ra đều ra tay không nặng nhẹ, thật muốn tính sổ, cái ân nghĩa cứu mạng nhỏ bé kia hoàn toàn chống đỡ không được những cái đó.

Hơn nữa Tả Thiệu Khanh biết rõ, cho dù không phải mình cứu hấn, cũng sẽ có người khác, cho nên cái gọi là ân cứu mạng kì thật không tính là cái gì.

Kết quả là, trước đó vẫn là hầu bao ẩm tay giờ đột nhiên trở nên phỏng tay, hận không thể bây giờ liền nhét trở lại trong ngực của Lục Tranh.

16. Chương 16: Mười Tài

Ngay tại lúc Tả Thiệu Khanh mơ màng, cửa phòng bị người đẩy ra, sau đó liền nghe được tiếng kêu kinh ngạc của La Tiểu Lục.

“Gia, ngài như thế nào đứng lên?” La Tiểu Lục nhìn trên giường sững sờ, ngẩng người sững sờ đứng trước mặt Tả Thiệu Khanh, trong đầu một mảnh hỗn loạn, Tam gia không phải thân thể bị thương không đứng lên được sao?

Tả Thiệu Khanh lúc này mới giật mình chính mình thất thố, chậm rãi từ trên giường ngồi xuống, dặn dò La Tiểu Lục: “Đi đóng cửa lại.”

Đợi người một lần nữa trở lại trước mặt y, Tả Thiệu Khanh vượt vượt mộc bào theo dõi nó: “Không nên nhìn đừng nhìn, không nên hỏi đừng hỏi, không nên nói đừng nói, nhớ kĩ không?”

Giọng điệu rất bình thản, nhưng La Tiểu Lục vẫn là ra một thân mồ hôi lạnh, nó không biết vị Tam gia này lúc nào dường ra loại khí chất không giận mà uy này, quả thực khiến cho người không chịu nổi.

La Tiểu Lục đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của y, sợ Tả Thiệu Khanh lại đến một chiêu giết người diệt khẩu, vì vậy khẩn trương quỳ trên mặt đất: “Gia, nô tài cái gì cũng không thấy.”

“Ừm, rất tốt.” Đã bại lộ, Tả Thiệu Khanh dứt khoát cũng không giả vờ bị thương nữa, hai cái đùi ở trên giường quơ quơ, đúng lúc dặn dò La Tiểu Lục thay y đi làm việc.

“Người trước đi mời nhị thúc đến, liền nói chất nhi có việc làm ăn cùng với ông thảo luận, sau đó đi tới chỗ vú Liễu lấy năm lượng bạc, đi ra ngoài giúp ta mua chút đồ.”

“Gia, ngài tìm nhị lão gia?” La Tiểu Lục đã không biết mình mấy ngày này kinh ngạc bao nhiêu lần, từ sau khi Tam gia khỏi bệnh, cả người liền thay da đổi thịt, biến thành một người khác.

“Không nên hỏi đừng hỏi.” Tả Thiệu Khanh đem đồ muốn mua báo cho nó, thúc giục nó nhanh chóng đi.

“Vâng, nô tài bây giờ đi.” La Tiểu Lục không dám tiếp tục ở trong phòng nữa, Nhị lão gia Tả Uẩn Dương mang theo một ít ruộng đất cùng mấy phòng mặt tiền cửa hàng tại thành Đông ngô Thích Đồng thành gia lập hộ.

Nhị lão gia này là trời sinh kinh thương, dựa theo thiên phú kinh người cùng vận khí, ngăn ngủi vài chục năm liền đem tài phú tích lũy đến trình độ làm cho đại phòng đỏ cả mắt.

Chỉ có điều, đại phòng là văn nhân, nhị phòng là thương nhân, địa vị ai cao ai thấp vừa xem liền hiểu, huống chi Nhị lão gia còn là một thứ xuất.

Tả Uẩn Dương là người hiểu chuyện, biết rõ đã rời khỏi đại phòng bọn họ thì cũng chỉ là thương tịch đệ tiện, cho nên những năm này đồ ăn ngon đồ uống ngon đều tăng cường cho đại phòng, ngoại nhân biết, cũng chỉ nói một câu: Huynh đệ hữu cung, uống nước nhớ nguồn.

Đại phòng tuy xem thường thân phận nhị phòng, nhưng cảm của người ta nhiều chỗ tốt như vậy, mặt mũi vẫn phải cho, cho nên hai phòng sống chung không tệ, ít nhất trên mặt là như thế.

Tả Thiệu Khanh hiện tại rất thiếu tiền, cho nên đầu tiên liền nghĩ đến chính là vị Nhị thúc biết sinh tiền này.

Y cần mua cho vị kia thuốc tốt đồ ăn ngon, cung cấp thuốc tốt để cho hần dưỡng thương tốt, cho nên tiền từ đâu ra chính là một vấn đề lớn.

Y không nắm chắc nhất định có thể lấy tiền từ trên tay Nhị lão gia, nhưng dù sao cũng phải thử một lần, nếu như có thể, y còn hy vọng làm một khoản thu lợi nhuận trường kì.

Y không có kinh nghiệm kinh thương, thậm chí ngay cả đồ dùng trong gia đình cũng chưa từng quản lý, chẳng qua dựa vào so với người khác nhiều hơn vài năm “kinh nghiệm”.

Tả Nhị gia đến vô cùng chậm, tiến vào tiểu viện trước nhú mày, sau đó như không có việc gì đi vào phòng Tả Thiệu Khanh.

“Nghe nói chất nhi thời gian trước bị thương, tốt hơn nhiều chưa?” Tả Uẩn Dương lớn lên khuôn mặt như phật di lạc, không cười cũng mang theo ba phần hỉ cảm, ông ngồi ở ghế nhỏ bên cạnh giường, đánh giá cháu trai không gặp mặt qua mấy lần.

Ông biết rõ đại phòng đối xử không quá tốt với thứ tử này, nhưng cũng không có ý định thò tay ra viện trợ, người hai phòng duy trì mặt ngoài khách khí rất không dễ, ông sẽ không để cho mình dính vào phiền toái này.

Tả Thiệu Khanh giống như vô lực tựa ở đầu giường, trên mặt tồn tại bệnh nặng mới khỏi tái nhợt, nhưng cặp mắt xinh đẹp kia lại đặc biệt sáng ngời.

“Nhị thúc, cháu muốn cùng ngài làm ăn buôn bán, không biết ngài có hứng thú hay không?” Tả Thiệu Khanh đi thẳng vào vấn đề nói, y không có thời gian tiến hành trò thăm dò qua lại.

Tả Uẩn Dương trong mắt hiện lên kinh ngạc, tiếp tục cười hỏi: “Vậy không biết chất nhi định cùng nhị thúc làm ăn buôn bán gì?”

Tả Thiệu Khanh bỏ qua lời khinh miệt trong lời nói của ông, tự tin nhìn ông: “Ta nghĩ, nhị thúc sở cầu đơn giản là Nhị đường tử có thể gả cho người tốt, Tứ đệ có thể trở nên nổi bật, người nhị phòng bình an, phải không?”

Nhị phòng chỉ có một trai một gái, đại nữ nhi so với Tả Thục Tuệ nhỏ hơn hai tuổi, tiểu nữ tử so với Tả Thiệu Khanh nhỏ hơn ba tuổi, đều là nữ nhi trưởng, hơn nữa Tả Uẩn Dương cũng không có nạp thiếp, ngay cả thông phòng cũng không có.

Đây cũng là nguyên nhân Tả Thiệu Khanh đặt tiền đặt cược ở trên người ông, y tin tưởng một nam nhân bảo vệ vợ con như vậy, dựng nghiệp bằng hai bàn tay giống Tả Uẩn Dương như vậy không phải chỉ là một cái gối đầu sặc sỡ.

“Chất nhi nói lời này nói sai rồi, phụ mẫu nhà ai lại không có nguyện vọng này?”

Tả Thiệu Khanh ngẫm lại cũng đúng, mà ngay cả Tiết Thị y cảm hận cũng luôn vì hai nam một nữ vạch kế hoạch.

Mạch suy nghĩ trong đầu Tả Thiệu Khanh lại xoay chuyển, manh mối lý luận tốt, mới trầm ổn nói ra: “Nhị thúc là thứ tử, lại là thương nhân, tuy nói không lo ăn uống, nhưng muốn được mọi người tôn trọng là không thể nào, cộng thêm hiện trạng Tả gia, tứ đường đệ dù cho tài văn chương xuất chúng cũng không cách nào tham gia thi hội, cao nhất là giống như đại ca thi đạt cử nhân rồi về nhà chơi, không còn chiến tích. Mà ngài, sợ là không muốn cho nó đi kinh thương.”

Tả Thiệu Khanh nói những lời này có chút trầm trọng, Tả Uẩn Dương thậm chí giọng mỉa mai nhìn y: “Chất nhi đây là đã quên? Người cũng chỉ là thứ tử nhỏ nhỏ mà thôi.”

“Nhị thúc không nên tức giận, chất nhi chỉ là muốn nói với ngài lợi và hại, nếu ta nói, ta có biện pháp thay đổi hiện trạng Tả gia?”

Tả Uẩn Dương tự nhiên là không tin, cho rằng đứa con thứ ba của đại phòng chẳng qua là nói chuyện hoang đường viễn vông.

“Tả gia năm đó đứng sai đội ngũ, không giết kẻ phạm tội tịch thu tài sản cả nhà đã là bệ hạ đại ân đại đức rồi.” Lại vẫn vọng tưởng có thể thay đổi hiện trạng, người đại phòng này chỉ sợ luôn nhớ thương coi trọng quay trở về triều đình?

Tả Uẩn Dương không che dấu chút nào nghi vấn và miệt thị của mình, nhưng căn dây cung sâu tận đáy lòng vẫn nhẹ nhàng bị khêu gợi.

“Ta biết rõ nhị thúc không có lý do nào tin tưởng một tiểu nhân vật như ta, nhưng có câu nói là: Thế sự không có tuyệt đối, ngài làm sao có thể cam đoan ta nói làm không được?” Tả Thiệu Khanh khéo miệng chậm rãi cong lên thành một đường cong, phối hợp với đôi mắt thâm trầm sáng chói của y vậy mà đặc biệt có sức thuyết phục.

Tả Uẩn Dương không khỏi liếc nhìn đứa cháu trai này nhiều lần, trong trí nhớ đứa bé này vẫn luôn là sợ hãi rụt rè, nhát gan, tính tình mềm yếu, ngoại trừ học vấn không tệ, dường như không thể cầm ra chỗ tốt nào.

Là khi nào, không ngờ đứa trẻ này trưởng thành thành bộ dáng như hiện tại? Tự tin! Đường hoàng! Hơn nữa còn rất tao nhã!

Đây là đứa con thứ đại phòng ông quen biết sao?

17. Chương 17: Mưu Tài (hạ)

Tả Thiệu Khanh nói những lời này không phải là bịa đặt vô căn cứ, chỉ cần Tả gia trèo lên phủ Trấn quốc công, tất cả vấn đề này đều không phải là vấn đề.

Y biết rõ muốn cho Tả gia thay đổi hiện trạng, nhân vật mấu chốt chính là Lục Tranh, cho nên y nhất định sẽ làm cho hai nhà có quan hệ thông gia, chỉ là, người được chọn làm tân nương tử này thì phải thương lượng rồi.

Khéo miệng tươi cười lạnh lùng, Tả Thiệu Khanh mắt sáng như đuốc: “Nhị thúc, nếu ta nói, ta có thể tìm được quy túc tốt cho Nhị đường tỷ?” Có thể gả vào phủ Trấn quốc công, phải hay không sẽ tạo thành một đoạn nhân duyên tốt? Chỉ sợ nhị phòng nằm mơ cũng cười tỉnh.

Về phần Lục Tranh thích nam nhân, vậy có cái gì ghê gớm? Nhiều thiếu nữ sau khi lập gia đình không chiếm được sủng ái của trượng phu, không thể không nạp tiểu thiếu cho trượng phu, nạp di nương, còn không bằng sống một mình thờ chồng chết sao?

“Nói mà không có bằng chứng ai cũng biết nói, chất nhi ít nhất cũng cầm một chút thành ý ra cho Nhị thúc nhìn?” Tả Uẩn Dương thừa nhận chính mình động tâm, Tả Thiệu Khanh hiện tại đã không phải như hôm qua nữa, ông hoàn toàn động tâm.

“Nhị thúc hiện tại như thế nào thu mua lương thực khắp nơi?” Tả Thiệu Khanh đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan.

Tả Uẩn Dương ánh mắt tối sầm lại, tâm đề phòng nổi lên, cười ha ha ha nói: “Nhị thúc cũng buôn bán gạo, không được mua lương thực sao?”

Tả Thiệu Khanh không cùng ông luẩn quẩn ầm ì, đề nghị thẳng luôn: “Nhị thúc tốt nhất đem lương thực trong tay đều nhanh chóng bán đi, nếu không cái được không bù nổi cái mất.”

Nguyên niên Thiên Phụng, Bắc Địch đầu hàng, hoàng đế mới đăng cơ, giống như là đột nhiên mở ra hộp báu thần bí, toàn bộ nước Đại Ương trong ba năm đến mười thuận gió hòa, mỗi năm mùa thu hoạch, các nơi kho lúa cơ hồ không có đứt đoạn.

Hơn nữa sau khi chiến sự ngừng, không chỉ có Bắc Địch tiến cống, hơn nữa thiếu địch tiêu bộ phận lương thảo này, lương thực thoắt cái liền đầy đủ, nhất là chỗ đất phía nam quê hương của cá và gạo, ngay cả tá điền nghèo khổ cũng có thể bốn mùa no ấm.

Dưới loại tình huống này, thương nhân dồn lương thực bán liền không thuận lợi, Tả Thiệu Khanh còn nhớ rõ, năm đó sau khi Tả gia dời đến kinh đô, trong thư của Tả Uẩn Dương gửi đến có nói về vấn đề này, đây là La Tiểu Lục nghe lén nói cho y biết.

“Lý do?” Tả Uẩn Dương nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Tả Thiệu Khanh, muốn nghe xem y còn có thể nói ra cái gì càng làm cho người kinh ngạc nữa không.

“Nhị thúc nên biết, thái tử lập tức sắp đăng cơ, phương bắc lại ngừng chiến, loại thời điểm này tân hoàng nhất định sẽ đem tinh lực đặt lên nông canh, mọi người có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, căn bản không cần đến một năm, lương thực liền hạ giá.”

Tả Thiệu Khanh nói những lời này nói hợp lý hợp tình, bỏ qua thời gian chênh lệch giá, vẫn là rất dễ dàng thuyết phục người.

“Không nghĩ tới chất nhi không chỉ là dụng tâm độc sách, ngay cả thái tử sẽ đăng cơ cũng biết.” Tả Uẩn Dương không mẫn không nhạt nói: “Người nói những lời này chỉ là suy đoán của ngươi, một chút sức thuyết phục cũng không có, ta tại sao phải tin tưởng ngươi?”

“Tin hay không chỉ có thể do Nhị thúc quyết định, ngược lại chất nhi nên nói điều gì, Nhị thúc đừng để tương lai phải hối hận.” Tả Thiệu Khanh cầm khối mộc bài đen kịt trong lòng bàn tay, lộ ra một nửa hoa văn phía trên.

Tả Uẩn Dương vốn đang cẩn thận quan sát y, tự nhiên sẽ không để sót động tác nhỏ của y, ông so với Tả Thiệu Khanh lớn hơn hai mươi mấy tuổi, lại lớn lên ở kinh đô, so với Tả Thiệu Khanh thì hiểu rõ hàm nghĩa của đồ án kia hơn.

Ông hiếm khi thay đổi sắc mặt, đưa tay muốn cầm khối mộc bài kia nghiệm chứng một phen, đáng tiếc Tả Thiệu Khanh trước ông một bước đem thứ đó thu vào trong chăn, đang mỉm cười nhìn hẩn ta.

Tả Uẩn Dương âm thầm cắn răng: “Được, đề nghị của chất nhi ta tiếp nhận, nói điều kiện của ngươi đi.” Hẩn biết rõ Tả Thiệu Khanh mời ông đến đây, vẽ lên một miếng bánh lớn như thế cho ông, lại ám chỉ cho ông, không thể không có yêu cầu.

“Nhị thúc, là người sáng khoái, ta cũng không quanh co lòng vòng, ta cần một khoản tiền làm chút chuyện, cho nên mới tìm Nhị thúc.” Tả Thiệu Khanh thấy ông lộ ra vẻ mặt, mới nói tiếp: “Ta cũng sẽ không mở miệng lung tung, tương lai dù cho không cách nào đạt được trạng thái Nhị thúc hài lòng nhất, cũng sẽ không so với hiện tại chênh lệch. Nhị thúc coi như là đầu tư làm ăn như thế nào?”

“Được, ngươi muốn bao nhiêu?”

“Nghe nói Nhị thúc cũng đang làm ăn thủy vận? Ta muốn ngân phiếu một trăm lượng cộng thêm một phần lợi nhuận của vụ làm ăn này.”

“Ngươi đây là công phu sư tử ngọam.” Tả Uẩn Dương đen mặt, nếu không phải đối phương là cháu ruột của mình, thật muốn tát qua một cái.

Một thành lợi nhuận tuy không nhiều lắm, nhưng Tả Thiệu Khanh chỉ nói vài lời liền nghĩ muốn, cũng quá kiêu ngạo rồi.

“Nhị thúc đừng nóng vội, ta dám mở miệng tự nhiên là có chỗ dựa vào, theo như chất nhi biết, Nhị thúc buôn bán thủy vận chính là dựa vào Tào gia, nếu ta có thể tìm cho ngài chỗ dựa càng lớn hơn thì sao?”

Tả Uẩn Dương lập tức nghĩ tới miếng mộc bài đen thui kia.

“Được. Chỉ cần ngươi thực có thể làm được điểm này, đừng nói một thành lợi nhuận, ta cho ngươi ba thành.” Nếu thật sự có chỗ dựa như vậy, ít nhất số tiền hiệu kính liền giảm đi, đây chính là một số chi tiêu lớn.

Tả Thiệu Khanh hoàn toàn không có ý muốn khiêm nhượng, nét mặt tươi cười đồng ý: “Một lời đã định.”

Đợi Tả Uẩn Dương choáng váng hồ hồ rồi đi, Tả Thiệu Khanh mới đem tay cầm ra khỏi chặn, nhìn chăm chăm vào miếng mộc bài oán thầm: Này thật đúng là đồ tốt, đáng tiếc đêm nay phải vật về chủ cũ rồi.

Nếu người nọ biết mình cầm mộc bài của hắn mưu lợi riêng, không biết có thể hay không một chương chụp chết y.

18. Chương 18: Văn Sinh Họ Tả, Tên Thiệu Khanh

Ăn cơm tối xong, vú Liễu mang theo hộp cơm không cùng bát đũa đi phòng bếp, Tả Thiệu Khanh lại để cho La Tiểu Lục mua xong đồ đi vào, chuẩn bị kiểm kê một lần.

La Tiểu Lục rất hiếu kì tâm đều sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đáng tiếc nó nhớ ra Tả Thiệu Khanh ân cần dạy bảo câu nói kia: Không nên hỏi đừng hỏi! Chỉ có thể làm là đứng qua một bên tai nhìn mũi mũi nhìn tâm nhìn Tả Thiệu Khanh bận rộn.

Tả Thiệu Khanh sờ lên bộ nam trang La Tiểu Lục mua, chất liệu vải không phải đặc biệt có gì tốt, vải hơi thô cứng, nhất định là kém hơn so với bộ y phục trên người Lục Tranh, vốn điều kiện của y mà lấy ra quần áo tốt ngược lại khiến người ta nghi ngờ.

Quần áo, tất, giày đều đã có, đồ dùng rửa mặt cùng vài món đơn giản đều đã mua, cân nhắc đến độ ẩm trên núi, Tả Thiệu Khanh còn để cho La Tiểu Lục mua một cái lò sưởi tay, đáng tiếc chặn là không cầm đi được rồi, chỉ có thể cầu nguyện cho nam nhân kia thân thể có thể chịu được ban đêm rét lạnh.

Đem đồ đều đặt vào trong bao, Tả Thiệu Khanh còn đem thang thuốc bổ huyết dưỡng khí mình không uống cũng đặt vào, nghĩ nghĩ lại dặn dò La Tiểu Lục: “Lát nữa ngươi vụng trộm đi phòng bếp nhìn xem, cầm mấy thức ăn bộ dáng sạch sẽ đến.”

La Tiểu Lục há hốc mồm, vẻ mặt đau khổ nói: “Gia...bị bà điên phòng bếp nhìn thấy, sẽ đánh gãy chân nô tài.”

Tả Thiệu Khanh ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn nó: “Vậy đừng để bà ta nhìn thấy.”

“...Vâng.”

Trong đêm, Tả Thiệu Khanh nằm ở trên giường đếm lấy thời cơ, lại không nỡ nhắm mắt lại, giờ tý vừa đến liền từ trên giường nhảy dựng lên, mang theo một bao lớn đồ vật đã chuẩn bị đầy đủ hướng ngoài cửa chạy.

Lần này y không cấm kị La Tiểu Lục, còn đưa cho nó một viên dược hoàn màu nâu đậm: “Giải dược tháng này, nhớ kĩ, trước hừng đông không được để bất luận kẻ nào phát hiện gia đi ra ngoài.”

La Tiểu Lục lo lắng tiếp nhận viên thuốc giải, đầu lúc lắc giống như trống: “Nô tài nhất định bảo vệ tốt tiểu viện.”

Tả Thiệu Khanh một đường chạy vội, hận không thể có ba cái chân, nhưng lúc đến bên ngoài gian phòng như thế nào cũng không dám vào, y sợ hãi, y khẩn trương, y kích động, y hưng phấn, nội tâm ngũ vị tạp trần.

Ở trước cửa ra vào lưỡng lự thời gian hai chum trà, Tả Thiệu Khanh đem khả năng từng tình huống gặp mặt tương tượng, cũng nghĩ kĩ kế sách ứng đối mới dám phóng ra bước chân.

“Két...!” cửa gỗ cũ kĩ trong đêm tối phát ra thanh âm vang dội, Tả Thiệu Khanh cả kinh thiếu chút nữa muốn chạy trốn.

Y hít một ngụm không khí lạnh như băng vào, mang theo bao vải đi vào, đốt nến ở trên bàn, sau đó nhìn người nằm ở trên giường.

Dưới ngọn đèn hôn ám, người bọc chăn nằm trên giường ngủ rất say, tiếng hít thở yếu ớt truyền đến, không hiểu sao khiến Tả Thiệu Khanh rất yên tâm.

Còn sống là tốt rồi, y thật sự sợ Lục Tranh bị chính mình chữa bệnh chết.

Nhìn người trên giường vẫn luôn không có động tĩnh, Tả Thiệu Khanh mới thở ra một hơi, phóng nhẹ bước chân đi đến bên giường, chăm chú đánh giá người nam nhân trước mắt này.

Y kì thật cũng không thể hoàn toàn xác định người này là Lục Tranh, dù sao y cũng chưa từng thấy Lục Tranh, cũng không cách nào khẳng định chỉ có một mình hắn mới có được khối mộc bài kia, y chỉ biết, phủ Trấn quốc công năm đời đơn truyền, lão quốc công năm trước chết bệnh, hôm nay Lục gia chỉ có Lục Tranh một nam đinh như vậy.

Hơn nữa kết hợp với đủ loại ở đời trước, y có chín thành nắm chắc khẳng định Lục Tranh đã từng đến trấn Vưu Khê.

Đợi tân đế đăng cơ, Lục tiểu công gia liền danh chính ngôn thuận hưởng tước vị Trấn quốc công, trở thành thanh niên tài俊 toàn bộ nước Đại Ương theo đuổi, cho nên khi Lục Tranh muốn kết hôn cùng một nữ nhi không có danh tiếng, liền oanh động toàn bộ nước Đại Ương.

Ánh mắt chéch đi, Tả Thiệu Khanh phát hiện hai cái bánh bao y đặt ở bên đầu gối không thấy nữa, nghĩ đến không phải là bị con chuột ngậm trong mồm thì chính là bị người ăn vào bụng, nếu là cái thứ hai thì cũng may, nếu là cái phía trước...y cần phải đem con chuột đáng giận kia bắt được lột da.

Từ trong bao lấy ra chén thuốc, đã lạnh, Tả Thiệu Khanh nhóm lò lửa đem chén thuốc rót vào trong ấm trà đun nóng.

Cũng may, sở thích bình thường của y là tự mình tự tay pha trà, nếu không lại để cho y một đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân làm những thứ này thật đúng là cố hết sức.

Đổ một chén thuốc, Tả Thiệu Khanh ngồi vào bên giường, nhìn chằm chằm thật lâu vào khuôn mặt không có chút huyết sắc nào hơn nữa môi khô khốc, y do dự có nên hay không cậy miệng của hắn đem thuốc rót vào?

Có lẽ là tầm mắt của y vô cùng chuyên chú ở trên môi của Lục Tranh, thế cho nên không để ý đến cặp mắt kia rung động mở mắt ra.

Không đợi Tả Thiệu Khanh làm ra quyết định, một đôi tay che kín vết chai giống như kim sắt nắm chặt cổ họng của y, làn da kẻ sít, y thậm chí cảm nhận được sát ý truyền đến từ trên người đối phương.

Tả Thiệu Khanh bị hù không nhẹ, sau khi tu hành thanh tâm bí quyết, giác quan của y tăng lên không ít, nhưng vậy mà hoàn toàn không phát giác được động tác của đối phương.

Y không hề hoài nghi một giây sau cổ của mình sẽ bị bàn tay này vặn gãy, y cầm chặt cổ tay của người kia, gian nan nói ra một câu: “Buông...buông tay. Là ta cứu người.”

Mạng của y tình quý, quyết không thể cứ mơ hồ như vậy khai báo ở chỗ này, huống chi y vẫn đang chờ người kia báo đáp ân cứu mạng.

Tả Thiệu Khanh nhìn thẳng vào Lục Tranh, dùng ánh mắt truyền đạt bản thân là người vô tội và sợ hãi, dù là trông mắt kia lạnh như băng, sát ý lăm lăm, Tả Thiệu Khanh cũng không dám lùi bước.

Bàn tay trên cổ chậm rãi buông ra, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên giường, Tả Thiệu Khanh như nhặt được sinh mệnh mới, lui ra phía sau một bước, khẩn trương đề phòng.

“Đây là nơi nào?” Lục Tranh mở miệng, liền phát hiện yết hầu mình khô khốc giống như là đặt ở trên lửa nấu, toàn thân cũng mềm nhũn vô lực, cảm giác đầu đốn âm ỉ.

Tả Thiệu Khanh không dám không đáp: “Nơi này là phía sau núi thư viện Thanh Lộc trấn Vưu Khê.”

“Người là ai?”

Đã đến, Tả Thiệu Khanh sống lưng hơi thẳng tắp, hướng về phía hần vái chào, tác phong chính khí trả lời: “Văn sinh họ Tả, tên Thiệu Khanh, chính là một đệ tử củathư viện Thanh Lộc.”

Tả Thiệu Khanh nói chuyện một chút liền ngừng lại, ngoại trừ vừa rồi nhất thời kích động, không có nhiều lần nói mạng của hần là được mình cứu, y tin tưởng, dùng cơ trí của Lục tiểu công gia không khó nghĩ đến những cái kia.

Lục Tranh không có tiếp tục đặt câu hỏi, mà là ra lệnh: “Ta khát rồi, lấy nước đến.”

Lễ thẳng khí hùng nói sáu chữ, trung khí mười phần, nếu như Tả Thiệu Khanh không phải biết được thân phận của hần, tuyệt đối muốn đem ấm trà đập đến trênmặt hần.

Nhấn nhin, Tả Thiệu Khanh đem chén trà trong tay đưa tới: “Đây là văn sinh cố ý để cho người nhà chuẩn bị chén thuốc, công tử đem qua chảy quá nhiều máu, vẫn là nên bồi bổ.”

Lục Tranh không tùy tiện nhận, vẻ nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào Tả Thiệu Khanh.

Tả Thiệu Khanh khoe miệng co lại, y rõ ràng từ trong ánh mắt của hỗn đản này thấy được nghi vấn, đây rõ ràng là lo lắng y ở trong chén thuốc hạ độc.

Thực con mẹ nó đại gia. Tương lai nếu y không thể từ trên người Lục Tranh nhận được đầy đủ chỗ tốt, tuyệt đối phải đem người nam nhân này ném vào khe núi trấn Vưu Khê đút cho dã thú ăn.

Tả Thiệu Khanh biết rõ chính mình hiện tại nên làm là uống một ngụm thuốc, chứng minh bên trong không có độc, chỉ có điều giờ phút này y sắm vai là một thư sinh chính trực lại chính nghĩa, có thể nào chịu được vũ nhục này?

“Công tử là đang hoài nghi nhân phẩm của văn sinh?” Y hơi hất cằm lên, mang theo ánh mắt bị thương đối mặt với Lục Tranh: “Văn sinh tuy gia thế không hiển hách,học thức có hạn, nhưng vẫn tự nhận là một người quang minh lỗi lạc.”

Lục Tranh bình thần đánh giá thiếu niên này, thư sinh phía nam ngũ quan vô cùng tinh xảo, dù ngọn đèn rất tối, cũng có thể nhìn ra y lớn lên tướng mạo y rất đẹp.

Lục Tranh vẫn luôn không kiên nhẫn với những thư sinh cổ hủ này, những quan văn trong triều kia thích nhất không có việc gì liền thượng triều tố cáo hần, mà ngay cả việc giết vài cái tù binh cũng sẽ bị những người này cho rằng là xem mạng người như cỏ rác, một đám ngốc tử ngu không ai bằng.

Chỉ có điều nếu là thư sinh cổ hủ, y cũng làm không ra loại sự tình hạ độc nhamhiễm loại này.

“Cầm đến.” Lục Tranh vươn tay, tiếp nhận chén trà kia uống một hơi cạn sạch.

Chén trà rất nhỏ, Tả Thiệu Khanh không thể không mang theo ấm trà ở một bênchâm trà, cho đến khi hơn phân nửa chén thuốc đều tiến vào bụng Lục Tranh mớimiễn cưỡng khiến cho môi của hần có chút màu sắc.

Uống xong thuốc, Tả Thiệu Khanh lại đem gói bánh ngọt lấy ra, nói đến La Tiểu Lục thật đúng là một nhân tài, vậy mà lại để cho nó từ phòng bếp lấy ra một đĩa bánh ngọt móng ngựa, nhưng lại không bị hoài nghi.

Tả Thiệu Khanh ban đầu là để cho hần ăn hai miếng bánh ăn lót bụng, sớm chút nghỉ ngơi, còn lại coi như là lương thực ngày mai, trong nháy mắt, một đĩa hơn hai mươi cái bánh ngọt móng ngựa liền bị tiêu diệt sạch sẽ, mà đối phương hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn.

“Tuy ngọt có chút ngán, nhưng miễn cưỡng có thể nuốt xuống.” Lục Tranh vẻ mặt lạnh nhạt bình luận một câu.

Tả Thiệu Khanh cố gắng không chế biểu lộ nét mặt, không dám lộ ra ánh mắt khinh bỉ, trong lòng oán thầm: Ngài một hơi toàn bộ ăn hết sạch cũng có thể nói là miễn cưỡng có thể nuốt xuống?

Cũng may Nhị thúc để người đưa trước cho y ngân phiếu năm mươi lượng, nếu không những ngày tiếp theo y chẳng phải là mỗi ngày làm tặc?

Hầu hạ vị đại gia này ăn uống no đủ, Tả Thiệu Khanh rất tự giác đi đến phíasau phòng mức nước, xách một chậu nước ấm cho Lục Tranh lau người, chuẩn bị quần áo mới cho hần mặc vào.

Lục Tranh nửa người trên là cởi bỏ, quần cũng bị Tả Thiệu Khanh cắt mất một mảnh lớn, có thể nói, bộ quần áo trước kia từ trong ra ngoài ngoại trừ quần lót còn hoàn hảo không tổn hao gì, còn lại đã thành vải rách.

19. Chương 19: Gia Muốn Đi Nhà Xí

Tả Thiệu Khanh không chế độ mạnh yếu dưới tay, sợ dùng sức một cái liền đem kim kê tương lai làm cho tàn, chỉ có điều tất cả miệng vết thương lớn nhỏ trên người Lục Tranh quả thực nhiều, có mới có cũ, máu thịt dính kết trên làn da, phí hết sức lực y mới dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc lau đến nửa người dưới Tả Thiệu Khanh hơi khó xử, quần dài đã bị cởi, hai cái đùi cũng bị lau sạch sẽ, nhưng phía trên, y có phần không ra tay được.

Y khê cần môi, thầm nghĩ: Đều đến một bước này rồi, cũng không kém một bước kia: “Đắc tội.” Tả Thiệu Khanh cởi tẩm vải cuối cùng trên người Lục Tranh, hô hấp lập tức cấp bách.

Y tận lực không chế ánh mắt không được rơi trên thứ đồ vật kia, dùng tốc độ nhanh nhất lau một lần, sau đó mặc quần lót mới mua cho hắn, mới thở ra một hơi thật dài.

Lúc bản thân để cho gã sai vặt hầu hạ tắm rửa không có cảm giác xấu hổ, nhưng đối tượng đổi thành Lục Tranh, vậy mà cảm giác giống như y đang bị chiếm tiện nghi.

Toàn bộ quá trình Lục Tranh đều trầm mặc nhìn, nên nhắc chân liền nhắc chân, nên giơ cánh tay liền giơ cánh tay, hoàn toàn đem Tả Thiệu Khanh trở thành thiếp thân sai vặt của mình.

Đổi được cho miệng vết thương của hắn, Tả Thiệu Khanh lại hầu hạ đem quần áo mặc cho hắn, mặc xong mới phát hiện quần áo quá nhỏ cũng quá ngắn, tuy dặn dò La Tiểu Lục mua theo dáng người của Tả Thiệu Yến, nhưng hiển nhiên vị gia này thân hình có tính áp bách hơn.

“Huynh đài chấp nhận mặc đi, đợi mấy ngày nữa có thể xuống giường vẫn sinh mang chút quần áo đến.” Dù sao đều là nằm trên giường, nhỏ hay không nhỏ cũng không quan trọng.

Lục Tranh không nói chuyện, chỉ là lông mày cau lại tỏ rõ sự bất mãn của hắn, lại cũng không quá khó xử Tả Thiệu Khanh, cái này khiến cho ấn tượng của Tả Thiệu Khanh đối với hắn có chỗ chuyển biến tốt đẹp.

Tuy y hạ quyết tâm đem vị gia này hầu hạ tốt, để lại ấn tượng tốt với hắn, cũng không có nghĩa là Tả Thiệu Khanh sẵn lòng làm trâu làm ngựa cho hắn sai khiến.

Đem đồ vật mang đến đơn giản sắp xếp một chút, Tả Thiệu Khanh mệt mỏi đến độ eo cũng không đứng thẳng được, những việc làm của đời trước cộng lại cũng không làm nhiều như hôm nay, hầu hạ người này thật không dễ dàng.

“Gia muốn đi nhà xí.”

Đi nhà xí? Làm sao đi?

Tả Thiệu Khanh trừng lớn đôi mắt kính hãi quét nhìn nửa người dưới của Lục Tranh: “Cái này...làm sao bây giờ?” Giúp đỡ ăn uống, y chỉ nghĩ đến hai cái trước, lại quên đi hai hạng mục đau khổ phía sau.

Lục Tranh bình tĩnh nhìn y thời gian nửa nén hương, xác định Tả Thiệu Khanh sẽ không giống như gã sai vặt bùng tới ồ ồ nhỏ cho mình, đành phải dùng cánh tay trái không bị thương chống đỡ thân thể chậm rãi ngồi xuống, vén chăn lên, di chuyển một chân chậm rãi xuống giường.

Tả Thiệu Khanh không biết động tác như vậy của hắn phải nhẫn nại bao nhiêu đau đớn, năm đó mình cũng từng chịu loại thống khổ kinh mạch đi ngược chiều, nam nhân trước mắt này thương thể tuyệt đối không nhẹ hơn y khi đó.

Nhưng Lục Tranh cũng chỉ lay động hai cái liên ổn định thân thể, khuôn mặt tuần tú vốn dĩ không có huyết sắc lại càng tái nhợt hơn, trên trán cũng bởi vậy mà đổ mồ hôi.

Không có thời gian nghỉ nhiều, Tả Thiệu Khanh chạy tới đỡ lấy người, ý định đem cánh tay tinh tế xuyên qua dưới nách của hắn, bắt chắc dĩ thân thể không đủ cao, chỉ có thể hai tay vòng chặt eo hắn, miễn cưỡng chống đỡ nửa trọng lượng thân thể hắn.

Lục Tranh vẻ mặt khê đỗi, cúi đầu xuống, ánh mắt thâm thúy đánh giá nửa bên mặt của Tả Thiệu Khanh, lẩm bầm một câu: “Thực thấp.” Sau đó nhón một chân chậm rãi di chuyển đi ra ngoài.

Tả Thiệu Khanh cúi đầu giả bộ không nghe thấy, nếu không y không xác định chính mình còn có thể tiếp tục chịu đựng việc giàu tính khiêu chiến này không.

Ra cửa chính là hoang sơn dã lĩnh, Lục Tranh tâm tính cẩn thận, mượn ánh trăng quét một vòng hoàn cảnh chung quanh, có chút kinh ngạc độ cao của gian phòng này, từ nơi này, lơ mơ có thể trông thấy thị trấn nhỏ dưới chân núi.

Trong đêm im ắng, tiếng nước chảy đặc biệt rõ ràng, Tả Thiệu Khanh ánh mắt dao động nhìn chằm chằm vào một thân cây, trong đầu toàn là hình ảnh nhìn thấy trước đó lúc lau người cho nam nhân.

Da thịt màu mật ong, cơ bắp căng đầy, đôi chân dài thẳng bằng hữu lực, còn có cơ bụng rắn chắc... trong cơ thể dấy lên một luồng khô nóng quen thuộc, Tả Thiệu Khanh oán hận nghĩ: Y hiện tại mới mười ba tuổi, nghĩ những thứ này có thể hay không hơi quá sớm?

Y lúc này còn chưa ý thức được, vì cái gì sau khi sống lại, y sẽ đối với thân thể một người nam nhân có phản ứng?

“Được rồi.” Lục Tranh dùng một cánh tay sửa sang lại xong quần áo, nhẹ nhàng véo vành tai Tả Thiệu Khanh.

Chủ ý là nhắc nhở Tả Thiệu Khanh hắn xong việc rồi, nhưng độ ẩm và cảm xúc lưu lại trên tay khiến hắn dừng lại thêm một chút, cảm giác mềm mại nóng bỏng, là hắn trước kia chưa bao giờ nhận thức.

“Này... người...” Tả Thiệu Khanh bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt mang theo đề phòng nồng đậm, y cũng không quên tính hướng nam nhân, chẳng lẽ hắn đối với mình nổi lên tâm bất chính?

“Người đỏ mặt.”

“...Nóng.” Một trận gió thổi qua, Tả Thiệu Khanh rất không có hình tượng hất hơi một cái.

“Ta lạnh.”

Đợi Tả Thiệu Khanh dịu hắn trở lại trên giường, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Người vừa rồi là dùng tay nào sờ ta?”

Lục Tranh đem một cánh tay có thể động mà gờ lên, ở trước mặt y quơ quơ.

Không biết có phải hay không là Tả Thiệu Khanh ảo giác, y rõ ràng từ đáy mắt nam nhân nhìn ra một chút vui vẻ, phải biết rằng Lục tiểu công gia nổi danh mặt liệt giống như trình độ vũ kỹ của hắn, không người nào có thể siêu việt giống như vậy.

20. Chương 20: Chào Buổi Trưa Đại Gia

Giày vò một trận như vậy, hai người đều ra một thân mồ hôi, Tả Thiệu Khanh coi như không thấy gì, tuyệt không muốn một lần nữa lau người cho hắn.

“Thị hương sắp tới, văn sinh ban ngày sợ là không rảnh đến đưa cơm cho ngài, chonên...” Tả Thiệu Khanh ưỡn ngực, vẫn là không có cam đảm nói ra để cho Lục tiểu công gia đối bụng.

Lục Tranh không hổ là đối tượng mà toàn bộ dân chúng Đại Ương kính ngưỡng, vậy mà đồng ý không hề làm khó dễ, làm hại những suy nghĩ đã chuẩn bị sẵn trong đầu Tả Thiệu Khanh đều không phát huy ra công dụng.

“VẬY...huynh dài nghỉ ngơi sớm một chút, văn sinh tối nay lại đến.”

“Mang gà quay đến.”

Tả Thiệu Khanh cười híp mắt, vái chào, thái độ thành khẩn nói: “Văn sinh trở về trưng cầu ý kiến của đại phu một chút, dù sao bản thân huynh dài bị trọng thương, trước mắt phải ăn kiêng mới đúng. Còn muốn ăn gà quay? Hôm nay quyết định mang mìn thừ cho người.”

Nếu hấn dám nhắc lại loại yêu cầu này, Tả Thiệu Khanh liền trực tiếp nói cho hấn biết gia cảnh bản hàn của mình, xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, dù sao trước ngày hôm qua, sự thật xác thực là như thế.

Về phần ngân phiếu Tả nhị gia cho, đây chính là bí mật hai người bọn họ ngầm hiểu lẫn nhau, không nên để người ngoài biết.

Tả Thiệu Khanh đợi nửa ngày không nghe thấy thanh âm Lục Tranh, tập trung nhìn vào, người nọ vậy mà hai mắt nhắm lại, không hề để ý bên người còn có một người đang đứng.

Tả Thiệu Khanh kì thật không sợ Lục Tranh có yêu cầu, hấn đưa ra yêu cầu càng nhiều thì càng thiếu nợ mình nhiều, tuy trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn là liệt kê từng khoản vào trong danh sách, tương lai phải đòi trở về.

Loại thái độ này của Lục Tranh phải tính toán như thế nào? Đây là thấy bản thân mình không thể thỏa mãn yêu cầu của hấn sao? Tả Thiệu Khanh trong lòng tràn đầy oán niệm: Tính cách như vậy khó trách sẽ bị người hấn hại đến tận đây.

Vô cùng lo lắng trở lại Tả phủ, Tả Thiệu Khanh lại bảo La Tiểu Lục chuẩn bị một ít nước ấm, thừa dịp vú Liễu còn chưa thức dậy trước thoải mái rót nước nóng tắm một cái.

Ngủ đến buổi trưa mới thức dậy, Tả Thiệu Khanh liền sai La Tiểu Lục đi mua đồ, đồ ngày hôm qua mua tuy nhiều nhưng lại chưa đủ, ít nhất y nên chuẩn bị cho Lục Tranh một cái ống nhỏ, nếu không lúc mình không ở hấn muốn đi xí thì phải làm sao?

La Tiểu Lục trải qua một đêm trầm tư, đã nhận định chủ tử nhà nó đích thị là ở bên ngoài nuôi thiếp thất, nếu không như thế nào mỗi ngày mua những đồ gia dụng này? Nó cũng không suy nghĩ, những bộ y phục vợ giày mà nó mua về kia, thiếp thất có thể mặc được sao?

Vừa ra khỏi phòng, La Tiểu Lục cùng với đại gia Tả gia đụng phải mặt đối mặt, nó nhanh chóng hành lễ, nói: “Đại gia chào buổi trưa.”

Lúc Tam gia còn chưa có biến thành bộ dáng đức hạnh như hiện tại, người La Tiểu Lục sợ nhất chính là đại phu nhân và đại gia, người phía trước luôn làm cho nó toàn thân căng cứng, người thứ hai thì làm cho nó toàn thân sồn hết cả gai ốc.

“Không ở trong phòng chăm sóc chủ tử của người, đây là chạy đi đâu?” Tả Thanh âm trầm thấp của Thiệu Yến vang lên trên đỉnh đầu nó.

La Tiểu Lục con người đảo một vòng: “Bẩm Đại gia, Tam gia nói muốn ăn gà quay ở lầu Đức Thắng, để cho tiểu nhân đi mua.”

“Loại đồ vật này hiện tại y có thể ăn sao? Không cần đi, để cho phòng bếp hầm gà mái cách thủy mang đến.” Nói xong không hề quan tâm gã sai vật này bước vào trong phòng.

À? La Tiểu Lục khẩn trương ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng xoay người của Tả đại gia, trong lòng phát khổ: Sớm biết như vậy không nói đi mua gà quay, nói mua quả mơ thì tốt rồi.

Bước chân dưới chân nó nặng như trĩ, đi đến phòng bếp truyền đạt lời Đại gia căn dặn mới thấy chết không sồn quay trở lại tiểu viện.

Tả Thiệu Khanh đem động tĩnh ở bên nghe toàn bộ, đợi Tả Thiệu Yến tiến vào lập tức giẫy dụa muốn xuống giường: “Đại ca như thế nào đến đây?”

“Đừng nhúc nhích! Ngoan ngoãn nằm ở trên giường.” Tả Thiệu Yến bước nhanh đi đến bên giường, dìu Tả Thiệu Khanh quay trở lại trên giường.

Tả Thiệu Khanh vốn cũng chỉ là làm bộ, thuận thế tựa ở trên đệm mềm mại, bụm lấy miệng vết thương ho khan hai tiếng: “Đại ca không cần đến đây, đại phu nói, qua hai ngày nữa có thể xuống giường đi lại rồi.”

Tả Thiệu Khanh ban đầu tính toán là nằm chết dí ở trên giường cho đến trước khi thi hương, nhưng bây giờ sự tình có biến, y cũng không thể mỗi ngày chờ đến giờ Tý qua đi mới đi chăm sóc Lục Tranh, vì vậy để cho lão đại phu sửa lại miệng, nói là lại nghỉ ngơi thật tốt qua hai ngày là đủ.

“Nhìn đệ sắc mặt tái nhợt, vẫn là ngoan ngoãn nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, miễn cho ngày sau lưu lại bệnh căn.”

Tả Thiệu Khanh cảm động nhìn gã ta: “Đa tạ đại ca.” Y nói đến đây, trên mặt lộ ra nét mặt u sầu: “Qua ít ngày nữa là thi hương rồi, cũng không biết thân thể này của đệ có thể hay không chèo chống đến lúc thi hương chấm dứt.”

Thi hương phân tứ thư ngũ kinh, nghị chương, ba trận thi phú, mỗi trận thi ba ngày, rất nhiều học sinh không đủ sức chịu đựng và thể lực không tốt đều té xỉu ở trong phòng.

Tả Thiệu Khanh miễn cưỡng phát hiện, lúc nhắc đến đề tài này ánh mắt Tả Thiệu Yến chợt lóe lên tia tối tăm phiền muộn. Cũng phải, đại ca của y năm nay cũng sắp hai mươi, trúng cử đã năm năm, nhưng không cách nào vào kinh đi thi, đầy bụng kinh thư lại không có đất dựng võ, cái này như thế nào khiến cho gã ta cam tâm?

Cũng khó trách về sau Tả Thiệu Yến vì tiền đồ mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thật sự là những năm này buồn bực thất bại, đem sự kiên nhẫn của gã ta tiêu hao sạch sẽ.

Gã ta lúc trước có thể nhẫn tâm như vậy, đời này, cũng đừng tự trách mình lòng dạ độc ác, Tả Thiệu Yến, ở kiếp này người nhất định cùng quan trường vô duyên rồi.

“Đệ còn trẻ, vẫn là thân thể quan trọng hơn, cho dù qua ba năm nữa cũng mới mười sáu, không gấp.”

Tả Thiệu Khanh khéo môi nở ra một nụ cười sáng lạn, tựa như một thiếu niên nhận được sự quan tâm của trưởng bối, thân mật nắm tay gã ta: “Đại ca nói rất đúng, phu tử chỉ là để cho chúng đệ đi thi thử, kết quả như thế nào cũng không trọng yếu.”

Đợi thi hương chấm dứt, y sẽ cho Tả gia một kinh hỉ, cử nhân trẻ tuổi nhất Tả gia dĩ nhiên là thứ tử không được sủng ái, đến lúc đó biểu lộ của Tiết thị nhất định nhìn rất đẹp.

21. Chương 21: Một Tiểu Lâu La Cũng Dám Cùng Gia Khiêu Chiến

Tả Thiệu Yến sau khi rời đi trực tiếp đi thư phòng, thư phòng của gã ta là dựa theo quy cách của thư phòng Tả lão gia mà xây dựng, ba mặt tường to chính là những giá sách lớn, hơn một nửa số sách bên trong đều đã xem qua, nhưng gã ta rất mơ hồ, cả ngày đọc sách lại có tác dụng gì?

Chẳng lẽ muốn học phụ thân gã ta, người đến trung niên vẫn là một nho sinh ăn không ngồi rồi, suốt ngày cùng đám văn nhân cùng một chỗ chơi gái du ngoạn, tận hưởng phong hoa tuyết nguyệt? Cả đời đều phải trải qua cuộc sống như vậy, gã ta cần gì phải đọc sách? Luyện chữ làm gì? Thi làm gì?

Sản nghiệp tổ tiên Tả gia giàu có, cũng có không ít đồng ruộng phì nhiêu cửa hàng thịnh vượng, trong vòng ba đời không lo ăn mặc, vậy gã ta đọc sách đến cùng là vì cái gì?

“Bịch!” Tả Thiệu Yến đem tất cả sách giấy và bút mực ở trên bàn hất đổ xuống đất, một cước đạp ngã bình cao cổ hai tai cách gã ta gần nhất.

“Đại gia, làm sao vậy?” Một nha hoàn dáng người yếu đuối đẩy cửa tiến vào, chính là Tử Trúc mà Tả Thiệu Khanh từng gặp, nàng sợ tới mức hô một tiếng: “Gia, ngài tức giận cũng không thể cầm bình hoa trút giận. Đây chính là đồ mà phu nhân vất vả tìm được.”

Tiết thị vốn muốn đem nha hoàn này ban cho con trai cả làm thông phòng, nhưng Tả Thiệu Yến cố kị mặt mũi thê tử nên không lập tức thu vào làm thiếp, chỉ là đem người đặt ở thư phòng làm nhất đẳng nha hoàn.

Tiết thị căn bản là xem thường đại tức phụ vốn là con gái của tri huyện, nhưng Tả Thiệu Yến còn muốn mượn thể diện thê tử ở nha môn làm chức quan chủ bộ.

Cũng chỉ có chức quan cửu phẩm như vậy, người đứng trên triều đình mới sẽ không chú ý tới, nhưng gã ta lại chỗ nào có thể cam tâm cả đời ở địa phương nhỏ bé này làm chức chủ bộ nhỏ?

Lửa giận trong lòng dần dần dâng lên, Tả Thiệu Yến kéo cánh tay của Tử Trúc, đem người dùng sức đặt ở trên bàn sách, thô lỗ xé rách quần áo của nàng.

“Gia...” Tử Trúc trong lòng vui vẻ, hai tay dùng chút sức đẩy ngực Tả Thiệu Yến, một bộ muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, rất nhanh trong thư phòng liền vang lên âm thanh dâm loạn rền rĩ.

...

Dưới bóng đêm, một thân ảnh vội vàng lao đảo hướng về phía sau thư viện chạy tới, xem tư thái là nữ tử, chỉ thấy nàng chạy ba bước lại quay đầu lại, thần thái khẩn trương, cuối cùng hoảng hốt chạy bừa vào một con đường nhỏ tĩnh mịch.

Tả Thiệu Khanh uống xong nửa chén canh gà, sờ lên dạ dày ấm áp, thỏa mãn thở dài, sau đó nghe La Tiểu Lục oán trách nói dông dài: “Trước đây khi gia vừa bị thương, vú Liễu không ít lần đi phòng bếp cầu tình, để cho phòng bếp hầm canh cho ngài lót dạ, kết quả người ta chẳng thèm quan tâm chúng ta, hiện tại đại gia nói một câu, liền cứ như vậy làm một bát canh gà, thật đúng là...”

Tả Thiệu Khanh biết rõ nó muốn nói cái gì, đơn giản là đồng nghiệp không đồng mệnh: “Trong mắt hạ nhân Tả phủ, toàn bộ Tả gia tương lai đều là của đại ca, bọn họ dám đắc tội gã ta sao? Người lúc trước không phải cũng như thế sao?” Nếu không như thế nào Tiết thị lại đặt một quân cờ ở trước mặt y chứ?

La Tiểu Lục cà lăm cường điệu nói: “Gia, nô tài là bị ép buộc.”

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, giúp ta đem nửa chén canh gà còn lại giấu cho tốt.” Tả Thiệu Khanh đứng dậy phủ thêm một chiếc áo choàng, xung quanh cổ áo là một vòng lông thỏ trắng, đem toàn bộ cảm y đều che kín.

La Tiểu Lục trong lòng khó chịu, Tam gia này cũng thật không dễ dàng, dưỡng thiếp thất ở bên ngoài còn phải ăn đồ thừa của bản thân để lại, vị bên ngoài kia cũng không dễ dàng, dính vào ai không được lại muốn dính vào Tả tam gia.

Tả Thiệu Khanh không để ý đến việc để cho Lục tiểu công gia uống nước miếng của mình, chỉ là nghĩ thầm, hôm nay không thể chuẩn bị gà quay cho hắn, mang nửa chén canh gà cho hắn cũng không tính là vi phạm mệnh lệnh của hắn đi?

Đội gió đêm đi ra ngoài, Tả Thiệu Khanh vẫn như cũ chọn con đường nhỏ vắng lặng nhất mà xuất phủ, lúc đi qua ao hoa sen ở hậu viên bỗng nhiên dừng bước: “Ai ở chỗ đó?”

Một bóng đen xa xa chạy đi, Tả Thiệu Khanh bước lên phía trước chặn đường, nếu có người biết rõ Tam gia của Tả gia không chỉ không có bị thương còn nữa đêm chuẩn ra khỏi cửa, chỉ sợ ngay cả Tả Uẩn Văn cũng sẽ không bảo vệ y.

“Ah...A...” Bóng đen vừa phát ra tiếng thét chói tai ngăn ngửi đã bị Tả Thiệu Khanh bịt miệng lại.

“Tử Trúc?” Tả Thiệu Khanh còn tưởng rằng là nha đầu không hiểu chuyện nào, không nghĩ tới vậy mà ở chỗ này đụng phải kẻ thù cũ, nha hoàn này năm đó cũng vũng vũng y không ít, còn là một con chó bên người Tiết thị.

“Hơn nửa đêm, người ở chỗ này làm gì?” Thân thể dựa vào quá gần, thế cho nên Tả Thiệu Khanh rõ ràng ngửi thấy mùi vị xạ hương đậm đặc trên người Tử Trúc, không khó đoán được nàng trước đó đã làm cái gì, huống chi nữ nhân này quần áo còn không chỉnh tề.

“Ồ ô...”

“Ta có thể thả người ra, nhưng người phải cam đoan không la to.”

“Ồ ô...” Tử Trúc gật đầu.

Tả Thiệu Khanh lách đến trước mặt nàng, cẩn thận đánh giá dị trạng của Tử Trúc, dù cho đối phương cúi đầu, y cũng thấy rõ tổn thương trên mặt nàng, trên cổ cũng có vết nhéo, nhìn thân thể nàng run rẩy, tổn thương trên người cũng quá nặng.

Tả Thiệu Khanh con mắt hí hí, không nghĩ tới vị đại ca kia của mình có cái sở thích này, ha ha... đây không phải là đưa đàng chuối đến cửa sao?

Tử Trúc rất nhanh liền yên lặng, ngẩng đầu nhìn thẳng Tả Thiệu Khanh: “Tam gia không phải bị thương sao? Như thế nào nửa đêm chạy đến nơi này? Nếu ta nói cho phu nhân, Tam gia sợ là không chiếm được thứ gì tốt.”

“Ah? Người muốn như thế nào nói cho bà ta biết?” Tả Thiệu Khanh đưa tay ra nắm cằm nàng, thưởng thức khuôn mặt sưng đỏ của nàng: “Nói cho bà ta biết người bị người ngược đãi? Nói cho bà ta biết Tả đại gia có ham mê bất thường?”

Tử Trúc tròn mắt hiện lên một tia kinh hoảng, tự trấn định nói: “Nếu phu nhân biết rõ Tam gia cố ý vu hại Nhị gia, Tam gia càng thêm không có kết cục tốt.”

“Cho nên?”

“Đêm nay Tam gia coi như không nhìn thấy nô tài.”

Tả Thiệu Khanh chậm rãi buông tay, trên khóe miệng giương cao, biểu lộ chân thành tha thiết: “Đúng vậy, ta đêm nay xác thực chưa gặp người.” Nói xong, tại lúc Tử Trúc chuẩn bị mở miệng liền nhanh chóng điểm huyệt đạo của nàng, sau đó đem người xách đến bờ hồ.

“Người nói, ngày mai nếu mọi người phát hiện thi thể của người trong hồ thì sẽ như thế nào? Tình cảnh đó nhất định rất oanh động, đến lúc đó...ha ha, toàn bộ Tả phủ thậm chí toàn bộ mọi người ở trấn Vưu Khê liền biết Đại gia Tả gia có sở thích đặc thù, cơ hội tốt như vậy nếu ta không nắm chặt, còn không phụ lòng ta một lần nữa sống lại sao?”

Đồng tử Tử Trúc co rút nhanh, không thể tin được nhìn thiếu niên âm tàn trước mắt chính là Tả tam gia nhu nhược mà nàng quen biết, bờ môi nàng run rẩy, muốn kêu cứu lại phát hiện ra chính mình một chút thanh âm cũng không phát ra được.

Không... nàng còn không muốn chết!

Tả Thiệu Khanh thò tay nhẹ nhàng đẩy, sau đó liền nghe được một thanh âm “Bịch” vang lên.

“Một tiểu lâu la mà cũng dám cùng gia khiêu chiến.” Tả Thiệu Khanh vỗ vỗ ống tay áo, ôm bình nước ấm trên mặt đất đi ra bên ngoài phủ, biểu tình trấn định vừa rồi đẩy người vào trong hồ giống như không phải là một người mà là một tảng đá.

Kì thật ngay cả bản thân Tả Thiệu Khanh cũng rất khiếp sợ, vào khoảnh khắc đem người đẩy xuống, y vậy mà không có một chút do dự, mạng người mất trong tay, sớm đã không cách nào kích thích một chút gợn sóng.

Đi vào trên núi, Tả Thiệu Khanh đem canh gà còn ấm đỏ ra, đưa cho Lục Tranh đang tỉnh dậy, “Văn sinh hỏi qua đại phu, thương thế trên người huynh đài không nên dùng đồ ăn cay khô nóng, canh gà này vừa vặn, người nếm thử.”

Lục Tranh buồn bực không lên tiếng đem canh gà uống mấy ngụm liền hết sạch, thịt gà cũng ăn sạch sẽ, Tả Thiệu Khanh biết rõ nửa con gà này chỉ có thể đem làm món ăn khai vị, vì vậy tự giác cầm ra bánh nướng do vú Liễu làm.

Bánh nướng đại đầu, phân lượng đủ, bản thân Tả Thiệu Khanh một bữa nhiều nhất ăn hai cái, nhưng nhìn bộ dáng của Lục Tranh, năm cái bánh nướng này đoán chừng có thể một lần đều ăn toàn bộ vào bụng của hắn.

Sức ăn cũng quá lớn rồi. Chẳng lẽ người tập võ đều như vậy? Không đúng, Tả Thiệu Khanh cũng được xem như là một nửa quân nhân, chỉ khác nhau ở chỗ, người phía trước là chiến thần danh chấn thiên hạ, người phía sau chỉ là tiểu nhân không có tên tuổi trong lịch sử.

Gặm hết hai cái bánh nướng, Lục Tranh liền ngừng lại, đại khái là ý thức được, một lần ăn hết toàn bộ ban ngày phải đói bụng, hỏ lạc đồng bằng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm sắp.

“Người họ Tả?” Đêm nay lần đầu tiên Lục Tranh mở miệng.

“Vâng.” Tả Thiệu Khanh rũ xuống mí mắt, lông mi thật dài dưới ánh đèn chiếu rọi phác họa ra đường viền.

“Tả Hậu Thuần là gì của người?”

Tả Thiệu Khanh lui về phía sau một bước, trên mặt giả vờ biểu tình giãy dụa, nhỏ giọng trả lời: “Là tăng tổ phụ của văn sinh.”

Tả Hậu Thuần, là nhân vật phong quan nhất gia tộc Tả gia, Tả gia hưng thịnh là do ông ta, bại vong cũng do ông ta, có thể nói, thành cũng chết mà bại cũng chết.

Lục Tranh hiển nhiên cũng không hề bất ngờ, phụ thân của hắn đã từng là đệ tử của Tả thái phó, nếu không phải là sau đó Thái tử không thượng vị, vang vinh của Tả gia hiện tại vượt xa không một triều thần nào có thể sánh bằng.

Thấy Lục Tranh không có biểu hiện căm thù, Tả Thiệu Khanh ừ ừ hỏi một câu: “Còn không biết cao tính đại danh?”

Lục Tranh ngẩng đầu, khoe miệng chậm rãi ngưng tụ thành một đường cong rất nhỏ, nếu như không phải Tả Thiệu Khanh luôn nghiên cứu nét mặt biến hóa của hắn, chỉ sợ còn không phát hiện được.

“Người không phải đã biết?”

Tả Thiệu Khanh trong đầu “Oanh...” một tiếng nổ tung, tim đập mãnh liệt có xu hướng rút ra ngoài, cả người lạnh từ đầu đến chân: “Ta...văn sinh, không rõ ý của huynh đài.”

Tả Thiệu Khanh tay chân lạnh buốt, cho dù bọc áo choàng vẫn cảm thấy một trận gió lạnh tiến vào cổ, vì để Lục Tranh có thể nhìn thấy hầu bao vẫn còn, y còn cố ý đem hầu bao đặt ở phía trên quần áo.

Tuy không rõ Lục Tranh là như thế nào phát hiện, y vẫn là ngoan ngoãn đem hầu bao đưa tới cho hắn, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Lục Tranh đã phát hiện mảnh giấy viết trong hầu bao không thấy thấy hả?

22. Chương 22: Ân Cứu Mạng Cũng Coi Như Không Được Cái Gì

Tả Thiệu Khanh lo lắng không yên lòng nhìn động tác của Lục Tranh, thấy hắn trực tiếp đem hầu bao mở ra, lấy ra hạt châu trong suốt ném tới: “Cái này thưởng cho người.”

Thấy Tả Thiệu Khanh trên mặt nghi hoặc, Lục Tranh khó được kiên nhẫn giải thích nói: “Tại Đại Ương bất luận ngân hàng tư nhân gì đều có thể đổi được năm trăm lượng bạc.”

Tả Thiệu Khanh không biết là thứ đồ vật nhỏ xíu này đáng giá hay là vì Lục Tranh cho nên giá cao, nhưng y biết rõ, Lục Tranh đây là đang sớm trả cho y thù lao, tính toán đến ngân hàng là coi như hai bên đã thanh toán xong.

Nhưng Tả Thiệu Khanh muốn cũng không phải tiền tài, nếu như cứu chính là người bình thường, năm trăm lượng vậy là đủ rồi, nhưng người trước mắt là người bình thường sao?

Y không chút do dự đem thứ đó trả về: “Văn sinh xác thực đối với thân phận của huynh đài có chỗ suy đoán, chỉ là không thể xác định, vật này văn sinh là sẽ không nhận, lúc văn sinh cứu người cũng chưa từng nghĩ bất luận hồi báo gì.”

Tả Thiệu Khanh nói những lời này âm vang hữu lực, nếu là người khác sẽ bị thành ý của y đánh động, đáng tiếc người trước mắt là Lục Tranh, nam nhân này không thể dùng tư duy nhân loại bình thường đi đối đãi.

“Ah? Vậy sao?”

“Đương nhiên, văn sinh...chỉ là hiếu kì, cho nên mới động cái hầu bao kia.”

Y cho rằng Lục Tranh còn có thể nói cái gì đó, nhưng người nọ chỉ là thật sâu nhìn y một cái, thâm trầm khiến người khác không thể nhìn thấu, tự dừng lại khiến trái tim Tả Thiệu Khanh đập gia tốc.

Lục Tranh đem hạt châu ném vào trong ngực hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, trong ví của hắn mang theo mùi thơm đặc biệt, người bình thường không cách nào phát giác, chỉ người có nội công thâm hậu mới có thể phân biệt được, cho nên hắn khẳng định, hầu bao của hắn từng bị thiếu niên này động vào.

Về phần y vì cái gì trả lại, rất đơn giản, một loại khả năng là phát hiện đồ vật bên trong không đáng tiền, lấy chỉ vô dụng, một loại khác chính là có thể phát hiện thân phận của hắn, không dám không trả.

Nếu như là man phu sơn dã, vậy chính xác là người phía trước, nhưng Tả Thiệu Khanh là thư sinh không nói, còn là tử tôn của Tả gia, khả năng không biết huy hiệu gia tộc Lục gia là rất nhỏ.

Chỉ bằng vào điểm này, hắn biết thiếu niên trước mắt này cũng không có biểu hiện chính trực như vẻ bề ngoài.

Chỉ có điều những cái này có quan hệ gì đâu? Y cứu mình là sự thật, cho y thù la nhất định là nên làm, chỉ hy vọng thiếu niên này không cần một tác lại muốn thêm một thước, nếu không, hắn sẽ cho y biết, ân cứu mạng cũng coi như không được cái gì.

Tả Thiệu Khanh thấy hắn không tức giận, trong lòng càng không thêm không biết mùi vị, điều này nói rõ Lục Tranh căn bản không đem y đặt ở trong mắt, y xác thực cũng không đáng được Lục công gia tương lai để vào mắt.

Chỉ là...muốn dùng tiền đuổi y là không đủ, y đem đời này có thể xoay chuyển đều đặt ở trên người Lục Tranh, sao có thể để cho hắn cứ như vậy dễ dàng đem ân oán thanh toán xong?

“Huynh...Lục tiểu công gia đây là đang hoài nghi văn sinh dụng tâm hiểm ác sao?” Tả Thiệu Khanh rất tự giác mà thay đổi xưng hô, ở trên miệng chiếm tiện nghi là vô dụng, vẫn là bỏ bớt thì tốt hơn.

“Nhiều lời vô ích, nhớ kỹ lời người nói là tốt rồi.” Lục Tranh nhắm mắt lại nói xong câu đó liền không để ý tới Tả Thiệu Khanh nữa.

Tả Thiệu Khanh nhú mày, đem lời cảnh cáo của hắn vào tai này ra tai kia, Lục Tranh người như vậy, có lẽ thủ đoạn tàn nhẫn, có lẽ giết người không chớp mắt, nhưng tuyệt đối khinh thường mắc nợ ân tình, thứ y muốn đối với Lục Tranh mà nói chỉ là tiện tay mà thôi, tin tưởng hắn sẽ không keo kiệt đến nước này.

23. Chương 23: Ngài Lại Nghĩ Ra Cái Thiêu Thân Gì Nữa?

Trời tờ mờ sáng, một tiếng hét thảm từ phía hậu hoa viên, toàn bộ Tả phủ lập tức sôi trào.

Bên cạnh sân vườn, hai bà tử vừa giặt quần áo vừa tán gẫu, bên trái là một bà tử miệng méo hà hơi vào lòng bàn tay đông cứng, nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói chưa? Nha hoàn búi tóc mà đại phu nhân ban cho đại thiếu gia đã mất chưa?”

“Ah, người nào? Là Hồng Loan? Hay là người kia...”

“Tử Trúc. Mọi người nói qua vài ngày nữa sẽ cử hành tục bói đầu cho nàng ta.”

*Tục bói đầu: phong tục xưa, các cô gái trước khi về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông tơ ở cổ và ở mặt.

“Ah, là nàng à, như thế nào lại mất? Ngày tháng tốt lành chỉ mới bắt đầu.” Bên phải bà tử mặt ngựa đau xót thở dài nói.

Người nào không biết đám nha hoàn bên người phu nhân đều mệnh tốt, nguyệt ngân cao, lại có thể diện, đi ra ngoài so với tiểu thư thứ nữ cao ngạo hơn hai phần, không phải là bị gia thu vào làm thiếp thì chính là gả cho quân sự có máu mặt, hạ nhân nào mà không hâm mộ?

Bà tử miệng méo ngừng lại việc trong tay, tiến đến bên tai bà ta nói mấy câu.

“Ya... thật sao? Không thể à? Nhìn không giống?”

“Loại sự tình này đâu chỉ dùng mắt có thể nhìn ra được, chỉ có điều ngẫm lại, mấy năm nay trong phòng của Đại thiếu gia phải hay không lục tục ngo ngoe không có mấy nha hoàn?”

“Thật đúng là... nhưng trước đây mọi người không phải đều nói Thiếu phu nhân nàng ấy tính cách bất thường, nhìn không được những nha hoàn kia câu dẫn Đại gia sao?”

“Ai, hiện tại có thể chân tướng rõ ràng rồi, đáng thương cho Thiếu phu nhân những năm này bởi vì bị vu oan mà bị đối xử lạnh nhạt.”

“Tốt xấu gì cũng là con gái tri huyện.”

“Thôi đi, cũng không nghĩ đến xuất thân của phu nhân chúng ta, đó mới gọi là cao quý, chứ đừng nói con gái của tiểu quan thất phẩm cũng là bình thường.”

“Đó cũng là hoàng lịch cũ của năm nào rồi, hiện tại nhà mẹ đẻ của phu nhân không nhận cửa hôn nhân này, cao quý hơn nữa thì có tác dụng gì?”

“Mau câm miệng của ngươi lại, loại lời này cũng có thể nói ra khỏi miệng, coi chừng bị người nghe được xui xẻo cho miệng của ngươi.”

Bà tử mặt ngựa lập tức im miệng, nhìn chung quanh một chút, vỗ vỗ bộ ngực: “Làm việc làm việc.”

Khi Tả Thiệu Khanh tỉnh lại, gần như toàn bộ Tả phủ đều biết tin tức này, bởi vì lúc hạ nhân phát hiện thi thể Tử Trúc trong hồ, lập tức liền hét to, nhóm nha hoàn bà tử sáng sớm giúp đỡ thì giúp đỡ, xem nào nhiệt thì xem nào nhiệt, đợi đến thi thể vớt lên, đám bà tử liếc thấy những vết thương kia, những dấu vết bị làm nhục kia muốn che cũng che không được.

Lúc ấy nhóm chủ tử còn chưa thức dậy, bởi vậy còn chưa kịp ngăn chặn tin tức thì đã trên dưới truyền khắp nơi.

Tả Thiệu Khanh vừa ăn cơm trưa vừa nghe La Tiểu Lục miêu tả tử trạng của Tử Trúc: “Ngài là không nhìn thấy, xiêm y đều bị xé nát, yếm đều lộ ra, trên người xanh tím một mảng lớn, trên cổ còn có vết nhéo rất rõ ràng, tất cả mọi người nói Tử Trúc không phải tự mình nhảy hồ chết, mà là...” La Tiểu Lục diễn tả động tác bằng động tác tay.

“Ah? Không phải nói là chịu nhục tự sát sao?” Tả Thiệu Khanh tâm tình thật tốt, nghệt tiết mục ngán buồn nôn như vậy cũng có thể từng miếng từng miếng nuốt đồ ăn xuống.

“Bắt đầu mọi người nghĩ là như vậy, dù sao Đại... gã ta cũng không thể tự mình đem người giết chết ném vào trong hồ? Nhưng sau đó có người suy đoán, không đúng, chuyện Tử Trúc muốn bò lên giường Đại thiếu gia mọi người đều biết, cho dù bị cái kia, nhìn một chút liền trôi qua, không thể nào sẽ coi thường mạng sống của mình.”

“Cái này cũng phải...” Tả Thiệu Khanh ý vị thâm trường cười cười, y vốn chỉ là muốn đưa việc Tả Thiệu Yên háo sắc lộ ra ngoài sáng, không nghĩ tới còn có niềm vui ngoài ý muốn, thật sự không uổng phí y nữa đem giết người vứt xác.

Vú Liễu giặt xong quần áo bước vào, nghe La Tiểu Lục không giữ mồm giữ miệng nói ra các loại suy đoán, lập tức cầm một cái thìa đập vào đầu nó: “Chớ lắm mồm, coi chừng để cho bên kia nghe được, có người ném mùi đau khổ.”

La Tiểu Lục hạ giọng hỏi vặn lại: “Vú Liễu, bên kia...có phản ứng gì chưa?”

Vú Liễu chống lại cặp mắt hiếu kỳ của Tả Thiệu Khanh: “Phu nhân vừa hạ lệnh, trong phủ ai cũng không được nghị luận việc này, một khi bị phát hiện lập tức bán ra ngoài.”

“Đại ca đâu? Có động tĩnh gì không?”

Vú Liễu thở dài: “Có thể có động tĩnh gì? Chết một nha hoàn mà thôi.”

Tả Thiệu Khanh rũ xuống con mắt, đúng vậy, chỉ là chết một nha hoàn mà thôi, huống chi còn là một nha hoàn vẫn muốn leo lên giường, kết cục như vậy cũng coi như là gieo gió gặt bão, xem ra y còn cần tìm kiếm một phương pháp khác mới được.

La Tiểu Lục không phục, bị ghen nói: “Mặc dù chỉ là một nha hoàn, nhưng nương của Tử Trúc là quản sự nhà kho, là lão nhân trong phủ, nếu như bọn họ náo loạn đến lão phu nhân, như thế nào cũng phải cho bọn họ một công đạo?”

Tả Thiệu Khanh hai mắt tỏa sáng, như có điều suy nghĩ.

“Nào có nô tài tìm chủ tử để ý kiến?” Vú Liễu chột chột cái trán của La Tiểu Lục, dạy dỗ: “Người cũng đừng học những thứ không đứng đắn kia, một lòng hầu hạ tốt Tam gia mới là thỏa đáng.”

La Tiểu Lục cúi đầu không yên lòng thầm nghĩ: Nó cho dù muốn không đứng đắn cũng không có cơ hội, mệnh đều nằm trong tay Tam gia, còn dám không đứng đắn chỗ nào?

Đợi vú Liễu vừa ra khỏi cửa, Tả Thiệu Khanh kêu một tiếng “Tiểu Lục Tử”, dọa La Tiểu Lục đang đắm chìm trong bi thương kinh hãi đến hồn đều bay mất.

“Gia...” Ngài lại nghĩ ra cái thiêu thân gì?

“Tới!” Tả Thiệu Khanh chân mày lá liễu nhướng lên, ghé vào lỗ tai nó nhỏ giọng dặn dò vài câu, nói xong vỗ vỗ vai nó an ủi: “Chuyện này nếu thành, gia liền giải thưởng cho người.”

La Tiểu Lục tinh thần chấn động lớn, cũng chẳng quan tâm nhiệm vụ này nham hiểm hay không nham hiểm, gật đầu đồng ý: “Vâng, nô tài nhất định làm được.”

24. Chương 24: Phong Lưu Và Hạ Lưu Thường Chỉ Cách Nhau Có Một Đường

Sau giờ ngo, Tả Thiệu Khanh lười biếng tựa ở trên giường mềm mại trước cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, ánh mắt nhìn lá cây tàn lụi ở bên ngoài cửa sổ.

“Gia, ngài có đang nghe không?” La Tiểu Lục nói nửa buổi thấy y không có động tĩnh, tự nhiên sinh ra cảm giác vô lực.

Tả Thiệu Khanh tư thế không thay đổi, chỉ là nhẹ nhàng nói hai chữ: “Tiếp tục.”

La Tiểu Lục kéo xuống hai mái tóc dài, nói tiếp: “Nô tài đã theo như căn dặn của ngài thu mua mấy bà tử lắm mồm trong phủ, biết được nương của Tử Trúc cũng không có ý muốn ồn ào, dù sao con gái bà ta chết ám muội, ồn ào lớn một nhà đều rất khó coi.”

“Tử Trúc trước khi chết là đã phá thân, điểm ấy không thể nghi ngờ được, nươngnàng khẳng định muốn vì nàng kiếm được một danh phận, nô tài đã đi giết giết cácnàng đi nói chuyện, chắc hẳn rất nhanh liền có kết quả.”

“Ừm.” Tả Thiệu Khanh đem thắm kéo đến trước ngực, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Nhớ rõ đem bản thân giữ sạch sẽ.”

“Nô tài hiểu được.”

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ rơi xuống những hạt mưa nhỏ, gió lạnh từng đợt thổi vào, hơi nóng trong phòng rất nhanh liền tản ra.

Vú Liễu tiến vào bỏ thêm hai lần than, lại tìm cho Tả Thiệu Khanh chiếc áo choàng lông thú dày mặc vào lúc lễ mừng năm mới, choàng ở trên vai.

“Còn may năm trước di nương lên làm cho gia cái chăn dày này, nếu không mùa đông này không thể trôi qua dễ chịu cho lắm.”

Tả Thiệu Khanh thò tay vuốt ve hình thù trên tấm áo choàng, tâm dần dần bay xa, Nguyễn di nương vừa mới đi hai tháng, y cũng đã có bảy tám năm chưa gặp qua bà, chỉ mơ hồ nhớ rõ đó là một nữ tử rất dịu dàng, sẽ vụng trộm nhét đồ ăn ngon cho y, vụng trộm cho tiền y.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Tả Thiệu Khanh lại tràn đầy hận ý, y nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hô một tiếng: “Tiểu Lục Tử!”

“Vâng...” La Tiểu Lục cúi đầu, nó hiện tại sợ nhất chính là Tam gia gọi, chắc chắn không có chuyện tốt.

“Người đi một chuyến đến chỗ của phu nhân, nói thi hương sắp tới, ta muốn đi thư viện tìm phu tử nhờ chỉ dạy vài vấn đề.”

“Gia...phu nhân đang tức giận, nô mới không dám đi đụng vào xui xẻo này.”

“Sợ cái gì? Bà ta cũng sẽ không ăn sống người.” Tả Thiệu Khanh quay đầu lại liếc nhìn nó, đem sách vở trên tay ném vào trong ngực nó, thúc giục nói: “Nhanh đi!”

La Tiểu Lục kháng nghị không có hiệu quả, đành phải phụng phòng lo sợ đi đến viện Vu Hành.

Tiết thị đang ở trong phòng răn dạy đại tước phụ, dạy bảo nàng ngay cả quản tiểu viện tử cũng quản không được, vậy mà hơn nửa đêm cũng có thể để cho người chạy, khiến đại gia hổ thẹn, tương lai như thế nào có thể yên tâm giao đại gia đình như vậy cho nàng quản lý?

“Trong lòng có tức giận cũng kìm nén cho ta. Người xem chỗ này là Hà gia của người sao? Một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong!... Nam nhân nào không có một vaitật xấu? Phu quân người đã không đi ra ngoài thâu hương đưa người vào trong phòng, người nên cảm ơn trời đất, những năm này, nó có chỗ nào bạc đãi người?”

Đôi mắt Hà thị sưng đỏ, đầu đều cúi sắp xuống ngực, mặc cho mẹ chồng rằng dạy không dám phản bác, nhưng trong lòng lại tích lũy từng chút từng chút mệt mỏi.

Lúc vừa gả vào Tả gia, nàng xác thực từng vui mừng, tướng công tướng mạo tuấn mỹ, tài văn chương nổi bật, là đại tài tử nổi tiếng, hưởng chi tổ tiên còn từng là thái phó, bao nhiêu người hâm mộ nàng gả cho nhà chồng tốt.

Mọi người đều cho rằng nàng trèo cao Tả phủ, chỗ nào biết trong lòng nàng khổ sở.

“Phu nhân, Tiểu Lục Tử đến.” Chu thị vén rèm lên bước vào, hướng về hai người váichào hành lễ, âm thầm quăng cho Hà thị một ánh mắt thương hại.

“Nó tới làm gì? Đây không phải còn chưa đến ngày sao?”

“Nói là Tam gia phái nó đến đây.”

“Hừ, không yên ổn dưỡng thương nó lại muốn giày vò cái gì? Đi gọi vào, ta ngược lại muốn nhìn, tên nghiệt chủng kia lúc này lại muốn chơi mảnh lối gì.”

La Tiểu Lục hai chân run lên đi vào, luôn cúi đầu, nhanh chóng đem lời Tam gia truyền đạt một lần, sau đó yên lặng đứng đấy.

“Nó muốn đi thư viện?” Tiết thị bỗng nhiên cất cao âm lượng, âm dương quái khí nói: “Thật đúng là cho rằng nó đọc sách vài ngày thì có thể bay lên trời sao? Ở cái tuổi này liền muốn trúng cử thi hương, lòng dạ ánh mắt cũng thật cao.”

Người trong phòng đều biết Tiết thị đây là mượn đề tài để nói chuyện của mình, người nào không biết đại gia trúng cử nhiều năm vẫn như cũ không cách nào vào kinh đi thi.

“Người trở về nói cho nó biết, nó thích đi đâu thì liền đi, nhưng cần nó nhớ kĩ, lỡ như chết ở bên ngoài cũng đừng đổ lên người của mẫu tử chúng tôi.”

La Tiểu Lục âm thầm nhú mày, thật sự không nghĩ ra vì sao Tiết thị lại căm thù Tả gia như vậy, chỉ có điều cũng không phải là chuyện mà nó có thể quản, vì vậy thi lễ cáo lui.

Bên ngoài gió lạnh thổi mạnh vù vù, Tả Thiệu Khanh muốn lên núi nhìn xem sao, y lo lắng gian nhà nhỏ kia sẽ mưa dột, cho dù mưa không lọt, cũng ngăn không được gió, lỗ như miệng vết thương của Lục Tranh chưa khỏi lại chịu phong hàn, vậy cũng quá phiền toái.

La Tiểu Lục vừa mới bước vào phòng, Tả Thiệu Khanh liền không thể chờ được khoác áo choàng đi ra ngoài, lúc không có người bước chân đi như bay, khi có người bộ dạng suy yếu đi ba bước nghỉ một bước hít thở, La Tiểu Lục nhìn thấy như vậy con mắt co rút.

Cứ như vậy đã đi đến phiên chợ, Tả Thiệu Khanh vào khách điểm mua quần áo chống lạnh, bao tay và than củi, còn thuận đường mua mấy thứ đồ ăn nóng, sau đó mang theo La Tiểu Lục chui vào cửa sau thư viện Thanh Lộc.

Tả Thiệu Khanh đem La Tiểu Lục đưa đến bên dưới gốc cây ẩn khuất hỏi: “Miếu đồ nát Trần Nam phải hay không có không ít kẻ lang thang ở?”

La Tiểu Lục gật đầu, biểu tình nghi hoặc nhìn chủ tử nhà nó.

Tả Thiệu Khanh ném qua mấy khối bạc vụn cho nó: “Cầm số tiền này, trong vòng ba ngày tìm một người lạ và tạo quan hệ với người đó.”

“Gia, ngài muốn dùng bọn hần? Những người kia mỗi người đều là quỷ chết đói, gió chiều nào ngã theo chiều đó, nô tài sợ bọn họ thành sự không có bại sự có thừa.”

“Cũng không phải để cho bọn hần giết người phóng hỏa, chỉ là chuẩn bị bất cứ tình huống nào.”

La Tiểu Lục nghe nói như thế nhẹ nhàng thở ra, nhận được bạc quay người từ một cửa hông khác ra khỏi thư viện.

Tả Thiệu Khanh mang theo đồ vật đến phía sau núi, lúc leo đến sườn núi tấm áo choàng lông thú trên người đã bị mồ hôi thấm ướt vạt áo, đuôi tóc nhỏ giọt nước, ngay cả quần áo ở bên trong cũng bởi vì dùng sức chạy mà ướt nhẹp mồ hôi, trong nóng ngoài lạnh, gió thổi qua, toàn thân đều nổi lên da gà.

Đẩy cửa ra, Tả Thiệu Khanh rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ bên trong phòng cùng bên ngoài không khác nhau lắm, y lập tức chạy đến liếc nhìn chậu than, quả nhiên một chút lửa cũng không có.

“Không phải bảo người thêm than vào trong chậu sao?” Tả Thiệu Khanh trong lòng tức giận, không quan tâm nam nhân đang vận công chữa thương gào to.

Lục Tranh thu công mở to mắt, con ngươi màu đen giống như nhuộm một tầng màu vàng, đặc biệt sáng ngời.

“Không cần!”

“Như thế nào sẽ không cần? Lỡ như chịu lạnh phát sốt làm sao bây giờ?”

Lục Tranh tò mò nhìn Tả Thiệu Khanh bộ dáng giống như đắc tội mười tám đời tổ tông của y, không rõ thư sinh này như thế nào đột nhiên liền không quan tâm hình tượng nữa.

“Không lạnh!”

Tả Thiệu Khanh một lần nữa đem chậu than đốt lên, đem bàn tay đông cứng hơn ở phía trên, cả buổi mới hiểu được, Lục Tranh không phải người phương Nam, mà là tướng sĩ sống ở Bắc Cương bằng tuyết ngập trời, đoán chừng mùa đông ở trấn Vũ Khê đối với hắn mà nói so với mùa xuân còn ấm áp hơn.

Y lập tức cảm giác lo lắng trước đó của mình là rất ngu, tâm tình không tốt, bủi môi khó coi nói: “Cũng không biết các người ăn cái gì lớn lên, làm sao lại chống lạnh như vậy?”

Vẫn còn nhớ rõ, vài năm ở kinh thành, mùa đông là lúc y trải qua khó khăn nhất, mỗi ngày chỉ có thể bọc chăn dày trốn ở trong phòng, ngay cả mở cửa sổ cũng sợ lạnh.

Lục Tranh nghiêm túc theo dõi khuôn mặt y bởi vì leo núi mà đỏ lên, hơi bất ngờ phát hiện, thiếu niên này tướng mạo ban ngày so với ban đêm càng thêm tinh xảo hơn, khiến cho người có một loại cảm giác thương tiếc.

Lúc Tả Thiệu Khanh đem chậu than đốt lên, cảm thấy có chút ấm áp mới đưa đồ ăn mua được cho Lục Tranh, người cũng khôi phục thói quen nhô nhả lễ độ: “Văn sinh thấy trời mưa, sợ huynh đài chịu lạnh, lúc này mới vội vàng chạy đến nhìn xem sao.”

Lục Tranh từ chối cho ý kiến, cũng không nói ra thái độ bên trong và bên ngoài của y không giống, không nói một lời tiếp nhận đồ ăn, từ trong túi giấy lấy ra một cái bánh bao nhét vào trong miệng.

Lúc hắn ăn cũng không có hình tượng tao nhã gì, thậm chí có thể nói là hào phóng, nhưng hết lần này tới lần khác sẽ không khiến cho người khác có cảm giác thô lỗ, Tả Thiệu Khanh nghĩ, nam nhân trải qua chiến trường chính là không giống, so với thư sinh mềm nhũn, khí thế dương cương mười phần.

“Đây là bánh bao Tây Thi nổi tiếng nhất thị trấn chúng tôi làm, nghe nói năm đó lúc nàng ta trẻ tuổi, người đến cửa đề nghị kết thông gia rất nhiều, nhưng ai ngờ đến, nàng ta vậy mà gả cho một đồ tể.”

“Vậy đích thị là đồ tể kia có chỗ hơn người.”

“Không có. Lớn lên cao lớn thô kệch, tuyệt không dịu dàng, tình tính còn đặc biệt thối.” Tả Thiệu Khanh nói đến vị đồ tể trên thị trấn kia, mũi đều nhíu lại, thoạt nhìn rất cục có chút giống như một thiếu niên mười ba tuổi.

Lục Tranh nhìn chằm chằm y, cho đến khi Tả Thiệu Khanh bị nhìn đến không được tự nhiên, mới nói: “Nam nhân tính tình thối sẽ yêu thương nữ nhân.”

“Đây là đạo lý gì?”

“Những văn nhân kia tự xưng là dịu dàng nhã nhặn có mấy người không phong lưu?” Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lục Tranh không quen nhìn thư sinh, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, thực tế lại chuyên đi kĩ viện đùa nữ nhân.

Tả Thiệu Khanh trước tiên nghĩ tới Tả lão gia, cảm thấy đồng ý gật đầu: “Cũng đúng, phong lưu cùng hạ lưu thường chỉ cách nhau có một đường.”

Loại thái độ này của y khiến cho Lục Tranh sững sốt một chút, hắn cho rằng thiếu niên trước mắt này ít nhất sẽ vì văn nhân mặc khách giải thích hai câu.

Xem ra tôn tử Tả gia này cũng không phải cũng giống Tả thái phó cổ hủ không chịu nổi như vậy, cũng có thể là, thiếu niên trước mắt này hoàn toàn không kế thừa được phẩm chất cương trực không thiên vị của Tả thái phó.

25. Chương 25: Trên Đầu Chũ Sắc Có Một Thanh Dao

Tả Thiệu Khanh ngồi bên cạnh chậu than, tầm mắt dính chặt ở trên người Lục Tranh, nhìn hắn không ngừng biến hóa động tác tay vận công chữa thương, nhìn xem dần dần liền say mê.

Y không biết công lực Lục Tranh thâm hậu tới trình độ nào, mặc dù cách hơn mười bước chân, y như cũ có thể từ trên người hắn cảm nhận được khí thế uy áp, đây tuyệt đối không phải là võ giả bình thường có thể làm được.

Có lẽ y còn có thể hỏi Lục Tranh một bộ nội tâm công pháp hoàn chỉnh xem như thù lao, dù sao phủ Trấn quốc công cũng là tướng quân thế gia, bí tịch võ công nhất định là có rất nhiều, tùy tiện cầm một bộ là đủ để mình luyện cả đời.

Mồ hôi chảy xuống, từ cổ chui vào trong vạt áo, trung y đơn bạc ướt sũng dán ở trên người hắn, nhìn một phát là thấy được dáng người to lớn.

Tả Thiệu Khanh mắt nhìn đắm đắm, vừa ở trong lòng mặc niệm: Sắc tức là không không tức là sắc, trên đầu chữ sắc có một thanh đao, lại ở trong đầu nghĩ: Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nhìn mà thôi, không sao đâu.

“A...” Lục Tranh đột nhiên nhú chặt lông mày, đôi má vạm vỡ co rúm, kinh mạch toàn thân giống như chạy toản loạn, hình như là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Tả Thiệu Khanh chẳng quan tâm sắc đẹp của hắn, vọt tới bên giường lo lắng nhìn hắn, y biết rõ người luyện võ sợ nhất tẩu hỏa nhập ma, hơi không cẩn thận chính là cảnh ngộ vạn kiếp bất phục.

Loại tình trạng nguy cấp này, chính mình ngoại trừ ở một bên đứng nhìn cái gì cũng không giúp được, loại cảm giác có lòng như không có sức này Tả Thiệu Khanh kiếp trước không ít lần nhắm nháp qua.

“Phốc!” Lục Tranh phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt dần trở nên bình thường, hắn mở mắt ra, kim quang trong hai tròng mắt lưu động, vô cùng rực rỡ lóa mắt.

Lục Tranh con mắt trợn lên rồi khép lại, liền khôi phục sắc mặt bình thường, Tả Thiệu Khanh phục hồi tinh thần, khẩn trương hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Lục Tranh lắc đầu, chán ghét nhìn trung y trên người bị dính máu đen, hất cầm lên, căn dặn Tả Thiệu Khanh: “Đi múc nước đến.”

Trái tim treo trên cao của Tả Thiệu Khanh rốt cục cũng hạ xuống, cho dù trong lòng tràn đầy không muốn, vẫn là đội mưa đội gió đi ra ngoài múc nước, lúc này y không có lòng tốt đem nước nấu nóng, mà là trực tiếp đem nước lạnh đưa cho Lục Tranh.

Lục Tranh cũng không thèm để ý, vắt khăn tự mình động thủ lau người, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ bị thương không nhúc nhích được, hắn vẫn là tự mình chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của mình, một nha hoàn ở bên người cũng không có, cũng không cho phép gã sai vặt đến gần thân thể của hắn.

Đây đại khái là chuyện mà người thường không thể lý giải, Lục Tranh lại biết rõ, chỉ có hết thảy dựa vào chính mình, mới có thể đem nguy hiểm hạ xuống mức thấp nhất. Giống như lần này bị tập kích, nếu như không phải trong đội ngũ có phản đồ, hắn cũng sẽ không hề không phòng bị mà bị trúng kế, suýt nữa tính mạng cũng khó giữ được.

Vốn là bị phản đồ kia một chưởng đánh trúng ngực, lập tức lại bị hơn bốn mươi cung thủ vây công, ngoại thương chính là lúc đang phá vòng vây lưu lại, được cái vết thương trên người của hắn nhìn rất khủng bố, nhưng đối với hắn mà nói chỉ là vết thương nhỏ, ngoại trừ ngoại thương phải điều trị mấy ngày, ngoại thương căn bản không đủ để tạo thành uy hiếp với hắn.

Tình huống bên ngoài không rõ, còn không bằng ở trong túp lều rách nát này hưởng thụ sinh hoạt thanh tịnh vài ngày.

Tả Thiệu Khanh trở về thư viện thăm hỏi mấy phu tử, mặt ngoài làm đủ mới mang theo La Tiểu Lục trở về nhà.

La Tiểu Lục vừa làm anh hùng một hồi, cả người vinh quang tỏa sáng, đi trên đường giống như đi trên mây

“Gia, ngài biết rõ thành nam có bao nhiêu tên ăn mày không? Bình thường chúng ta đi trên đường chỉ thấy mấy người, không nghĩ tới ở bên trong cái miếu đồ nát kia có hơn hai mươi người ở, còn có mấy đứa nhỏ vừa mới bị bỏ tập nói.”

Tả Thiệu Khanh biết rõ, những người này đa số là dân lưu lạc năm trước lưu vong đến trấn Vưu Khê không chỗ có thể đi, có năng lực đều tự lực cánh sinh, còn lại không phải là phụ nữ trẻ em người già yếu thì chính là những tên du côn vô lại lười biếng.

“Vậy người không có bị lộ sạch trở về thật sự là may mắn.”

“Ah...ngài cho rằng bọn họ không muốn sao? Nếu không phải nô tài bảo ngày mai còn có thể mang đồ ăn cho bọn họ, không bị lấy hết mới là lạ.” La Tiểu Lục không rõ Tả Thiệu Khanh vì cái gì lại đột nhiên sẽ nhớ đến cứu tế những tên khuất cái kia, dù sao nó cảm thấy không thể nào là bởi vì mềm lòng.

Tả Thiệu Khanh miễn cưỡng khen ngợi một tiếng, dạo chơi ở trên đường, quan sát đám người muôn hình muôn vẻ, vậy mà trong lòng nảy sinh một loại cảm giác thê lương “không nhà để về”.

Tả gia đã từng bị y diệt môn ngoại trừ mang lại cho y cảm giác cừu hận cũng chỉ có khuất nhục, sống lại một lần nữa, y từng thâm nghĩ báo thù, từng thâm nghĩ nhập sĩ làm quan, nhưng nhà của y ở nơi nào?

“Gia...gia...” La Tiểu Lục lo lắng kêu Tả Thiệu Khanh vài tiếng, chỉ vào phía trước hỏi: “Đây không phải là Nhị gia sao? Chúng ta nhanh chóng đi đường vòng nha?”

Tả Thiệu Khanh phục hồi tinh thần, thuận theo phương hướng ngón tay nó chỉ nhìn theo, kia không phải là vị Nhị ca tốt nhà y sao? Trời đang rất lạnh còn đang đưa quạt giấy, không hề tạo ra một chút khí chất nhã nhặn, ngược lại là nhìn trông như một tên ác bá phổ phường.

26. Chương 26: Tìm Nữ Nhân Có Thể Hay Không Hơi Quá Sớm Rồi?

Tả Thiệu Khanh vịn tay La Tiểu Lục trực tiếp đi qua, mang theo khuôn mặt tươi cười lên tiếng chào hỏi: “Nhiều ngày không gặp, Nhị ca có khỏe không?”

Lúc Tả Thiệu Lăng nhìn thấy vị Tam đệ này vẻ mặt đổi rồi lại đổi, bước chân cũng không tự giác lui về sau hai bước, hắn ta gần đây luôn mơ thấy ác mộng, ở trong mộng đều là bộ dáng tươi cười của Tả Thiệu Khanh sau khi bị hắn ta đâm trúng, tâm niệm như quỷ, còn dùng một bàn tay đầy máu bóp chặt cổ họng hắn ta.

“Nhị ca?” Tả Thiệu Khanh nháy mắt mấy cái, ánh mắt vô tội nghi hoặc nhìn về phía hắn ta.

Tả Thiệu Lăng bình tĩnh, “Hừ!” một tiếng, ánh mắt dần trở nên âm tàn, hàm răng cũng nghiến “kéo kẹt kéo kẹt”, “Chó chết, giả vờ cũng thật giống. Người cho rằng ta không biết một đao kia người là cố ý đưa lên sao? Người chờ đó cho gia.”

Quảng xuống một câu hung ác, Tả Thiệu Lăng không để ý những người chung quanh biểu tình chờ xem kịch vui, vội vã hướng về một con đường khác chạy đi.

Tả Thiệu Khanh dưới đáy mắt rưng rưng nước mắt, nửa cúi thấp đầu, cả người vô lực tựa ở trên người La Tiểu Lục, một bộ dáng đáng thương bị người khi dễ, chiếm đủ tâm đồng tình của người qua đường, mới để cho La Tiểu Lục dìu mình rời đi.

Đội rẽ vào một khúc cua, Tả Thiệu Khanh đứng thẳng người, mặt lạnh căn dặn: “Cho người thêm một nhiệm vụ, ngày mai đi phố tây kiếm một nữ nhân có tên là ‘Liễu Nhi’”.

“Gia, tìm nàng làm gì?” Kì thật nó muốn hỏi, ở tuổi của gia, tìm nữ nhân có thể hay không hơi quá sớm rồi?

Tả Thiệu Khanh lạnh lùng quét mắt nhìn nó một cái, trầm mặc đi vào Tả phủ.

La Tiểu Lục vỗ mạnh miệng mình, bước nhanh cùng theo vào, đợi tiến vào viện tử vẫn là nhin không được hỏi: “Gia, vậy sau khi tìm được thì sao nữa?”

Lúc này Tả Thiệu Khanh không có không đếm xỉa nó, mà là nói: “Sau khi tìm được thì lên lút đem người chuộc ra.” Thấy sắc mặt La Tiểu Lục cổ quái, y lại cảnh cáo một câu: “Nhớ kĩ, đừng đụng vào nàng ta.”

La Tiểu Lục nghe xong lời này lập tức giơ chân, lớn tiếng nói: “Gia, Tiểu Lục Tử mới sẽ không vừa ý loại nữ tử trắng hoa này.”

Tả Thiệu Khanh nhướn đuôi lông mày, chế nhạo hỏi: “Vậy người thích loại người như thế nào? Muốn hay không để gia làm chủ cho người?” Tả Thiệu Khanh nhớ rõ, cho đến khi y rời đi Tả gia, La Tiểu Lục cũng không có kết hôn, hiện tại dựa vào được vật khiến cho nó không thể phản bội chính mình, nhưng thu mua được nhân tâm mới là mấu chốt.

La Tiểu Lục mặt đỏ đến mang tai, ấp úng không chịu chính diện trả lời: “Dù sao cũng không phải là loại nữ nhân đó.”

Tả Thiệu Khanh trong lòng khẽ động, đem nha hoàn thích hợp trong Tả phủ đều nhất nhất sàng lọc, không phát hiện được nha hoàn nào thích hợp với Tiểu Lục Tử.

Nha hoàn có tư sắc đều ở bên người phu nhân và đại tiểu thư, người phía trước là hết lòng lo lắng bồi dưỡng tiểu thiếp thông phòng, người thứ hai thì là vì để cho một ngày kia dùng ở trên người phu quân mình.

Mặc dù có một hai con cá lọt lưới, Tả Thiệu Khanh cũng sẽ không để cho La Tiểu Lục lấy người bên kia, những nha hoàn còn lại liền không đủ nhìn.

Từ từ sẽ đến, cũng không nhất thiết là người trong phủ, đợi tương lai rời đi nơi này ra bên ngoài sẽ tìm cho nó một khuê nữ gia đình bình thường là được rồi.

Tả Thiệu Khanh đã nghĩ rất kỹ, một ngày nào đó y sẽ cùng Tả gia phân rõ giới hạn, đến lúc đó mang theo vú Liễu cùng La Tiểu Lục rời đi tòa lao tù lạnh như băng này, nếu có thể, lại cưới một nữ tử ôn nhu hiền lương, có con nối dõi hay không cũng không sao cả, y là tuyệt đối không quan tâm Tả gia có đoạn tử tuyệt tôn hay không.

Tưởng tượng như vậy, tâm tình của y rốt cục cũng sáng sủa lên.

La Tiểu Lục hầu hạ chủ tử nhà nó thay quần áo, đối với vật áo dính bùn nhão rất ngạc nhiên, chẳng lẽ trời mưa mà Tam gia còn đi đến phía sau núi của thư viện?

Nó linh cơ khẽ động, nghĩ tới một loại khả năng, oán thầm nói: Khó trách trước đây Tam gia còn dặn dò nó sửa chữa gian nhà tranh phía sau núi, còn mua nhiều dụng cụ như vậy, hóa ra là sớm có dự mưu.

La Tiểu Lục vừa đắc ý chính mình thông minh, vừa dùng ánh mắt còn lại đánh giá Tả Thiệu Khanh, phát hiện y so với bình thường mỗi một hơi không ít, vẻ sắc trên mặt lại rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Đây rốt cục là tiên nữ nào, vậy mà mê đảo được chủ tử nhà nó khiến nửa đêm mỗi ngày đều đi ra ngoài vùng trộm gạo, còn bộ dáng làm không biết mặt?

Mà lúc này, Lục tiểu công gia bị người nhắc đến ở phía sau núi thư viện hắc hơi một cái, cau mày đem than củi ném vào trong chậu than, nhìn khói xanh từ từ bay lên, nhớ tới bộ dáng thở hổn hển của thiếu niên.

27. Chương 27: Thời Gian Này Không Có Cách Nào Trôi Qua

Cảnh sắc ban đêm âm trầm, mưa bên ngoài đã ngừng, nhưng lại bị mây đen bao phủ như cũ không cách nào thấy được một nửa ánh sao.

Cửa sổ đóng chặt phát ra một tiếng vang nhỏ, Lục Tranh cảnh giác mở hai mắt, tập trung suy nghĩ nín thở, vận công trong tay, hần nhớ rõ thiếu niên kia đã từng nói qua tối nay sẽ không tới, cho dù tới, cũng không đến nổi leo cửa sổ để vào.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tới gần, Lục Tranh cảm nhận được khí tức quen thuộc, đem công lực thu trở về đan điền, trở mình, kêu: “Ẩn Nhất.”

Thân ảnh màu đen kia thoáng dừng, sau đó vọt tới bên giường quỳ xuống, thanh âm khàn khàn mang theo một nỗi nói: “Chủ tử, thuộc hạ tới chậm.”

“Những người khác đâu?”

“Mọi người từ quận Xương Bình phân tán ra tìm kiếm tung tích chủ tử, này đã là ngày thứ ba rồi.”

“Ừm, Tổng Hán Lâm bên kia có tin tức gì chưa?”

“Thuộc hạ sáng nay nhận được báo cáo đưa tin, Tổng phó tướng đã mang binh đem phản tặc một mẻ hết gọn.”

“Tình hình trên triều đình như thế nào?” Lục Tranh từ trên giường ngồi dậy, tựa ở trên đệm Tả Thiệu Khanh mua cho hắn, vẻ mặt lười biếng, căn bản nhìn không ra bộ dáng nửa sống nửa chết ba ngày trước.

“Đại hoàng tử bị xử tử, Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử đã bị áp giải quay trở lại kinh, Nghê tướng quân dẫn đầu đứng về phía Thái tử, trước khi bị hạ mất đã hạ xuống chiếu thư, nhường ngôi cho Thái tử điện hạ.”

“Ah? Nói vậy là lão hoàng đế băng hà rồi?”

“Đúng vậy, phủ Trần quốc công chúng ta tin tức nhanh, hai ngày nữa tin tức quốc tang mới truyền đến quận Xương Bình.”

“Rất tốt, người đưa một bức thư quay trở về kinh, để cho Chiến Viên Phong đem mạng Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử giữ lại.” Ánh mắt Lục Tranh hiện lên một tia ngoan lệ, với tư cách là người khởi xướng thiết kế hãm hại mình, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Vâng.” Ân Nhất dừng một chút, ngừng đầu: “Chủ tử, Thái tử từng truyền khẩu dụ cho thuộc, nói là sau khi tìm được ngài phải lập tức trở lại kinh.”

Lục Tranh cười như không cười: “Thế cục đã định, nếu như bản công quay trở về hắn đêm cũng không thể ngủ ngon giấc nữa, cần gì chứ?”

“Vậy ngài...”

“Người ở trong thư bổ sung một dòng, liền nói bản công gia trọng thương chưa lành, ít nhất phải nằm ở trên giường một năm hoặc nửa năm, tốt nhất chúng ta nên để cho vị Thái gia này an tâm.”

Ân Nhất suy nghĩ cẩn thận máu chốt trong đó, sau khi suy tư mở miệng: “Thái tử điện hạ có thể đăng cơ toàn bộ đều là nhờ vào binh lực của chủ tử ủng hộ, hắn chẳng lẽ muốn qua sông đoạn cầu?”

“Bên cạnh giường há lại cho người khác ngủ say sưa? Chiến Viên Phong không đến mức qua sông đoạn cầu, nhưng tâm phòng bị lại không ít, quay trở lại kinh thành cùng hắn đấu pháp, còn không bằng ở chỗ này thanh tịnh.”

“Vâng, thuộc hạ cùng lúc truyền tin cho tất cả mọi người, trong khoảng thời gian này ít xuất hiện làm việc.”

Ân Nhất không hổ là người đi theo bên cạnh Lục Tranh thời gian dài nhất, cho dù đoán không ra tâm tư của Lục Tranh cũng hiểu được suy nghĩ của hắn.

Lục Tranh thỏa mãn gật đầu: “Lại gửi một phong thư vào phủ, để cho mọi người trong phủ bắt đầu chuẩn bị đại hôn cho bản công.”

Ân Nhất kinh ngạc ngừng đầu, trên mặt quanh năm không thay đổi lại treo lên vẻ mặt nghi hoặc, nhưng hắn ta cũng không có tiếp tục đặt câu hỏi, mà là thành thật đáp ứng.

Hắn ta nhìn ra, tâm tình Lục tiểu công gia không tệ, nếu không căn bản không có khả năng nói một chuyện trọng đại như vậy, chẳng lẽ trong những ngày chủ tử mất tích đã tìm được phu nhân?

Vậy hắn ta không thể không bội phục năng lực của vị phu nhân mới này, từ nhỏ đến lớn, hắn ta chưa từng thấy ai có thể ảnh hưởng đến được vị chủ tử này.

Lục Tranh còn không biết mình bị thuộc hạ thân cận nhất hiểu lầm, hẳn kì thật chỉ là muốn tìm một nữ nhân gia cảnh bình thường để vị kia an tâm, dù sao cưới vợ đối với hắn mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao.

Nói xong chính sự, Lục Tranh câu mày dạn dò: “Đi làm một ít thức ăn đến đây.”

Ở trên núi thanh tịnh thì thanh tịnh, nhưng Tả Thiệu Khanh mỗi ngày chỉ tới một lần, hẳn mỗi ngày có một nửa thời gian phải chịu đói, về phần chút đồ ăn Tả Thiệu Khanh để lại, căn bản không đủ hắn ăn một bữa.

Hắn nào biết được, Tả Thiệu Khanh vẫn là dựa theo sức ăn của chính mình nhân đôi lên chuẩn bị.

Tả Thiệu Khanh trong đêm ngủ đến nửa đêm bị một hồi tiếng động lớn ồn ào bừng tỉnh, đuổi La Tiểu Lục ra ngoài xem, chính mình lại bọc lấy chăn nằm xuống, chỉ có điều lại như thế nào cũng ngủ không được.

Đợi La Tiểu Lục trở về, không cần hỏi y cũng đã đoán được là chuyện gì rồi.

“Gia, quả nhiên như ngài sở liệu, viện Vu Hành bên kia, đã náo loạn rồi.” La Tiểu Lục chau mắt tỏ sáng, nhìn có chút hả hê nói.

Điều này khiến cho nó rất hưng phấn, nhưng Tả Thiệu Khanh thì ngược lại chính là bình tĩnh hơn nhiều: “Ah, ai bắt đầu?”

La Tiểu Lục kĩ càng kể rõ chuyện đã xảy ra: “Tử Trúc phụ thân nàng chính là tửu quỷ, trong đêm bị người kéo ra uống rượu, trở về nghe được một ít lời không hay, hai vợ chồng liền âm ỉ lên, vốn chỉ là hai vợ chồng già mồm, kết quả mấy bà tử bị chúng ta thu mua can thiệp, toàn bộ hạ nhân trong phòng đều náo loạn lên.

Trước đây mấy nha hoàn chết ở trong phòng Đại gia người nào là không có phụ thân không có nương? Đều kìm nén bức bối, một lần náo loạn này liền cùng chung một mối thù, do nương Tử Trúc làm đội trưởng, nói là muốn tìm lão phu nhân làm chủ, kết quả còn không có đi ra ngoài, việc này liền bị phu nhân biết được, lúc này đang sai người trời mấy người náo loạn lại.”

“Lão phu nhân tối nay vẫn là ở Phật đường sao?”

La Tiểu Lục khôn ngoan lanh lợi nháy mắt mấy cái: “Gia yên tâm, ngài đã thông báo, nô tài đã an bài người đến Phật đường báo tin, chọn chính là một tỷ muội quan hệ thân thiết của Tử Trúc, sẽ không có người hoài nghi đến trên người chúng ta.”

Tả Thiệu Khanh khước miệng nhếch lên, như cười như không cười nhìn chăm chăm vào La Tiểu Lục, khó trách nô tài này có thể ở bên người mình ẩn núp nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện, quả nhiên là có chút thông minh.

“Làm không tệ, chuyện đáp ứng người ngày mai liền thực hiện.”

La Tiểu Lục nhẹ nhàng thở phào, vội vàng quỳ xuống: “Tạ Tam gia ân điển. Tiểu Lục Tử đời này nhất định chỉ trung tâm với ngài.”

“Trung tâm hay không trung tâm không phải dùng miệng nói, gia chờ xem biểu hiện của người.”

Tả Thiệu Khanh ngáp một cái, hướng nó phát phát tay: “Đi ngủ đi, liền để cho bọn họ náo loạn, đến sáng mai tất nhiên sẽ có kết quả.”

“Vâng.”

Bên này Tả Thiệu Khanh ngủ đến hương vị ngọt ngào, viện Vu Hành bên kia chính là náo loạn gà chó không yên, Tả Uẩn Văn không kiên nhẫn quản lý chuyện nội viện, liền phát tay áo đến trong phòng của một tiểu thiếp qua đêm.

Tiết thị ghen một bụng bức bối, vì vậy hướng về đám bà tử nháo sự nổi giận: “Đừng ý vào một chút thể diện liền không biết trời cao đất rộng, một đám nô tài còn muốn lật trời hay sao? Cũng không nhìn một chút thân phận của các người.”

Nương Tử Trúc khóc sụt sùi bò đến bên chân Tiết thị, túm lấy làn váy của mẹ khóc lóc kể lể: “Phu nhân, nô tài thật sự là bị buộc bắt đắc dĩ, thời gian này không có cách nào trải qua... nô tài hiện tại cũng

không còn mặt mũi đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền bị chỉ trở, Tử Trúc...Tử Trúc nó là người đoản mệnh, nô tài cũng không cầu cái gì, chỉ hy vọng phu nhân nhìn trên việc nó từng hầu hạ ngài, cho nó một thân phận rõ ràng...”

Bà ta vừa nói như vậy, phía dưới có mấy bà tử con gái chết cũng đồng loạt khóc rống lên.

Trước đây mọi người thế đơn lực bạc, không dám nói rõ cái gì, nhưng đêm nay đã có đồng bạn, lại có nương Tử Trúc là lão quản sự trong phủ, vì vậy lá gan cũng to ra.

Khuê nữ chết ai cũng đau lòng, nhưng đau lòng có làm được cái gì? Cũng chỉ có thể chuyển nhà, không có khả năng vì khuê nữ cùng với phu nhân dốc sức liều mạng, nhưng nếu có thể vì khuê nữ đã chết đi kiếm được danh phận, coi như là trọn vẹn tình cảm mẫu tử.

Nương Tử Trúc khóc khàn cả giọng, nước mắt nước mũi đầy mặt: “Bên ngoài có một chút lời đồn đãi không tốt, vì thanh danh Đại gia, phu nhân ngài liền thanh toán cho nô tài đi...”

Tiết thị một cước đá văng bà ta ra, cười lạnh một tiếng: “Người đây là uy hiếp ta? Đừng nói chuyện này cùng Đại gia không có quan hệ, cho dù có, danh phận này cũng không phải thứ các người muốn có liền có. Cũng không trước nghĩ kỹ phân lượng của chính mình, đám nô tài cũng vọng tưởng cùng Đại gia kết thân.”

Tại nước Đại Ương, nha hoàn thông phòng cùng nha hoàn không có gì khác nhau, nhưng tiểu thiếp hợp quy cách sau khi chết đi có thể đi vào nhà thờ tổ tiên, chỉ cần có con nối dõi, còn có thể hưởng thụ nhang khói cúng bái của đời sau.”

28. Chương 28: Làm Bậy À!

Lúc lão phu nhân đến, Tiết thị đang dặn dò quản gia chấp hành gia pháp, tất cả đánh ba mươi đại bản, mười gã sai vặt thân thể khỏe mạnh đem đám bà tử quỳ trên mặt đất cường ngạnh lôi đi, đặt ở trên băng ghế dài.

“Phu nhân...nô tài cùng là vì ái nữ sốt ruột...”

“Phu nhân...”

Lúc trong sân náo loạn thành một đoàn, lão phu nhân đang được hai nha hoàn dìu đến, chống quải trượng đi đến, hét lớn một tiếng: “Đều đang âm ỉ cái gì?”

Lúc này, nương Tử Trúc cùng với các bà tử khác giống như nhìn thấy Bồ tát tồn tại, từng tiếng “Lão phu nhân” gọi vô cùng thâm trầm.

Tiết thị vẻ mặt như đáy nồi, lại không dám làm bộ làm tịch, đổi sang khuôn mặt tươi cười bước nhanh đến trước mặt lão phu nhân vấn an: “Nương, hơn nửa đêm sao ngài còn đi ra ngoài? Lỡ như trúng gió thì làm sao bây giờ? Là cầu nô tài nào hơn nửa đêm kinh động đến ngài?” Để cho mọi người biết là tiện nhân nào đi mặt báo, thế nào cũng phải lột da nàng ta.

Lão phu nhân tức giận trả lời một câu: “Hậu viện này âm ỉ, như thế nào ngủ được?”

Tiết thị khước miệng co rút, thâm nghĩ: Phật đường của bà cùng viện Vu Hành một đông một tây, cho dù đốt pháo trúc, thanh âm tuyệt đối cũng truyền không đến, hù ai đó?

Mụ dùng khăn đè ép khóe miệng, đưa tay diu cánh tay lão phu nhân: “Nương, mấy bà tử nháo sự mà thôi, con dâu ở đây đang trừng phạt, nếu không ngài về trước đi?”

Lão phu nhân hất cánh tay của bà ta ra, đi đến ngồi xuống một ghế xếp có tay vịn duy nhất trong viện tử: “Ai đến nói một chút xảy ra chuyện gì? Lão bà tử tuy không quản việc nhà, nhưng cũng không thể trở mặt ếch ra nhìn trong nhà náo loạn thành như vậy.”

Không ai dám lên tiếng, đám nha hoàn bà tử chỉ dùng ánh mắt liếc xéo Tiết thị, dù sao ai cũng biết hiện tại đương gia làm chủ chính là ai, nhìn kết cục của đội ngũ làm sai này cho nên không ai dám đi vào vết xe đổ đấy.

Lão phu nhân dùng quả trứng đập mấy cái xuống mặt đất: “Như thế nào? Vừa rồi gọi lớn tiếng như vậy, lúc này đều câm điếc hết rồi hả? Bà tử Ngô, người tới nói.”

Nương Tử Trúc đã chuẩn bị tốt tâm lý, quỳ thẳng trên mặt đất, mắt đỏ đẫm sự tình từ đầu đến cuối nói một lần, chỉ là khi nói đến nguyên nhân cái chết của Tử Trúc thì có hơi mơ hồ, nhưng lão phu nhân cũng đã nhìn thấy qua các mặt của xã hội, từ vài ba câu của bà ta liền đoán ra được mảnh khoe bên trong.

Lão phu nhân khiếp sợ lại ngoài ý muốn, hướng Tiết thị lớn tiếng chất vấn một câu: “Lời này là sự thật? Thiệu Yến nó...”

“Nương!” Tiết thị lòng tràn đầy bất lực không bằng lòng, vẫn là đi qua quỳ xuống, chủ động ôm trách nhiệm vào người mình: “Là con dâu quản giáo bất lực.”

“Làm vậy à! Làm vậy...” Lão phu nhân nhắm lại mắt, vốn là tấm lưng thẳng tắp bây giờ lại lập tức còng xuống, hữu khí vô lực mà dặn dò quản gia: “Đi đem Đại gia gọi tới.”

“Nương...” Tiết thị muốn ngăn, việc này chỉ nên nói nhỏ thôi, chỉ là Tả Thiệu Yến đối đãi với hạ nhân hơi hà khắc một chút, nếu làm ầm ĩ lớn, thì phẩm hạnh của Tả Thiệu Yến không đứng đắn.

“Người câm miệng. Nương nuông chiều hư con. Thiệu Lăng hồ đồ một chút cũng thôi đi, Thiệu Yến thế nhưng là con trai trưởng cháu đích tôn Tả gia, tương lai là phải thừa kế gia nghiệp, đại biểu cho thể diện Tả gia. Có chút tật xấu nên ma chóng sửa lại. Chẳng lẽ đợi chuyện phát triển lớn hơn mới nghĩ cách đến cứu vãn hay sao?”

Lão phu nhân hơi thở hỗn hển, nha hoàn bên cạnh vội vàng thuận khí cho bà, bà nghỉ ngơi trong chốc lát mới một lần nữa nói: “Mà thôi, đem Đại gia mang đến quỳ trước mặt liệt tổ liệt tông cho tỉnh lại, ngày mai dẫn nó đi phật đường cùng lão bà tử bắt đầu lễ phật, tịnh tâm.”

Tiết thị chỗ nào cam lòng để cho nhi tử bảo bối trải qua cuộc sống kham khổ này, lập tức phản bác nói: “Nương, Thiệu Yến còn đang báo danh chức vị chủ bộ, mỗi ngày còn phải đọc sách luyện chữ...”

Lão phu nhân đánh gãy lời nói của bà ta: “Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, tuthân mới là việc đầu tiên phải làm, việc này quyết định như vậy, lúc nào nó định tâm rồi thì quay trở về.”

Lão phu nhân đời này chú trọng nhất chính là quy củ, quan tâm nhất chính là mặt mũi Tả phủ, không được phép sai lầm dù chỉ là một khuyết điểm nhỏ nhặt, nếu không phải bà lớn tuổi có lòng nhưng không có lực, mười mấy đứa nhỏ trong nhà đều phải tự mình nuôi lớn.

“Còn các người nữa...” Lão phu nhân đứng dậy nhìn các bà tử quỳ một vòng: “Tả gia đối đãi các người không tệ, nhưng là các người chỉ lo cho chính mình bỏ qua thể diện của Tả gia, ba mươi đại bản miễn đi, coi như là vì tích âm đức cho Đại gia, đều ở chỗ này quỳ đi.”

29. Chương 29: Không Cho Đi Liền Choáng Váng Cho Bà Ta Xem

Hôm sau, Tả Thiệu Khanh dậy thật sớm, đi đến viện Vu Hành thỉnh an nhân tiện xem náo nhiệt, đây là lần đầu tiên sau khi y “bị thương” đi đến viện Vu Hành, lần trước là y quỳ trong sân, lúc này quỳ ở nơi đó đối lại là một đám hạ nhân.

Bị phạt quỳ ở trên mặt đất là một đám bà tử đã có tuổi, sau khi quỳ một đêm đã mệt gần chết, bộ dáng choáng váng chóng mặt.

Tả Thiệu Khanh trên đường tới đây đã nghe rõ việc đêm qua, tuy không thể tận mắt thấy bộ dáng kinh ngạc của Tiết thị, nhưng tâm tình của y vẫn vui vẻ như cũ.

Chuyện lần này bị phạt bao nhiêu người? Bỏ qua vị chính chủ bên kia, ngay cả phu nhân cũng bị lão phu nhân trách cứ, nhưng hết lần này tới lần khác vị Tam gia lửa cháy đổ thêm dầu này một chút việc cũng không có, cái này cũng sắp thành tình rồi.

Tả Thiệu Khanh thấy mục đích đã đạt được, cũng không đi vào để tránh bị Tiết thị trút giận, ở ngoài cửa hành lễ thỉnh an liền xoay người rời đi, y cũng không sợ bị Tiết thị làm khó dễ, dù sao thân thể của y hư nhược, không cho đi liền choáng váng cho mục xem.

Tâm tình vui vẻ như vậy luôn duy trì cho đến buổi trưa, lúc La Tiểu Lục nói cho y biết đã tìm được nữ nhân tên “Liễu Nhi”, Tả Thiệu Khanh quả thực vui đến sắp bật cười.

Chuyện tốt đúng là một đợt lại đến một đợt, y cũng hoài nghi ông trời để cho y sống lại một lần nữa là vì để cho y báo thù.

La Tiểu Lục sờ da gà nổi ở trên người, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Gia, vị...cô nương kia, sau khi chuộc ra an trí ở chỗ nào?”

Tả Thiệu Khanh nghĩ nghĩ nói: “Từ Tả phủ đi đến phố tây thuê một gian phòng nhỏ, không cần quá tốt, trước hết để cho người đi vào ở, đêm nay người dẫn đường cho gia, gia tự mình đi gặp mặt nàng ta.”

La Tiểu Lục miệng giật giật, cố gắng khuyên bảo: “Gia...nô tài nghe nói Liễu Nhi kia...nàng ta, thanh danh của nàng ta không tốt lắm...chúng ta vẫn là mua một cônương trong sạch được không?”

Tam gia, cho dù ngài không kén ăn cũng nên tìm một người sạch sẽ một chút, mặt hàng này, ngài như thế nào lại học được tật xấu cả người dâm loạn của Nhị gia?

Tả Thiệu Khanh gõ đầu nó một cái: “Người đang suy nghĩ cái gì? Cho rằng gia là mua để tự mình dùng sao?” Không nói y mới mười ba, cho dù muốn tìm nữ nhân, cũng không thể nào tìm cho mình một kĩ nữ.

Đây chính là y cố ý vì Nhị ca chuẩn bị, tin tưởng lần này qua đi, Tả nhị gia liền không thể tiếp tục ngang ngược được nữa.

La Tiểu Lục từ chối cho ý kiến, Tam gia bỏ tiền từ thanh lâu kĩ viện chuộc người ra, không phải là để cho mình dùng chẳng lẽ vẫn là tặng cho người khác hay sao?

Văn nhân mặc khách đưa tầm đó tiền mua một ca cơ đào kép cũng là chuyện bình thường, Tả lão gia thu nhận không ít nữ tử như vậy, nhưng Tam gia mới bao nhiêu, hơn nữa cũng không thấy y từng có bạn nhậu như vậy.

Dùng cơm trưa xong, Tả Thiệu Khanh trước đến phía sau núi đưa cơm cho Lục Tranh, cùng hắn luyện công, lại thay thuốc cho hắn mới vội vàng trở về.

Bọn hạ nhân Tả phủ đều bận rộn nghị luận chuyện tối qua, không có người chú ý đến vị Tam gia không thu hút ánh mắt này, Tả Thiệu Khanh thậm chí không đợi đến trời tối, lại lần nữa ra cửa, đi chính là chỗ sắp xếp cho Liễu Nhi.

“Gia, chính là ở chỗ này, ngài thấy thế nào?” La Tiểu Lục chọn chính là một hẻm nhỏ gần Tả phủ, từ ngõ nhỏ đi ra chính là phố lớn trấn Vụ Khê, phía sau gian phòng là hậu viện của một quả phụ, bởi vì bách tính phải kiếm sống nên mới đem hậu viện của mình tách ra để người ngoài thuê.

Mở cửa hông của hậu viện ra, khách thuê cũng không cần đi qua nhà của quả phụ mới có thể đi ra ngoài, rất thuận tiện.

Tả Thiệu Khanh thỏa mãn gật đầu, lại để cho La Tiểu Lục ở bên ngoài cửa trông coi, chính mình một mình đi vào phòng.

La Tiểu Lục đứng ở ngoài cửa trông coi thấp thỏm không yên lòng, sắc mặt lúc hồng lúc trắng, nó đã đến tuổi thanh xuân, đối với tình sự cũng có biết một chút, trong đầu khó tránh khỏi liên liên tưởng đến các loại hình ảnh dâm loạn.

Thời gian Tả Thiệu Khanh đi vào không dài, thời gian mới một nén nhang, lúc đi ra xiêm y chỉnh tề, sắc mặt như thường, dù là La Tiểu Lục không có kinh nghiệm, cũng biết về mặt y như vậy không giống như mới trải qua chuyện phòng the.

“Gia...” La Tiểu Lục vẻ mặt cầu xin, tận tâm tận lực an ủi: “Ngài đừng ủ rũ, ngài tuổi còn nhỏ, loại việc này về sau dĩ nhiên liền có năng lực.”

Tả Thiệu Khanh vừa mới hạ chân xuống liền lão đảo, khoe miệng co giật nhìn La Tiểu Lục bộ dáng đại ca tri kỉ: “Đem toàn bộ thứ ở trong đầu người giữ sạch sẽ.”

Y thực hối hận, giữa trưa không nên đưa giải được cho nó, nhìn xem, nói chuyện càng ngày càng không giữ mồm giữ miệng.

Tả Thiệu Khanh sờ lên hầu bao khô quắt, tâm tình vui vẻ cả ngày cũng không còn, tức giận dạy bảo La Tiểu Lục một trận, sau đó để cho Tiểu Lục Tử về nhà, tự mình hướng về phía sau núi mà đi.

30. Chương 30: Con Thỏ Xui Xẻo

Lục Tranh nhìn tay Tả Thiệu Khanh trống không, có chút không rõ ý đến đây có dụng ý gì, người này đã đến chẳng lẽ không thể thuận tiện mang một chút đồ ăn đến sao?

Tả Thiệu Khanh hoàn toàn không thể tiếp nhận được oán niệm của Lục Tranh, cho đến khi y phát hiện buổi chiều y mang đến sáu cái bánh nướng lớn cùng sáu cái bánh bao lớn giờ chỉ còn lại hai cái bánh nướng, nhìn không được khoe miệng co rút.

Y đem ánh mắt phóng tới ở trên bụng Lục Tranh, thật muốn đi lên sờ sờ, nhìn xem ở bên trong bụng phải hay không là một cái động không đáy.

“Khục khục, thật có lỗi, lâm thời nảy lên ý định lên núi nhìn xem, lúc này cửa hàng đều không buôn bán.” Trên thực tế, ngày mười lăm mỗi tháng của trấn Vũ Khê đều có chợ đêm, hôm nay chính là ngày mười lăm.

Lục Tranh chú ý tới khoe miệng luôn giương lên cùng cặp mắt sáng chói như vì sao của Tả Thiệu Khanh, biết rõ thiếu niên này đại khái là gặp được chuyện vui, cũng sẽ không chọc thủng lời nói dối vụng về của y.

Thiếu niên này tuy mỗi lần nhìn thấy hắn đều sẽ cười, nhưng loại vui cười này cũng không đạt tới đáy mắt, giống như một tấm mặt nạ đeo ở trên mặt, nhưng y bây giờ, nụ cười chân thật hơn nhiều.

Tả Thiệu Khanh vỗ tay, đề nghị nói: “Nếu không văn sinh đi lên núi bắt một con thỏ đến ăn thì như thế nào?” Y đột nhiên nổi lên tâm vui đùa, cũng không đợi Lục Tranh gật đầu liền giống như một trận gió xoáy chạy ra khỏi cửa.

Vừa mới mưa đường trên núi vừa trơn vừa ướt, sau khi Tả Thiệu Khanh bị ngã ba lần thì tất cả hào hứng vừa rồi không còn sót lại chút nào, mà lúc này, y ngay cả bóng dáng món ăn dân dã cũng không nhìn thấy.

Y cho rằng, dựa theo kinh công hiện tại của y, bắt thỏ rừng gà rừng thì rất dễ dàng.

Lục Tranh dựa vào ở trên giường trong mắt mang theo một chút vui vẻ, đối với không khí nói: “Ăn Nhất, đi giúp y một chút, đừng để bị phát hiện.”

“Vâng.”

Tả Thiệu Khanh có chút nhụt chí, ở bên phụ cận cánh rừng vòng vo hai vòng không có tí thu hoạch nào, lại không muốn tay không quay về, y đều ở trước mắt Lục Tranh khoe khoang khoác lác, không mang theo chút đồ ăn về chẳng phải là bị hắn chê cười sao?

Một bước lại một bước nặng nề hướng vào trong rừng rậm lại đi một trăm mét, giọt nước ở trên cây thỉnh thoảng rơi xuống, Tả Thiệu Khanh không chịu nổi nó quấy nhiễu, đi vài bước liền run rẩy.

Sau khi đi được một khắc vẫn không phát hiện tung tích động vật hoang dã, Tả Thiệu Khanh bực mình đá một cước vào thân cây, nước mưa trên cây rầm rầm rơi xuống, gọi Tả Thiệu Khanh một đầu một thân ướt sũng.

Vì vậy, vốn chỉ là bực mình Tả tam gia quả thực sắp điên rồi.

Ẩn Nhất ẩn núp trên tàng cây buồn cười nhìn thiếu niên tính khí trẻ con này, thực không thể tin được thiếu niên này chính là ân nhân cứu mạng chủ tử nhà hắn ta.

Hắn ta đem con thỏ lúc trước chộp tới lạng lẽ cỡi trói, hướng về phía sau lưng gốc cây của Tả Thiệu Khanh ném tới.

“Phanh” một thanh âm vang lên, trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, Tả Thiệu Khanh quay đầu lại, vừa nhìn thấy một con thỏ đâm vào gốc cây, sau đó mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Y hai mắt tỏa sáng, điều này chẳng lẽ chính là cái gọi là ôm cây đợi thỏ sao? Vận khí của y cũng thật quá tốt đi?

Tả Thiệu Khanh nhặt con thỏ lên, đặt ở trước mắt nhìn, con thỏ không may mắn kia còn một chút hơi thở, mềm mại đập bốn cái chân ngắn, y ngửa mặt lên trời cười cười: “Gia hỏa không may, đi trên đường cũng không mở to mắt ra mà nhìn?”

Trở lại nhà tranh, Tả Thiệu Khanh giống như hiển vật quý đem con thỏ đến trước mặt Lục Tranh lắc lắc: “Nhìn xem, một con thỏ mập mạp rất lớn.”

Lục Tranh không đành lòng nhìn thẳng biểu tình đắc ý trên mặt của y, nhàn nhạt nói: “Đi giết đi.”

“À? Không phải chết rồi sao? Còn phải giết sao?” Tả Thiệu Khanh không hiểu ra sao.

Lục Tranh khoé mắt co rút, trầm thấp hỏi lại một câu: “Người không phải muốn nướng thỏ sao? Chẳng lẽ muốn ăn sống?” Thật sự là trong một trăm người thì người vô dụng nhất chính là thư sinh.

Tay cầm con thỏ của Tả Thiệu Khanh buông xuống, vừa rồi chỉ muốn nướng thỏ, lại quên, y không biết nướng thỏ.

Lục Tranh nhìn biểu tình này của y thì liền hiểu rõ, để cho một sách từ nhỏ đến lớn chỉ biết đọc sách nướng thịt căn bản là chuyện không thể nào.

“Đem thỏ lột da, dọn dẹp nội tạng sạch sẽ.”

Tả Thiệu Khanh lên tiếng, tìm ra một cây đao khắc duy nhất trong gian nhà tranh, mang theo con thỏ đi ra ngoài phòng lột da.

Giết người đơn giản, đao màu trắng đâm vào rồi rút ra một đao máu là được rồi, muốn xử lý một con thỏ, trình tự hiển nhiên không có đơn giản như vậy.

Lục Tranh ở trong phòng đợi trọn vẹn ba canh giờ, mới nhìn thấy Tả Thiệu Khanh mang theo một con thỏ hình dạng khủng bố tiến vào, lập tức tâm tình muốn ăn cũng bị mất.

“Sau đó thì sao?” Tả Thiệu Khanh có chút ngượng ngùng hỏi.

“Đi đem chậu than đốt cho lửa lớn, tìm nhánh cây đem con thỏ xuyên vào rồi đặt lên nướng, hiểu không?” Lục Tranh đã đối với bữa ăn khuya này không ôm hy vọng nữa.

Cũng may hiện tại có Ẩn Nhất, liền không âm thầm lo lắng đói bụng, nếu không hẳn thực không thể lãng phí con thỏ ở trên tay Tả Thiệu Khanh.

Tả Thiệu Khanh làm động tác nhận lệnh, rất nhanh liền đem con thỏ gác lên ở chậu than, sau đó nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm.

“Nhớ rõ thỉnh thoảng lật qua lật lại.” Lục Tranh khoanh chân ngồi ở trên giường, đối với Tả Thiệu Khanh nói ra một mệnh lệnh cuối cùng, sau đó liền bắt đầu nhắm mắt lại vận công chữa thương.

Tả Thiệu Khanh bĩu môi, đem ánh mắt từ con thỏ chuyển dời đến trên người Lục Tranh, đại khái là tương đối nổi bật, Lục tiểu công gia anh tuấn đáng người cao ngất khảng định là so với con thỏ đã bị lột da này thì đẹp hơn nhiều, vì vậy, Tả Thiệu Khanh dần dần liền không hề chú ý đến con thỏ ở trên chậu than nữa.

Thịt nướng là thứ đồ ăn cần phải tỉ mỉ, Tả Thiệu Khanh tay trái đổi tay phải, sau khi thay đổi mười lần thịt thỏ nướng chỉ mới thay đổi màu sắc, lấy dao chọc vào vẫn là da thịt mềm mại đỏ tươi.

Lục Tranh sau khi vận công xong liền ngửi được mùi khét, hai mắt tròn to, liền nhìn thấy thiếu niên kia một tay chống cằm, một tay nắm nhánh cây, đầu mút nhánh cây xuyên qua con thỏ, đã có một nửa rơi vào trong chậu than, mỡ tích tích rơi vào trong lửa, phát ra tiếng vang đom đóp.

Hắn thở dài xuống giường, từ trong tay Tả Thiệu Khanh đoạt lấy một nửa con thỏ bạch huyết khét, đối với ánh mắt mở to mớ hồ của Tả Thiệu Khanh, vậy mà hắn cảm thấy ỳ có chút ngáy thơ, vì vậy đưa con thỏ nướng tới trêu ghẹo: “Muốn ăn không?”

Tả Thiệu Khanh nhìn con thỏ đen sì không còn giống như hình dạng ban đầu, mặt liền đỏ lên, đứng dậy cả người lui về phía sau một bước: “Không...vân sinh không đói...ngài từ từ dùng.” Nói xong ngay cả cáo từ cũng chưa nói liền chạy trốn chết.

Lục Tranh nhìn bóng lưng của y nhanh chóng biến mất trong đêm tối, sờ lên cằm nghĩ: Không nghĩ đến thiếu niên này lại biết khinh công, xem ra vẫn nên điều tra y một chút.

Tả Thiệu Khanh sau khi chạy thẳng xuống núi mới ý thức được, y vậy mà ở trước mắt Lục Tranh dùng khinh công chạy thoát, tuy đây không phải là bí mật không thể nói, nhưng y không thể tin được, loại chuyện mất mặt này thật là do y làm ra.

Y quay đầu lại nhìn về phía núi cao tối đen như mực, đối với biểu hiện vừa rồi hối hận không thôi, y nên đem con thỏ kia nhét vào trong miệng Lục Tranh, nhìn xem hắn còn dám chê cười mình không.

Về mặt ảo não trở lại Tả phủ, Tả Thiệu Khanh lặng lẽ đi vào tiểu viện của mình, cởi quần áo ngã đầu vào giường ngủ, ý định xem như việc này chưa từng xảy ra, y mơ màng nghĩ: Nếu không ngày mai lại để cho Tiểu Lục Tử đi đưa cơm.

Trong gian nhà tranh, Ẩn Nhất từ chỗ tối đi ra, đem gian phòng thu dọn sạch sẽ, sau đó đem con thỏ của mình đã xử lý sạch sẽ bỏ lên chậu than, thuần thục trở mình, rất nhanh trong phòng liền truyền ra mùi thịt nướng thơm lừng.

Chủ tớ hai người nghiêm chỉnh xé thịt thỏ ăn sạch sẽ, Lục Tranh đứng dậy đi trong phòng vài vòng, căn dặn Ẩn Nhất: “Đi điều tra Tả gia.”

“Vâng.” Ẩn Nhất vừa đem họ Tả nào đó xếp vào đối tượng trọng điểm, có thể bị chủ tử nhà hắn ta đối đãi như vậy, chỉ sợ thiên hạ cũng chỉ duy nhất có một nhà này, hắn ta thu dọn phòng xong, một lần nữa ẩn vào trong bóng tối, rất nhanh liền biến mất ở trong núi rừng.

31. Chương 31: Đi Theo Tam Gia Có Thịt Ăn

Tả Thiệu Khanh không nhớ rõ chính mình năm đó phải chăng từng thật tâm kết giao tri kỷ, vài năm bị giam cầm y cũng đã quên lãng rồi, cho nên khi thư sinh này đứng trước mặt y gọi một câu “hiền đệ”, Tả Thiệu Khanh hơi hồ đồ.

“Hiền đệ, miệng vết thương chưa lành sao?” Người nọ vẻ mặt khẩn trương không giống như giả bộ, lôi kéo y muốn đẩy quần áo của y ra.

Tả Thiệu Khanh dưới chân khẽ động, tránh được tay của hắn ta, ho khan hai tiếng nói: “Khúc huynh, nhiều ngày không gặp từ khi chia tay cho đến bây giờ không có vấn đề gì chứ.” Kỳ thật, y ngoài trừ nhớ được người này tên là Khúc Trường Thanh ra, thì chẳng nhớ cái gì nữa.

Khúc Trường Thanh cho rằng y ngại ngùng, cũng không để ý tới sự kháng cự của y: “Vi huynh vừa trở về liền nghe nói chuyện của đệ, Tả Thiệu Lăng này cũng khinh người quá đáng, vậy mà có thể đối với đệ ruột thịt ra tay nặng như thế, thật sự là bại hoại thanh danh dòng dõi thư hương của Tả gia.”

Nghe hắn ta oán giận nói, Tả Thiệu Khanh không khỏi đánh giá cao hắn ta: “Khúc huynh không cần lo lắng, một chút mâu thuẫn mà thôi.”

“Mâu thuẫn nhỏ mà có thể động dao, nếu thật sự có thâm cừ đại hận thì còn có thể làm gì nữa?”

Tả Thiệu Khanh thầm nghĩ, nếu thật sự có thâm cừ đại hận, đương nhiên phải muốn hấn ta sống không bằng chết.

Hồi tưởng lại từng chút từng chút chuyện trong quá khứ, Tả Thiệu Khanh nhớ tới một vài việc có liên quan tới Khúc Trường Khanh, bọn y đã từng cùng trường ban năm, về sau Khúc Trường Thanh nhập môn Doãn học sĩ, hai người cũng rất ít gặp mặt.

Trong ấn tượng của y, là một thư sinh tính tình ngay thẳng chính trực, đại nhân đại nghĩa, đại thiện đại ác, cùng với kiếp trước của Tả Thiệu Khanh có chút giống, so với y thì có nhiều phần quả cảm cùng sáng sủa hơn.

Đại Ương có rất nhiều thư sinh như vậy, bọn họ học tập đạo Khổng Tử, luận lễ nghi lễ sữ, đạo đức tốt, trong mắt không được phép có một hạt cát.

Những thư sinh này có người là cao trung ân khoa, ngự sử nổi tiếng, có người là không màng danh lợi, làm một nhà thông thái, mặc kệ là loại nào, hình như cùng với đạo đức ý niệm của mình đều trái ngược.

Tả Thiệu Khanh có chút sợ hãi bạn bè như vậy, bởi vì ở trước mặt bọn họ, chính mình giống như cả người dính đầy nước bùn, tự ti mặc cảm chưa nói tới, thực sự cả người đều không được tự nhiên.

Cũng cảm thấy bọn họ cùng với mình không phải người cùng chung một thế giới.

“Nhìn Khúc huynh vẻ mặt phong trần, vẫn là trước trở về nghỉ ngơi mấy ngày.” Tả Thiệu Khanh trên mặt xa cách, lãnh đạm cười nói.

Khúc Trường Khanh hơi sững sờ: “Hiền đệ... có gì khó xử sao?”

Tả Thiệu Khanh cười khê một tiếng: “Không có, mấy ngày nữa chính là thi hương rồi, Khúc huynh chắc hẳn cũng phải chuẩn bị một chút.”

Khúc Trường Thanh bị nụ cười này của y lung lay tâm thần một chút, lập tức đem nghi hoặc vừa rồi dứt bỏ, lôi kéo tay Tả Thiệu Khanh nói: “Vi huynh cũng là bởi vì việc này trở về, sau này cùng nhau xuất phát đi quận Xương Bình như thế nào?”

Tả Thiệu Khanh cự tuyệt không được, gật đầu đồng ý: “Được.”

Một ngày trước khi xuất phát, Tả Thiệu Khanh cố ý mua rất nhiều lương khô, cũng may trời lạnh, thịt chín cùng với bánh ngọt bỏ vài ngày cũng sẽ không thiu.

Y và Lục Tranh nói rõ tình huống, đi lần này ít nhất mười ngày nửa tháng, không có người đến đưa cơm, cũng không biết Lục tiểu công gia này có thể bị chết đói hay không.

Lục Tranh đối với lo lắng của y làm như không thấy, ăn hết canh gà cùng bánh dày Tả Thiệu Khanh mang đến, lại xuống giường đi hai vòng, sau đó ngồi lên cái bàn duy nhất trong căn phòng.

Trên bàn để một vài quyển thoại bản lưu hành đương thời, đây là Tả Thiệu Khanh sợ hẳn không có việc gì để làm, mang đến cho hắn giải buồn, Lục Tranh lật ra một lần liền không động vào nữa.

“Lần này mang đến lương khô chỉ đủ ăn năm ngày, thời gian sau này phải làm sao bây giờ?”

Tả Thiệu Khanh ở trong phòng đảo quanh vài vòng, nhìn thấy chậu than lải nhải nói: “Than củi cũng không đủ, cũng may người không sợ lạnh.”

Nhìn thấy ấm nước lại bắt đầu lảm nhảm: “Ấm nước hơi nhỏ, ta vẫn là đi xách một thùng nước chuẩn bị thật tốt.”

“Nếu không...ta vẫn là đem Tiểu Lục Tử để lại thì tốt rồi...” Tả Thiệu Khanh âm thầm hạ quyết định.

Lục Tranh từ trong hầu bao móc ra một miếng mộc bài đen nhánh, nhúng mực ở trên tờ giấy tuyên thành hạ xuống một đạo ấn ký, nhắc bút trên giấy viết mấy chữ, sau đó đem tờ giấy kia dán ở trên trán Tả Thiệu Khanh, thành công ngăn chặn miệng của y.

Tả Thiệu Khanh bị động tác của hắn làm cho sững sờ, y bóc tờ giấy kia nhìn xem, lập tức mở to hai mắt nhìn: “Cái này...cái này...”

“Không muốn?”

“Không...không...” Làm sao có thể không muốn? Cái này không phải là thứ y thiêntân vạn khổ muốn có được sao?

Y còn tưởng rằng cần phải buông cần câu dài mới có thể câu được con cá lớn, không nghĩ tới Lục Tranh hào phóng như vậy, vốn là đưa cho y một hạt châu đáng giá, hiện tại lại đưa cho y một tờ ấn tín, vốn gì cũng đều kiếm trở về rồi.

Tả Thiệu Khanh vội vàng đem tờ giấy như nặng ngàn cân cẩn thận bỏ vào trong ngực, ngẫm lại cảm thấy chưa đủ an toàn, đem tờ giấy nhét vào trong hầu bao bỏ vào lớp sâu nhất trong vạt áo.

Mặt y có chút hồng, vẻ mặt xem như thần nhiên hành lễ với Lục Tranh: “Đa tạ hậu lễ của Lục gia.” Cái này thật đúng là hậu lễ, đã có đồ vật này, chuyện y đáp ứng với Nhị thúc có thể tiếp tục, ba phần lợi nhuận thủy vận cũng xem như trở thành của y rồi.

Không lo việc nhà không biết củi gạo quý, những ngày này y chỉ nuôi một nam nhân mà đã xài hết hơn phân nửa tiền để dành của y, tiếp tục về sau không có tiền bạc doanh thu thì không thể làm được gì.

Tả Thiệu Khanh tận lực để cho nét mặt của mình thoát nhìn bình thần một chút, nhưng độ cong nơi khoe miệng như thế nào cũng không thể hạ xuống được, ngay cả xưng hô thay đổi cũng không có phát giác: “Lục gia không sợ văn sinh dùng ấn tín của ngài làm chuyện xấu sao?”

Lục Tranh nằm lại trên giường, tiện tay bưng lên một đĩa bánh hoa mai khoan thai bắt đầu ăn, giễu cợt nói: “Người có thể làm ra chuyện gì xấu?”

Đối với Lục tiểu công gia mà nói, Tả Thiệu Khanh cho dù giết người phóng hỏa cũng là chuyện nhỏ, huống chi đám thư sinh này cũng không có can đảm giết người phóng hỏa, nếu như chỉ là dùng đồ của hắn đổi ít bạc, thật sự không tính là chuyện gì xấu.

Tả Thiệu Khanh cũng suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, yên tâm thoải mái đem chỗ tốt nhận vào, cũng quyết định hào phóng một trận: “Văn sinh trở về mua cho Lục gia một gã sai vặt thì như thế nào?”

Bên cạnh y chỉ có La Tiểu Lục, nếu như y đi Xương Bình mà không mang theo thì nhất định bị người hoài nghi, còn không bằng đi mua một gã sai vặt hoàn toàn xa lạ, bất kì lúc nào cũng có thể hầu hạ vị gia này cũng không cần lo lắng hành tung của mình bị tiết lộ, vẹn toàn đôi bên.

“Không cần.” Lục Tranh không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, ngoại trừ hai ngày đầu, hắn hoàn toàn có thể tự chăm sóc chính mình.

Nếu không phải nhìn thấy Tả Thiệu Khanh thư sinh này có chút thú vị, hắn cũng sẽ không giữ y lại lâu như vậy.

Tả Thiệu Khanh có chút do dự: “Vậy những ngày này...”

“Đã có người chăm sóc.”

Tả Thiệu Khanh sững sờ một chút mới bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, Lục Tranh là thân phận gì? Làm sao có thể mất tích lâu như vậy mà không ai đi tìm, chắc hẳn tại lúc y không biết rõ tình hình thì người ta đã cùng một tuyến rồi.

Nói không rõ trong lòng là tư vị gì, nhưng nhận thức này lại khiến cho Tả Thiệu Khanh nhẹ nhàng thở ra, y không cần lại gánh vác an toàn sinh mệnh của Lục tiểu công gia.

Tả Thiệu Khanh bay bổng về đến nhà, nhấc bút viết một phong thư, ngay cả ấn tín của Lục Tranh cũng cùng một chỗ nhét vào trong thư, để cho La Tiểu Lục giao cho Tả nhị lão gia, hơn nữa dặn dò nó nhất định phải tự tay giao cho Nhị lão gia.

La Tiểu Lục lúc trở lại cũng giống như là bay bổng, bởi vì vừa rồi Nhị lão gia thưởng cho nó năm xâu tiền, đây chính là cả năm tiền lương bổng của nó, quả thực giống như bánh từ trên trời rơi xuống.

“Gia, đây là thứ Nhị lão gia để cho tiểu nhân mang cho ngài.” La Tiểu Lục cung kính khom lưng, đem hầu bao đưa cho Tả Thiệu Khanh.

Nó hôm nay, đối với Tả Thiệu Khanh đã không chỉ là sợ hãi nữa, mà là thực sự bội phục, trước đây tổng kết ra một câu “không thể đắc tội với Tam gia”, sau đó lại phải kết luận ra một câu: Đi theo Tam gia có thịt ăn.

Tả Thiệu Khanh đem hầu bao mở ra, như mong muốn mà thấy được tờ ngân phiếu năm mươi lượng, không chỉ có chừng này, còn có miếng ngọc hoàn mỹ cùng một tờ khế đất, hiển nhiên là Nhị thúc đưa tặng thêm.

Nhìn vị trí địa lý trên khế đất, Tả Thiệu Khanh xoa xoa con mắt, nhìn tròn vện ba lượt xác nhận không sai mới cất tiếng cười to: “Ha ha... Nhị thúc thật sự là quá hào phóng rồi.” Nếu ông ta biết cửa hàng này tương lai có thể kiếm được nhiều tiền, chỉ sợ sẽ hối hận đến xanh ruột rồi.

Tiệm tạp hóa Đại Sinh, trước mắt chỗ đó chỉ là một gian hàng bán tạp hóa, cửa hàng rất lớn chỉ có thể kiếm được một chút lợi nhuận nhỏ, nhưng Tả Thiệu Khanh biết rõ, sau khi tân hoàng đăng cơ, phát triển mậu thương trên biển, quán sự tiệm tạp hóa này là người sớm nhất dẫn một đám người đi ra biển kiếm hàng, sau khi trở về buôn bán lời, vài năm sau chậm rãi phát triển trở thành hiệu buôn nổi danh nhất Đại Ương.

Tên quán sự kia gọi là gì nhỉ? Tả Thiệu Khanh sờ cằm nghĩ, y nhất định phải đem nhân tài này lôi kéo vào trong tay mình, dù sao cũng không thể để hần ta rời khỏi tiệm tạp hóa trở thành đối thủ của mình.

Vừa nghĩ đến tình cảnh tương lai tài nguyên cuộn cuộn đến, Tả Thiệu Khanh liền mừng rỡ không ngậm được miệng.

Chỉ có điều việc này không gấp, ngày mai y phải đi ra ngoài, như thế nào cũng phải chờ y thi hương trở về, hơn nữa y còn phải trước hết nghĩ biện pháp tránh đi tai mắt người Tả gia, nếu không tiền còn chưa kiếm được trước hết dẫn đến một thân tao ương.

Nhìn Nhị thúc lấy ra cửa hàng này thăm dò y, nếu như y Tả Thiệu Khanh ngay cả một chút phiền toái ấy cũng không giải quyết được, chỉ sợ Nhị thúc cũng sẽ không yên tâm hợp tác với y.

La Tiểu Lục có chút nhìn không rõ trạng thái điên cuồng của Tam gia, nó sờ hầu bao phình lên của chính mình, cũng ngay ngốc nở nụ cười.

32. Chương 32: Quý Nhân Đến Cửa

Ngủ một giấc ngon lành, Tả Thiệu Khanh lòng tràn đầy vui sướng thức dậy, vừa rửa mặt vừa nghe vú Liễu lái nhải, đơn giản là muốn y ở trên đường chú ý an toàn, phải mặc nhiều quần áo ăn nhiều cơm, hết lái nhải y lại tiếp tục lái nhải La Tiểu Lục.

Tả Thiệu Khanh chưa bao giờ cảm thấy chán ghét vú Liễu, thậm chí bị lái nhải như vậy nhưng toàn thân lại khoan khoái dễ chịu, ở kiếp trước sau khi vú Liễu bị đuổi đi, y liền không còn được người khác quan tâm như vậy nữa.

Y nhìn những sợi tóc bạc trên thái dương của vú Liễu, trong lòng ngẫm hạ quyết tâm: Ở kiếp này, y nhất định phải cho vú Liễu cuộc sống tốt nhất, tuyệt đối sẽ không lại cho phép người khác tổn thương bà dù chỉ là một chút.

Ăn điểm tâm, quán gia Tả phủ đưa tới cho y mười lượng bạc làm lộ phí, lại sắp xếp cho y một chiếc xe ngựa, nói là phu nhân suy xét đến y “thương thể chưa lành” đặc biệt chăm sóc cho y.

Đời trước cũng không được đãi ngộ như vậy, Tả Thiệu Khanh trên mặt tự nhiên là thiên ân vạn tạ, trong lòng hừ lạnh: Tiết thị này là lo lắng khi y đi ra cửa bị người khác nhìn thấy, lại có người nói này nói kia đi?

Bởi vì không có phu xe, La Tiểu Lục đành phải tự mình ra trận, động tác không thông thạo mà chở Tả tam gia nhà nó lên đường.

Vừa ra khỏi trấn Vưu Khê liền nhìn thấy Khúc Trường Thanh đang ở đằng kia chờ, Khúc gia tại trấn Vưu Khê không nổi danh, chỉ là một gia đình có chút giàu có, nhưng Khúc Trường Thanh lại mang theo một xa phu hai thư đồng và một bà tử, Khúc Trường Thanh địa vị ở trong nhà không giống bình thường.

“Thật có lỗi, lại để cho Khúc huynh đợi lâu.” Tả Thiệu Khanh nhảy xuống ngựa, hướng Khúc Trường Thanh chấp tay nói.

“Không ngại, chúng tôi cũng vừa đến, từ nơi này đến quận Xương Bình chưa đến một trăm dặm, chúng ta đi nhanh một chút có thể đến nơi trước khi trời tối.”

“Tiểu đệ là lần đầu tiên đi xa nhà, còn phải nhờ Khúc huynh chăm sóc nhiều hơn.”

“Hiền đệ khách khí, đây là tự nhiên.” Khúc Trường Thanh cực lực mời Tả Thiệu Khanh cùng hắn ta ngồi cùng một chiếc xe ngựa, Tả Thiệu Khanh không muốn cùng hắn ta quá thân cận, liền lấy lý do thân thể không khỏe mà cự tuyệt.

Chỉ là sau khi nhìn thấy kỹ thuật lái xe không đáng tin cậy kia của La Tiểu Lục, Khúc Trường Thanh vẫn là hào phóng đưa ra đề xuất để cho bà tử đánh xe, tiếp nhận công việc của La Tiểu Lục.

Hai chiếc xe ngựa cùng tiến lên đường, trên đường còn có thể nhìn thấy không ít thư sinh nghèo trên lưng công bộc hành lý dựa vào hai chân đi đường, Khúc Trường Thanh thiện tâm, mời mấy người lên xe, sau khi bên trong xe chật đến nỗi không nhét được người vào nữa thì mới không mời nữa.

Tả Thiệu Khanh thoải mái tựa trên đệm giường mềm mại ở xe ngựa, trong tay ăn bánh ngọt La Tiểu Lục đưa tới, dừng đề cập đến có bao nhiêu thích ý.

La Tiểu Lục nghe thấy ở bên trong chiếc xe ngựa bên kia truyền đến tiếng cười lớn tiếng, liếc qua bộ dáng lười biếng của chủ tử nhà mình, thở dài, Tam gia như vậy, về sau làm quan chỉ sợ cũng không phải là một quan tốt.

Tả Thiệu Khanh buông bánh ngọt, uống một hớp nước ung dung nói: “Ai, đã quên mang theo lô trà, ở trên đường có thể pha trà cũng được xem là một thú vui tiêu khiển lớn.”

“Gia, không bằng ngài cũng gọi mấy học sinh lên xe ngồi chung? Không chỉ có thể kết thiện duyên còn có thể tạo ra thanh danh tốt.”

“Xe chúng ta nhỏ, gia lại là người cần tĩnh dưỡng, đi gọi người lên ngồi để làm gì?” Tả Thiệu Khanh khiêu mi: “Chẳng lẽ người muốn xuống xe đi bộ?”

La Tiểu Lục vội vàng lắc đầu: “Không không, nô tài nói đùa, chúng ta vẫn là an nhàn như vậy.”

Một đoàn người nghỉ trưa dừng chân ở một quán trà, ăn hết lương khô mang theo liền lên đường, một đường nhanh chóng chạy vội, rốt cục tại lúc trời tối sao thưa thì đến được tường thành quận Xương Bình.

Quận Xương Bình là quận lớn nhất ở phía Nam, nghe nói chỗ này đã từng là thế lực của Đại hoàng tử, chẳng qua hiện tại, Tả Thiệu Khanh nhìn ngựa xe thông suốt tiến vào bên trong thành liền biết, chỗ này chỉ sợ đã đổi chủ.

Bởi vì y nghe nói, quận Xương Bình có ba khó, một trong số đó chính là vào thành khó, không giao một chút lộ phí qua đường có thể bị tiểu binh trông coi khó xử nửa buổi, bầu không khí quả thực không tốt.

Bởi vì nguyên nhân thi cử, khách sạn trong nội thành đều buôn bán thịnh vượng, Tả Thiệu Khanh và Khúc Trường Thanh hỏi qua ba khách sạn mới tìm được một khách sạn còn chưa đầy khách, dù cho như vậy, giá một đêm so với bình thường tăng gấp ba lần.

Tả Thiệu Khanh gần đây kiếm được một chút tiền, vì vậy giả làm kẻ có tiền một hồi, thuê được một tiểu viện nhỏ cuối cùng của khách sạn, hơn nữa chân thành mời Khúc Trường Thanh cùng với vài học sinh đồng hành cùng ở.

Thái độ của y cực kì thành khẩn, cũng không kiêu căng cũng không hèn mọn, khiến cho một vài học sinh đối với y phê bình kín đáo đều sửa đổi, hơn nữa cả đám đối với thân thể của y nổi lên quan tâm.

Người yếu thế luôn làm cho người ta đồng tình và thiên vị, Tả Thiệu Khanh cho dù nội tâm cường đại nhưng khuôn mặt lớn lên lại gây yếu, hơi khê cau mày đều có thể tác động đến tâm tư của người ngoài, vì vậy vài câu liên tiếp, mấy học sinh lớn tuổi liền mở miệng gọi một tiếng “Hiền đệ”.

Tả gia ở trấn Vũ Khê chính là đại gia bậc nhất, lại có Tả Hậu Thuần vị tổ tiên như vậy, mặc dù có người chướng mắt thân phận thứ tử của Tả Thiệu Khanh, nhưng đại bộ phận người vẫn là cùng y khách khí duy trì quan hệ bạn tốt.

Tả Thiệu Khanh đối với kết quả như vậy rất hài lòng, lại hùng hồn mời mọi người ăn một bữa tối phong phú, sau đó mới kéo lấy thân thể mệt mỏi mà trở về phòng.

Y kì thật cũng không am hiểu cùng người xã giao, nhưng cũng biết nhập sĩ làm quan dựa vào học thức là không đủ, quá mức ngay thẳng chính là loại người cổ hủ thường là bị người khác làm đá kê chân.

Ngày hôm sau, Tả Thiệu Khanh không đi ra ngoài, Khúc Trường Thanh đến gõ cửa hai lần, lần thứ nhất mời y đi bãi phóng quan chủ khảo, lần thứ hai mời y tham gia hội thơ hội học sinh, đều bị y cự tuyệt.

Dẫn đến Khúc Trường Thanh thành khẩn khuyên nhủ y: “Hiền đệ, ngày mai là tổ chức thi, hôm nay nên thích hợp buông lỏng mới tốt.” Đóng cửa xa rời mọi thứ là không đúng.

Tả Thiệu Khanh cười một tiếng: “Khúc huynh nói rất đúng, chỉ là thể lực của tiểu đệ không tốt, trước khi thi vẫn là nghỉ ngơi dưỡng sức thì tốt hơn.”

Khúc Trường Thanh vẻ mặt hơi đỏ lên, luôn xin lỗi nói: “Là vi huynh cân nhắc không chu toàn.”

Chín ngày thi hương vừa kết thúc, lúc Tả Thiệu Khanh từ trường thi đi ra cả người như thoát sắp tắt thở, La Tiểu Lục mất sắc, vội vàng đem người kéo đến trên lưng, công y chạy trở về khách sạn.

Kì thật Tả Thiệu Khanh coi như là tốt rồi, không ít học sinh lúc viết xong một chữ cuối cùng thì ngất xỉu luôn ở bên trong, còn cần người nhà thiên tân vạn khổ mang ra ngoài, cũng có một đồng người chính là đi ở trên đường kiên trì không được nữa liền té xỉu.

Ở khách sạn ngủ một ngày một đêm, Tả Thiệu Khanh mới khôi phục được một chút tinh thần, y vô cùng muốn biết Lục Tranh có giống như kiếp trước cứ như vậy đến Tả phủ, cũng đặc biệt muốn biết bức thư của mình gửi cho Tào gia có phát ra tác dụng hay không.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tả Thiệu Khanh ngồi không yên, thấy La Tiểu Lục thu dọn hành lý trở về, chỉ để lại cho Khúc Trường Thanh một bức thư.

Ngựa không ngừng vó chạy về Tả phủ, Tả Thiệu Khanh vừa mới nhảy xuống xe ngựa liền nhìn thấy đại môn Tả phủ đã biết rõ đáp án, bởi vì cánh cửa đại môn không tính là mới, cánh cửa này tính ra cũng mười ba năm rồi chưa bao giờ mới như vậy, mà ngay cả hai cái cây xiêu vẹo ở bên tường cũng bị đổi thành hai cây tùng bách xanh tươi.

Đi vào đại môn, Tả Thiệu Khanh bước nhanh vào chính sảnh, trên đường nha hoàn gã sai vặt mỗi người đến đi vội vàng, thậm chí không có thời gian liếc nhìn Tả Thiệu Khanh.

Tả Thiệu Khanh tim đập như trống, y sinh ra một loại ý niệm vớ vẩn, loại ý niệm này sai khiến bước chân của y càng thêm nhanh chóng đi về phía trước.

Một chân bước vào cánh cửa, Tả Thiệu Khanh liền ngậy ngấn cả người, nam nhân đang ngồi ở ghế chủ vị cao cao tại thượng kia, mặt lạnh, mang theo một luồng khí thế khiến người không dám lại gần, phía sau hắn còn có một nam tử đang đứng ăn mặc theo phong cách người hầu.

Hai huynh đệ Tả Uẩn Văn và Tả Uẩn Dương câu nệ đứng ở bên dưới, mà ngay cả Tả đại gia đang bị nhốt vào phạt đường cùng Tả nhị gia cả ngày chơi gà dốt chớ cũng an phận đứng ở một bên, Tả Thiệu Khanh còn nhìn thấy đường đệ Tả Thiệu Cẩn cùng một người ngoài dự đoán của y— Tào Tông Quan.

Trong đại sảnh rất yên tĩnh, không có người nói chuyện, thậm chí ngay cả tiếng hít thở đều mang theo áp lực. Tả Thiệu Khanh đến lập tức phá vỡ loại không khí yên lặng này.

Tả Uẩn Văn “vèo” xoay người, nhìn về phía Tả Thiệu Khanh ánh mắt giống như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, ông ta thần thái khấn trương hướng về nam nhân ngồi ở chủ vị vái lạy: “Lục công gia, đây là đứa con thứ ba của lão hủ, tên là Thiệu Khanh.”

Nói xong lập hướng về phía Tả Thiệu Khanh vẫy tay: “Thiệu Khanh mau tới bái kiến Lục công gia.”

Dĩ nhiên lúc đầu ông ta nghĩ, là không có ý định để cho thứ tử này đi ra gặp khách, nhưng giờ phút này không khí trong đại sảnh quá nặng nề, ông ta ước gì có người đưa hâm nóng bầu không khí.

Đại Ương có quy định, cử nhân thi hội lúc nhìn thấy quan viên có thể không cần quỳ hành lễ, nhưng Tả Thiệu Khanh chỉ là tú tài vừa tham gia xong thi hương, quỳ là chuyện không thể tránh khỏi.

Tả Thiệu Khanh không tình nguyện tiến về phía trước, động tác chậm chạp đối với Lục Tranh tiến hành đại lễ, trong miệng nói: “Vấn an Lục công gia.” Trong lòng nghĩ: Tốt xấu gì mình cũng là ân nhân cứu mạng của hắn, bị ân nhân quỳ gối như vậy, cũng không biết có thể hay không tồn thọ.

Đang suy nghĩ, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh không chút tình cảm nào: “Ừ.”

Tả Thiệu Khanh không cần người khác gọi tự mình đứng lên, sau đó cung kính hành lễ với các trưởng bối, cuối cùng đứng ở trước mặt một nam tử trẻ tuổi khác, vui sướng chào hỏi: “Tào huynh khỏe không?”

Kỳ thực trong lòng của y rất muốn gọi Tào Tông Quan là “tỷ phu”, dán nhãn hiệu cho Tả Thực Tuệ, cảnh cáo nàng đừng ăn trong chén nhìn trong nồi, chỉ có điều, nàng cho dù muốn ăn trong chén cũng không có cơ hội, bởi vì y cảm thấy Tả Thực Tuệ không xứng với Tào Tông Quan.

“Hiền đệ thi như thế nào?” Tào Tông Quan cũng không câu nệ, thoải mái hỏi.

Tả Thiệu Khanh cười híp mắt, giống như thiếu niên ngây thơ: “Cũng không tệ, chỉ có điều quận Xương Bình chúng ta nhân tài đông đúc, một chút tài văn chương của tiểu đệ thật sự không đủ xem.”

“Hiền đệ khiêm tốn.” Tào Tông Quan khách khí một câu.

“Khục khục...” Tả Uẩn Văn ho khan một tiếng, nhắc nhở hai người kia không cần chỉ lo nói chuyện mà quên mất vị quan trọng nhất kia.

Lục Tranh từ lúc Tả Thiệu Khanh vào cửa, lực chú ý vẫn đặt ở trên người y, tuy nét mặt của hắn cực kì bình thản, nhưng trong đáy mắt lại chất chứa say mê hứng thú nồng đậm, thực tế sau khi nhìn thấy y và họ Tào cười nói, con mắt híp lại không hề tự nhiên.

33. Chương 33: Người Người Này Không Hề Có Tư Tưởng Của Phàm Nhân

Lúc đại sảnh lại sắp lâm vào trầm mặc, Lục Tranh đột nhiên mở miệng nói: “Lúc này không còn sớm, ăn cơm.”

Những lời này từ miệng một khách nhân nói ra thật đúng là đoạt đi quyền của chủ nhà, đáng tiếc ở đây ngoài trừ Tả Thiệu Khanh, đều không cho là như vậy, Tả Uẩn Văn thậm chí khuôn mặt đỏ bừng: “Là lão hủ xem xét không chu toàn, lúc này để cho người mang thức ăn lên.”

Đồng thời xoay người, Tả Uẩn Văn đưa mắt ra hiệu cho Tả Thiệu Khanh, ý là để cho y cáo lui, hiển nhiên là cảm thấy thứ tử thì không nên lên mặt bàn.

Tả Thiệu Khanh ở trên đường chạy vội vàng một ngày, chỉ ăn mấy miếng bánh ngọt, đã sớm đói đến mức ngực dán lên lưng, lúc này căn bản chẳng quan tâm cảm xúc của Tả Uẩn Văn, yên tâm thoải mái theo ngồi ở vị trí thấp nhất.

Lục Tranh từ đầu đến cuối đều không biểu hiện ra có quen biết với Tả Thiệu Khanh, sắm vai một người xa lạ hoàn mỹ, cái này khiến cho Tả Thiệu Khanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có thể quen biết Lục công gia đương nhiên là chuyện tốt, nhưng đợi vị gia này vừa đi, chính mình chắc là phải bị bức cung, nói không chừng còn phải ăn gậy.

Đồ ăn rất nhanh liền lên bàn, 16 mâm lớn, tám món mặn tám món chay, tất cả đều là những món ăn sơn trân hải vị mà ngày thường Tả Thiệu Khanh ăn không được, xếp đầy cả bàn, so với bữa cơm tất niên của Tả phủ còn phong phú hơn.

Tả Thiệu Khanh tuy không tham ăn, nhưng có đồ ăn ngon so với màn thầu cứng ngắt thì tốt hơn, vì vậy cảm thấy quyết định ở lại của mình là vô cùng chính xác.

Nha hoàn bưng lên một bầu rượu, rót cho Lục Tranh một chén, cũng không biết phải hay không là vô cùng khẩn trương, hai tay phát run, vậy mà chảy vài giọt ra ngoài.

Cho dù Lục Tranh một chút biểu tình cũng không thay đổi, nha hoàn kia vẫn là sệt tới mức quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy một câu cũng nói không nên lời.

Người Tả gia hung ác liếc nhìn nha hoàn kia, Tả Thiệu Yến lập tức tiếp nhận bầu rượu tự mình rót rượu cho Lục Tranh: “Lục công gia, tiểu nha hoàn không hiểu quy củ tay chân vụng về, ngài chớ trách, đây là rượu hoa đào chỉ có một nhà duy nhất ở trấn Vưu Khê ủ, ngài nếm thử.”

Lục Tranh không động, Tả Thiệu Khanh ý thức được người nào đó tâm lý thận trọng, nhìn lại sắc mặt Tả Thiệu Yến càng ngày càng căng cứng, lập tức cười thầm ở trong lòng.

Nhớ ngày đó y lần đầu tiên đưa thức ăn cho Lục Tranh, hẳn không phải cũng là bộ dáng này sao? Luôn khiến cho người khác hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngay tại lúc không khí khó xử nhất, nam tử đứng ở phía sau Lục Tranh nhận chén rượu kia uống một hơi cạn sạch, sau đó trầm mặc mà lui về phía sau lưng Lục Tranh.

Động tác này có nghĩa là gì mọi người đều biết, Tả Uẩn Văn sắc mặt cũng khó coi, nhưng vẫn là trấn định căn dặn hạ nhân một lần nữa đổi một ly khác.

Đợi Lục Tranh lần đầu tiên động đũa, Tả Thiệu Khanh không còn tâm tình để ý những người khác nữa, giờ chiếc đũa lên hướng về thịt bò cách mình gần nhất gắp lên.

Lục Tranh đối với ăn cơm, từ trước đến nay đều lấy ăn no làm nền móng, so với những người ở đây, khí phách hào hùng không phải chỉ có một chút, đương nhiên, cái này cũng là bởi vì những nam nhân này thật sự quá mức văn nhả rồi.

Ngoại trừ Tả Thiệu Khanh, mấy nam nhân ở đây chỉ gắp mấy đũa, thời gian còn lại cơ bản đều là đang... ăn cơm trắng, vẫn là ăn từng miếng nhỏ, gắp Lục công gia áp lực tạo thành có bao nhiêu lớn.

Tả Thiệu Cẩm ngồi ở bên người Tả Thiệu Khanh, đút đầy một miệng cơm trắng, thiếu chút nữa nuốt không trôi, nước mắt trong hốc mắt sắp chảy ra.

Tả Thiệu Khanh có lòng tốt mức cho nó một chén súp, lên tiếng dẫn dò: “Từ từ ăn.” Sau đó dưới ánh mắt cảm kích của đường đệ tiếp tục càn quét mỹ thực.

Sau khi ăn no bụng bầy phần, động tác của Tả Thiệu Khanh mới chậm lại, đồng thời trong lòng nghi hoặc: Vì cái gì ở kiếp này lại thay đổi lớn như vậy? Lục Tranh không phải chỉ ở Tả phủ nói hai câu rồi rời đi sao?

Vì phòng bị điểm này, Tả Thiệu Khanh còn cố ý bắt chước bút tích của Tả Thiệu Yến ám chỉ Tào Tông Quan đến Tả gia thăm viếng, vì chính là để cho hai vị tỷ phu cũ này chạm mặt nhau, xem Tả gia làm sao có thể đem một nữ nhân gả cho hai người.

Không nghĩ tới Tào Tông Quan là tới rồi, người cũng gặp được, nhưng bầu không khí này thấy thế nào cũng không đúng.

Bỏ Tào Tông Quan qua một bên, vì cái gì lúc này Lục Tranh sẽ xuất hiện ở Tả phủ? Mà còn ngồi ở Tả phủ dùng cơm? Cái này cùng với tương lai y biết khác quá nhiều, thế cho nên Tả Thiệu Khanh có chút hoảng hốt đồng thời lại có chút chờ mong.

Y phải chăng có thể cho là Lục Tranh khác thường là bởi vì sự xuất hiện của chính mình?

Tưởng tượng như vậy, Tả Thiệu Khanh vội vàng cúi đầu thu lại rung động nơi đáy mắt, gấp một cái đùi gà gặm không mùi vị.

Sau khi kết thúc bữa cơm tối vô cùng áp lực, Tả Uẩn Văn có ý đồ cùng Lục Tranh bắt chuyện vài câu, đáng tiếc vô luận ông ta nói ra cái gì, đối phương không phải mặt lạnh thì chính là trả lời không đúng chủ đề.

Tỷ như, Tả Uẩn Văn vừa nói ra một câu: “Ha ha, tối nay ánh trăng không tệ, không bằng chúng ta đi hậu hoa viên ngắm trăng như thế nào?”

Lục Tranh cũng không ngần ngại đầu lên, bưng chén trà uống trà: “Chẳng qua là vật chết mà thôi, có cái gì đáng để ngắm sao?”

Nếu như không phải Tả Thiệu Khanh vui sướng nhìn Tả Uẩn Văn kinh ngạc, lúc này chắc chắn y sẽ đáp lại một câu: Người người này không hề có tư tưởng của phạm nhân.

“Phải phải, vậy không bằng...lão hủ cùng công gia đánh cờ?” Tả Uẩn Văn tự nhận là kỳ nghệ rất cao, rất có bản lĩnh.

“Không biết.” Lục Tranh lạnh lùng trả lời, lập tức khiến cho Tả Uẩn Văn xấu hổ muốn tìm khe nứt chui vào, chỉ có thể ấp úng nói: “Lão hủ...lão hủ cũng chỉ là biết một chút da lông.”

Cuối cùng vẫn là Tả Thiệu Yến lạnh lợi một chút, đi lên giải vây cho ông ta nói: “Phụ thân, Lục công gia chắc hẳn là lần đầu tiên đến trấn Vụ Khê, không bằng để nhĩ tử cùng hần đi ra ngoài một chút?”

Nhìn Tả Uẩn Văn liên tục gật đầu, gã ta chuyển hướng về phía Lục Tranh cười hỏi: “Lục công gia cảm thấy như thế nào?”

Lục Tranh lúc này không cự tuyệt, gật đầu liền đứng lên, nói cũng không nói liền đi về phía cửa.

Tả Thiệu Khanh bĩu môi, cảm thấy lúc Lục Tranh bị thương hầu hạ dễ hơn một chút, cho hần ăn cái gì thì ăn cái đó, cho hần mặc cái gì liền mặc cái đó, hiện tại đáng vẻ bắt bẻ như vậy.

Tả Thiệu Khanh cố tình đi theo, đáng tiếc ngồi xe ngựa một ngày toàn thân đều sắp rớt ra từng mảnh, vì vậy dự định trở về tắm rồi đi ngủ.

Chẳng qua không đợi y hành động, người đi đằng trước đột nhiên quay đầu lại, nhấm ngay phương hướng của y nói hai chữ: “Cùng đi.”

“...” Một khắc này Tả Thiệu Khanh cảm thấy ánh mắt của mọi người đều tập hợp đến trên người y, ánh mắt không rõ, vẻ mặt phức tạp khiến cho y có xúc động muốn bỏ chạy.

Chẳng qua y là không thể nào chạy đi dưới ánh mắt nhiều người như vậy, nhất là cá người đi tuốt ở đằng trước kia, e rằng bước chân của mình vừa quẹo một cái thì liền bị phát hiện.

Lừ đừ theo sát đội ngũ phía sau đi ra Tả phủ, Tả Thiệu Khanh đi theo đám bọn họ đi đến phố lớn nhất trấn Vụ Khê, trùng hợp hôm nay là ngày đầu tiên trong tháng, hai bên đường đều bày bán hàng rong, rất náo nhiệt.

Tả Thiệu Yến rớt ở phía sau Lục Tranh nửa bước, giảng cho hần hiểu rõ phong thổ trấn Vụ Khê, thuận tiện nói về địa vị cùng lịch sử phát triển của Tả gia tại trấn Vụ Khê, ngoài sáng trong tối đều truyền bá cho Lục công gia một tư tưởng: Tả phủ tuy bị thua, cũng không thể sống không ra gì, hơn nữa người Tả gia cũng không phải bởi vì vậy mà có tư tưởng buông thả, vẫn như cũ chăm chỉ hiếu học.

Tả Thiệu Khanh đi ở phía sau cách một khoảng hơi xa, đi hai bước liền ngáp một cái, nước mắt đều sắp chảy ra, trong lòng vô cùng oán niệm nghĩ thầm: Sớm biết như vậy trước ở trên xe ngựa đủ rồi lại tính sau.

Bên này Tả Thiệu Yến đang nói đến sự tích danh nhân ở trấn Vụ Khê, Lục Tranh không khách khí đánh gãy lời gã ta, cho hai chữ: “Trở về.”

“...” Mọi người trầm mặc về mặt kì quái.

Tả Thiệu Khanh quay đầu lại liếc nhìn, còn rõ ràng nhìn thấy má hiên Tả phủ, chỉ sợ lúc này mới đi không đến trăm mét đi?

Y nghiêng người đứng ở bên đường, chờ Lục công gia đi qua, âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ thương thế của Lục Tranh còn chưa lành? Hiện tại biểu hiện ra ngoài thân thể cường tráng kì thật chỉ là mạnh mẽ chống đỡ?

Suy đoán này lập tức khiến cho tâm tình của y tốt lên, thế cho nên lúc nghe thấy thanh âm của Lục Tranh truyền qua vẫn chưa khôi phục tinh thần.

Đưa mắt nhìn bóng lưng quay trở về, Tả Thiệu Khanh sầu lo nói thầm: “Giờ Tý? Đây là để cho mình giờ Tý đi tìm hắn hay là hắn giờ Tý tới tìm mình? Không thể nói nhiều hơn vài câu sao?”

“Thiệu Khanh, cùng đi.” Cách đó không xa, Tào Tông Quan đang vẫy tay về phía y.

Tả Thiệu Khanh nhìn nam tử mỉm cười ở đằng trước, nụ cười kia như tắm gió xuân, lần nữa vì Tả Thục Tuệ kiếp trước tuyển chọn sai người mà có chút hả hê.

Nam nhân tốt như vậy không muốn, lại muốn đi phủ quốc công sống một mình thờ chồng chết, quả thực quá ngu ngốc.

34. Chương 34: Một Viên Đá Kịch Thích Ngàn Tầng Sóng

Hậu viện Tả phủ, Tả Thục Tuệ đang lo lắng ở trong phòng đi tới đi lui, thỉnh thoảng hướng ra bên ngoài hỏi một câu: “Như thế nào? Tẩn bộ sao?”

Cho đến khi một bà tử đến truyền lời, nói là Lục công gia cùng mấy vị gia khác đã đi ra ngoài nàng mới xông ra khỏi phòng, một đường chạy thẳng tới viện Vu Hành.

“Nương...” Tả Thục Tuệ đã hoàn toàn không nhớ đến vấn đề đoạn trang hợp lễ nghi gì nữa, vừa vào cửa liền hưng phấn cầm lấy cánh tay Tiết thị hỏi: “Nương... bên ngoài... tin tức ở bên ngoài là thật sao?... Thật sự là Lục tiểu công gia đến?”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội. Nhìn con bây giờ, còn có chút nào là bộ dạng tiểu thư khuê các?” Tiết thị cũng rất hưng phấn, dù cho vị gia kia một lần đến muộn đều bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, nhưng mục vui vẻ chịu đựng.

Mục đem nữ nhi kéo qua một bên dựa xuống ghế, buồn cười hỏi: “Lục công gia thân phận cao như vậy còn có người dám giả mạo sao?”

“Nương, nữ nhi nghe nói...” Tả Thục Tuệ đến bên tai Tiết thị nhỏ giọng nói một câu.

Tiết thị vỗ tay nữ nhi: “Đội phụ thân con về hỏi một chút là được rồi, chúng ta chỉ nghe được vài câu, hẳn là đã hiểu lắm.”

“Nương, ngài nói... nếu như là thật sự, vậy...” Tả Thục Tuệ đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt sáng kinh người.

“Nếu là thật sự, vị trí này tuyệt đối là của con, nương cam đoan.” Lòng bàn tay Tiết thị đỏ mào hời, vừa nghĩ tới nữ nhi của mình có khả năng trở thành phu nhân quốc công, tâm liền nhin không được run lên.

Đây chính là phủ Trấn quốc công, nếu là có thể gả nữ nhi vào đó, chính là làm nhất phẩm phu nhân, mục liền trở thành nhạc mẫu của quốc công.

Cái này không chỉ là thay đổi địa vị thân phận, càng là có cơ hội để mục trở lại kinh đô, mục vĩnh viễn cũng không quên được cuộc sống nở mày nở mặt ở kinh đô lúc chưa lấy chồng.

Ở địa phương nhỏ bé này đợi vài chục năm, mục cảm thấy mình cùng thôn phụ hương đã giống nhau, suốt ngày chỉ có thể làm một ít việc lông gà vỏ tỏi, sống không hề có tôn nghiêm.

“Nhưng... Tào gia kia...” Nhíu mày, Tả Thục Tuệ đã bắt đầu lo lắng chính mình bị Tào gia liên lụy.

“Yên tâm, nương có cách.” Trong mắt Tiết thị hiện lên một vòng tinh quang, tự tin vuốt tóc Tả Thục Tuệ.

Sau một lúc lâu, mặt lo lắng: “Nhưng nương cũng không biết đây là sự thật hay không, đây chính là phủ Trấn quốc công, ngay cả khi Tả gia chúng ta lúc hưng thịnh nhất cũng trèo không nổi lên nhà cao cửa rộng như vậy, huống chi hôm nay Tả phủ đã thất bại, đừng nói là chính thể, sợ ngay cả tiểu thiếp cũng không có đủ tư cách.”

Tả Thực Tuệ bị mặt nói như vậy, đầu óc cũng thanh tỉnh, lập tức hai mắt đỏ lên, ôm lấy Tiết thị nói: “Nương, ngài không phải đã nói, tằng tổ phụ chúng ta năm đó muốn cùng phủ Trấn quốc công kết quan hệ thông gia sao?”

“Ai...đây chẳng qua là lời đồn đãi, nếu là sự thật, cũng là chuyện của đời tằng tổ phụ con rồi, Tả gia sớm đã xưa đâu bằng nay, Lục công gia vì sao không cưới quý nữ nhà cao cửa rộng ở kinh đô, muốn kết hôn cùng với nữ tử dòng dõi sa sút?”

Tả Thực Tuệ tuy đồng ý lời nói của Tiết thị, nhưng trong lòng vẫn ôm một chút hy vọng, thúc giục Tiết thị: “Nương, ngài gọi phụ thân về đây, chúng ta hỏi một chút chẳng phải sẽ biết rồi sao?”

“Đừng làm rộn, phụ thân con lúc trở về tự nhiên sẽ trở về, đừng để lại cho Lục công gia ấn tượng chúng ta chiêu đãi khách không chu toàn.”

Hai mẫu tử này đợi ở trong phòng trong bầu không khí bất an.

Hai huynh đệ Tả Uẩn Văn cũng ở trong thư phòng thảo luận vấn đề này.

“Đại ca, câu nói kia của quốc công gia thật sự quá mơ hồ, cũng không thể khẳng định chính là có ý muốn cùng Tả phủ có quan hệ thông gia.” Tả Uẩn Dương trong lòng cũng không quá khiếp sợ, bởi vì ông đã nhìn thấy một bài Lục gia ở chỗ Tả Thiệu Khanh, ông cho rằng chuyện này hoặc nhiều hoặc ít là có quan hệ với Tả Thiệu Khanh.

Cái này khiến cho ông mừng rỡ không thôi, cảm thấy lúc trước đồng ý cùng Tả Thiệu Khanh hợp tác là hành động sáng suốt.

Tả Uẩn Văn cau mày suy tư về câu nói kia của Lục Tranh, thật lâu mới nói: “Hẳn cố ý nói ra quan hệ thầy trò của lão quốc công với tổ phụ, lại gợi ý một câu, năm đó nếu không phải là thời cuộc biến hóa, có lẽ hai nhà còn có thể trở thành thông gia, với tính cách của quốc công, không có khả năng bắn tên không có đích.”

“Có lẽ... chẳng lẽ phủ quốc công thật sự sẽ cùng Tả phủ kết quan hệ thông gia?” Tả Uẩn Dương nói ra lời này đều cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, cái này có bao nhiêu tự kiêu, cảm giác giống như mình trèo cao lên phủ quốc công đi?

“Ai, ai biết được?” Tả Uẩn Văn vẻ mặt cũng là lúc trắng lúc đỏ, cảm giác mình quá kích động: “Việc này trước đừng nói với người trong nhà, miễn cho truyền sai ra ngoài tránh lúng túng xấu hổ về sau.”

“Đại ca yên tâm, mức độ nặng nhẹ ta vẫn là hiểu được.” Tả Uẩn Dương tâm tư xoay chuyển, thử thăm dò hỏi: “Đại ca, người xem quốc công gia cuối cùng nói với Tả Thiệu Khanh một câu kia, hai người có quen biết sao?”

Tả Uẩn Văn nhíu chặt mày, đều sắp uốn éo thành bánh quai chèo rồi: “Không thể nào, Thiệu Khanh đời này chỉ có một lần duy rời khỏi trấn Vưu Khê chính là mấy ngày đi quận Xương Bình thi, hai người làm sao có thể đồng thời xuất hiện?”

“Vậy cũng phải.” Chẳng qua là làm sao Tả Thiệu Khanh lại có được bài tử? Tả Uẩn Dương trăm mối nghi vấn vẫn không có cách nào giải thích được, thực sự không có ý định tiết lộ cho Tả Uẩn Văn.

“Trước không nói cái này nữa, những ngày này để cho Thiệu Yến cùng mấy đứa nhỏ ở bên cạnh quốc công gia, dù cho không kết được quan hệ thông gia cũng có thể có được sự tán thưởng của quốc công gia, tiền đồ cũng có thể phát triển.”

Nếu là thật sự có thể dựa vào quốc công phủ, vậy Tả gia lại có hy vọng làm việc lại, Tả Uẩn Văn trong lòng tràn đầy kích động, đây chính là nguyện vọng lớn đời này của ông ta.

Lục Tranh còn không biết bản thân thuận miệng nói ra một câu làm cho mọi người trong Tả phủ đều mất ngủ, đương nhiên, cho dù hắn biết rõ cũng không để ý chút nào, hắn cũng đã từng nghĩ sẽ cùng Tả gia kết

quan hệ thông gia, Tả gia cửa nhỏ nhà nghèo, lại là thư hương thế gia, chính là dễ dàng khiến cho người nào đó buông lỏng cảnh giác.

Chỉ có điều...lúc có ý nghĩ như vậy lại nhận được tin tình báo về Tả phủ thì liền từ bỏ.

35. Chương 35: Thật Sự Là Tiền Đồ Vô Lượng

Tả Uẩn Dương không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, đáng tiếc con của ông mới chín tuổi, cho dù muốn lộ diện ở trước mặt Lục công gia vẫn không có võ cũng không.

Rời khỏi thư phòng của Tả Uẩn Văn, bước chân của Tả Uẩn Dương dừng lại, sờ lên cái cảm râu dê của mình, quay người đi đến tiểu viện của Tả Thiệu Khanh.

Đứa cháu thứ ba này của ông, thật đúng là không đơn giản, trước phải lôi kéo một chút mới được.

Tả Thiệu Khanh trở lại tiểu viện trước hết để vủ Liễu nấu một thùng nường nóng, tắm rửa sạch sẽ, rửa bỏ một thân mệt mỏi, không đợi y ngâm xong thì đã nghe thấy La Tiểu Lục báo Nhị lão gia đến thăm.

Tả Thiệu Khanh lau sạch nước trên mặt, miễn cưỡng tựa ở thùng tắm, cũng không có ý muốn đứng dậy, ngược lại để cho La Tiểu Lục đi ra ngoài truyền lời, để cho Tả Uẩn Dương chờ một lát.

Hành vi như vậy tương đối bất kính, nhưng Tả Thiệu Khanh biết, y càng biểu hiện bình tĩnh cao ngạo, vị Nhị thúc này lại càng tin tưởng y.

Quả nhiên, Tả Uẩn Dương cũng không có biểu hiện ra chút nào không cam lòng, kiên nhẫn đợi thời gian uống hết một chén trà, sau khi nhìn thấy Tả Thiệu Khanh đưa liền cười ha ha nói: “Thiệu Khanh bên này trà nước quá kém, mai Nhị thúc để chongười mang đến cho con một bao trà Vân Vụ.”

Tả Thiệu Khanh cũng không khách khí, chấp tay nói: “Vậy liền cảm ơn Nhị thúc.”

Tả Uẩn Dương thấy tóc y rối tung ướt nhẹp, nhìn đôi má trắng nõn non mịn lộ ra một tia ửng hồng, thoát nhìn so với bình thường đẹp hơn ba phần, không khỏi ở trong lòng cảm khái: Trong những đứa cháu Tả gia này, luận về nhan sắc, mấy vị cô nương trong nhà so ra đều kém vị cháu trai này, đáng tiếc thân là nam nhi, cũng không biết là phúc hay là họa.

Tả Thiệu Khanh đang lau tóc, không chú ý tới ánh mắt khác thường của Tả Uẩn Dương, mở miệng hỏi: “Nhị thúc muốn như vậy còn đến là có chuyện gì quan trọng sao?”

Tả Uẩn Dương phục hồi lại tinh thần, cười cười: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là trước đó có vị gia kia, Nhị thúc không kịp hỏi con, lần này thi hương có thuận lợi không?”

Tả Thiệu Khanh biết đây chỉ là lời khách sáo của ông, cũng không nói ra: “Xem như là thuận lợi, cụ thể phải chờ đến lúc yết bảng mới biết được.”

Tả Uẩn Dương vốn dĩ còn tưởng là y sẽ khiêm tốn vài câu, không nghĩ tới nghe được đáp án như vậy, cũng khen một câu: “Năm đó tăng tổ phụ của con mới 14 tuổi liền đỗ cử nhân, chất nhi năm nay mới mười ba, thật sự là tiền đồ vô lượng.”

Nếu vị gia kia thật là bởi vì Tả Thiệu Khanh đến đây, vậy tương lai của y chính là một bước bay lên trời cũng không phải là không thể, Tả Uẩn Dương nhìn về phía Tả Thiệu Khanh ánh mắt như có lửa nóng.

Tả Thiệu Khanh không muốn cùng ông nói những lời vô nghĩa này, tròn mắt đảo vài vòng, không đếm xỉa tới nói: “Nhị thúc quá khen, còn chưa tạ ơn tiền và cửa hàng Nhị thúc đưa tới, trước đó vài ngày còn vội vàng đi thi cũng chưa kịp liếc mắt nhìn qua, ngược lại là không biết quản sự ở chỗ đó còn hay không?”

Tả Uẩn Dương vẻ mặt hơi cương cứng, lúc trước có ý niệm thử y, mới đưa cái cửa hàng không nóng không lạnh như vậy, ông cười mĩa hai tiếng: “Tự nhiên còn, cửa hàng kia chỉ là cho chất nhi kiếm ít tiền lẻ dùng

thôi, chất nhĩ không chê là tốt rồi.” Trong lòng của ông nghĩ ngợi: Về nhà cùng phu nhân thương lượng một chút, lại đưa cho thứ gì đó tốt hơn.

“Làm sao lại như vậy? Đây là cửa hàng đầu tiên chất nhĩ có được, chắc chắn phải quý trọng, ngày mai chất nhĩ liền đi xem.” Tả Thiệu Khanh không biết nghĩ đến cái gì, hơi đỏ mặt nói: “Chất nhĩ không hiểu đạo lý kinh doanh, đến lúc đó còn phải phiền tới quản sự của cửa hàng nhiều hơn, không biết Nhị thúc có thể...”

Tả Uẩn Dương tâm tư xoay chuyển, rất nhanh liền hiểu ẩn ý những lời nói này, vội vàng phụ họa nói: “Trở về ta liền gọi người đưa văn tự bán mình của bọn họ cho con.”

Ông cho rằng Tả Thiệu Khanh là lo lắng tuổi còn nhỏ, cũng không phải chủ tử chính thức, cho nên phải quản chặt những hạ nhân kia, đương nhiên không ngại bán cho y một nhân tình.

Tả Thiệu Khanh thấy mục đích đã đạt được, biểu tình chân thành tha thiết nói lời đa tạ, sau đó còn nhắc đến một câu: “Nhị thúc có thời gian rảnh thì để cho Nhị đường tỷ thường xuyên đến nơi này, nàng cùng Đại tỷ bằng tuổi, có bạn cũng là rất tốt.”

Tả Uẩn Dương cảm thấy cả kinh, vẻ mặt trở nên ngưng trọng: “Chất nhĩ nói là...” Chẳng lẽ suy đoán trước đây của đại ca là thật? Lục công gia quả nhiên là muốn cùng Tả phủ kết quan hệ thông gia?

Tả Thiệu Khanh cười bí hiểm, nhẹ nhàng gõ bàn nói nhỏ: “Chất nhĩ cái gì cũng không biết, chỉ là... có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa không phải sao? Đại tỷ sắp lấy chồng, nếu thúc không chủ động, về sau liền rất khó.”

Tả Uẩn Dương cảm thấy cả người đều là lay động theo gió, ông gian nan nuốt ngụm nước miếng, hít sâu mấy lần, mới đem những lời này tiêu hóa sạch sẽ, ông đứng dậy chấp tay về phía Tả Thiệu Khanh: “Nếu thật sự có một ngày như vậy... Nhị thúc nhất định sẽ đền đáp ân tình này cho con.”

Tả Thiệu Khanh tận lực xem nhẹ vị chua tràn đầy trong lòng, mặt mỉm cười, lại để cho bản thân thoát nhìn càng thêm thành khẩn: “Nhìn Nhị thúc nói kìa, chúng ta là người một nhà, làm gì lại nói những lời như vậy?” Ân tình cái gì đấy, chắc chắn sẽ có lúc trả lại.

Nếu như Lục Tranh nhất định phải chọn một nữ nhân từ Tả gia, vậy y tình nguyện thành toàn cho Tả Thục Dư, ít nhất Đường tỷ này cùng y không có ân oán gút mắc quá lớn.

Nhưng vừa nghĩ đến Lục Tranh sẽ cùng Tả Thục Dư kết hôn, Tả Thiệu Khanh cũng có chút khó chịu, ở trong mắt y, Lục Tranh đáng giá có được nữ nhân tốt, dù cho nữ nhân kia chỉ là hữu danh vô thực chiếm lấy tên tuổi phu nhân phủ Trấn quốc công.

Thân phận của Lục Tranh, tài năng của Lục Tranh, chuyên tình của Lục Tranh, không có chỗ nào không khiến cho Tả Thiệu Khanh kính nể, y thậm chí nghĩ, nếu mình là nữ tử, nhất định sẽ không bỏ qua nam nhân như vậy.

36. Chương 36: Lục Gia, Văn Sinh Đã Đến Theo Lời Ước Hẹn

Giờ hơi canh ba, trong đêm tối Tả Thiệu Khanh mở to mắt, có lẽ là thói quen cứ đến giờ Tý là thức dậy đi đưa cơm cho Lục Tranh, đến giờ này, dù cho còn mệt mỏi rồi thì người cũng tự nhiên tỉnh dậy.

Y xuống giường choàng áo lông dày rời khỏi tiểu viện, vượt qua gió đêm lạnh buốt đi về phía Phúc Nguyệt Lâu của Lục Tranh.

Nghe nói Tả Uẩn Văn và Tiết thị vốn có ý định đem viện Vu Hành dọn dẹp sạch sẽ để cho vị gia này ở, bắt đầu dĩ vị đại gia này chứng mặt chỗ đó chứng khí mù mịt, sau khi đi dạo một vòng Tả phủ thì chọn tiểu lâu này.

Phúc Nguyệt Lâu ở hậu hoa viên, là một tòa lầu nhỏ hai tầng, là nơi Tả phủ dùng để ngắm hoa vào tân niên, trang trí thanh tịnh và tao nhã, cho dù là vào đông, cũng có một vòng hoa mai vây quanh.

Cánh cửa được mở ra liền nhìn thấy người hầu mặc bộ y phục màu xanh, không biết có phải hay không là Lục Tranh đã dẫn dò, người nọ nhìn thấy Tả Thiệu Khanh nửa đêm tới chơi cũng không có ngạc nhiên, trực tiếp mở cửa để người vào, sau đó không nói tiếng nào canh giữ ở bên ngoài viện tử.

Ẩn Nhất ở ngoài cửa nghe thấy Tả Thiệu Khanh cố ý thả nhẹ bước chân, nhớ tới bộ dáng y nướng thỏ đêm đó, không có lương tâm mà nở nụ cười.

Tả Thiệu Khanh tâm tình có chút không yên, nhưng nghĩ đến Lục Tranh còn thiếu nợ ân tình của mình chưa trả, bước chân càng thêm kiên định.

Y cúi đầu đứng ở ngoài cửa phòng, hít sâu một hơi mới mở miệng: “Lục gia, văn sinh đã đến theo lời ước hẹn.”

Cửa từ bên trong mở ra, phía sau cửa lại không có ai, Tả Thiệu Khanh nếu như vẫn là tiểu thư sinh ngày thơ tuyệt đối sẽ bị một màn này hù dọa, y lần nữa cảm thán Lục Tranh nội lực thâm hậu, nhắc chân bước vào.

Hai mắt nhanh chóng quét qua một lần bài trí trong phòng, cho dù y không thường tới tòa lầu này, cũng nhìn ra được Tiết thị đã bỏ ra bao nhiêu sức lực ở đây, so sánh phòng mình cùng với căn phòng này, tiểu viện của mình quả thực chính là ổ ăn mày.

Nhìn trên tường treo bút tích của Chung Liễu Vũ, nhìn bên cạnh ngăn tủ đứng là bình hoa sứ thanh hoa, ở trong phòng lại đốt trầm hương, chỉ sợ ngay cả nhà chính của Tiết thị cũng không hơn được căn phòng này.

Đương nhiên, những vật này ở trong mắt Lục Tranh không đáng giá được nhắc tới.

Lục Tranh không ngủ, đang khoanh chân ngồi trên giường mềm mại ở phía trước của sổ luyện công, hai mắt nhắm nghiền, thần thái an tường, nếu không phải hần vừa rồi mở cửa cho mình, Tả Thiệu Khanh còn tưởng rằng hần nhập định rồi.

Tả Thiệu Khanh không biết hần đang luyện công pháp gì, nhưng mỗi lần luyện đều là cả người đầy mồ hôi, trung y ướt sũng dán ở trên người, mà chính mình mỗi lần luyện thanh tâm bí quyết bên trong hay bên ngoài đều mát lạnh, chẳng lẽ là cao cấp cùng cấp thấp khác nhau?

Đợi nửa canh giờ, hai chân của Tả Thiệu Khanh bắt đầu run lên, y bắt đầu hoài nghi không phải là Lục Tranh mượn cơ hội trêu đùa chính mình chứ, báo thù lúc trước mình đối với hần bất kính.

Một khắc nữa trôi qua, ngay tại lúc Tả Thiệu Khanh muốn rút lui, Lục Tranh mở mắt, vẫn là ánh mắt kim quang quen thuộc kia, trong đêm tối đặc biệt chói mắt.

Lục Tranh không thấy Tả Thiệu Khanh liếc mắt, đem quần áo ướt sũng trên người cởi ra ném trên mặt đất, trên người không một mảnh vải đi đến phía sau bình phong.

Lúc Tả Thiệu Khanh nhìn thấy hần không coi ai ra gì mà cởi quần áo mặt đỏ tím mang tai, tuy không phải chưa từng thấy Lục Tranh khỏa thân, nhưng lúc đó Lục Tranh bị thương không thể cử động, không có quá nhiều cảm xúc, hiện tại ở loại tình huống này nhìn cũng không biết có thể hay không bị đau mất hột.

Y cố gắng cúi thấp đầu, ánh mắt rơi trên mũi chân mình, kéo dài lỗ tai lắng nghe động tĩnh ở phía sau bình phong.

Sau tấm bình phong truyền đến tiếng nước, không biết có phải hay không là ảo giác của Tả Thiệu Khanh, y phát giác độ ẩm trong phòng tăng lên cao, mà hơi nóng này hình như bắt nguồn từ thùng nước phía sau tấm bình phong.

Tả Thiệu Khanh rất khẳng định, cho dù là nấu một thùng nước, ở trong đêm mùa đông chỉ trong vòng một canh giờ sẽ biến lạnh, vậy hiện tại thùng nước kia là như thế nào nóng lên? Rõ ràng hơn nửa canh giờ này không có người vào phòng.

Ngay tại lúc hồn y bay đi xa, một giọng nam hùng hậu từ phía sau tấm bình phong truyền tới: “Đến!”

Tả Thiệu Khanh đề xuống sự kinh ngạc ở trong lòng, lách qua tấm bình phong tiến vào, một miếng vải trắng ném đến trước mặt y, y tự tay tiếp được, nghi hoặc nhìn Lục Tranh.

“Tôi kì lưng.”

Khóe miệng Tả Thiệu Khanh co quắp, thật sự không rõ chình mình vì sao lại lưu lạc đến nỗi trở thành gã sai vặt? Bên ngoài không phải có một gã sai vặt đang đứng sao?

“Lề mề cái gì?”

Tả Thiệu Khanh “Ah” một tiếng, không tình nguyện tiến lên, đem khăn trong tay thấm ướt, sau đó chà sát trên bả vai Lục Tranh.

Ngón tay đụng đến làn nước ấm áp, y vẫn là nhịn không được hỏi: “Vì cái gì thùng nước này là nước nóng? Lúc nào thì nâng vào?”

“Người không biết trên thế giới này có một thứ gọi là nội lực sao?”

Tả Thiệu Khanh tay run lên, khăn rơi vào trong thùng nước, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào cái ót của Lục Tranh, tự nhiên sinh ra tình cảm sùng bái, y cũng càng thêm kiên định muốn từ chỗ của Lục Tranh lấy ra một phần bí tịch võ công.

Từ trong thùng nước mò ra tấm khăn, Tả Thiệu Khanh cẩn thận tránh đi miệng vết thương đang kết vảy trên đầu vai hắn, trong lòng cảm thán một chút về sự khôi phục sức khỏe cường đại của nam nhân này, thuận miệng tìm chủ đề để nói: “Văn sinh còn có chút được chữa ngoại thương, muốn hay không mang đến cho ngài?”

Lục Tranh ngẩng đầu liếc mắt nhìn y, nhàn nhạt trả lời: “Không cần.”

Tả Thiệu Khanh cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, Lục công gia thứ được tốt gì chẳng có, làm sao có thể vừa ý được chữa thương của y, y tăng thêm sức ở dưới tay, đem khăn trở thành bàn chải, ở phía sau lưng Lục Tranh dùng sức lau, hận không thể chà rớt ra một lớp da của hắn.

Lục Tranh cái gì cũng chưa nói, hai tay khoác lên thùng tắm, lưỡi biếng nằm sấp, tùy ý để cho Tả Thiệu Khanh cầm khăn ở phía sau lưng hắn trút cảm phẫn.

Tả Thiệu Khanh mới lau một hồi liền mệt mỏi, loại việc hao thể lực này thật sự không thích hợp với thư sinh như y, hai tay của y chỉ dùng để chấp bút, tuyệt đối không phải dùng để đám bóp lưng.

Y đem khăn ném vào trong thùng nước, quẳng xuống một câu: “Được rồi.” Sau đó đưa cho Lục Tranh một tấm khăn.

Lục Tranh tự mình rửa sạch nửa người dưới mới đứng lên, nước từ trên làn da mật ong của hắn chảy rầm rầm xuống dưới, chảy vào trong nước, dẫn đến mũi Tả Thiệu Khanh nóng lên.

Hắn từ thùng tắm bước ra, hai tay mở ra, dáng người cao ngất đứng ở đó, mỗi một đường vân da trên người, mỗi một vết sẹo trên người đều nhìn một cái là thấy hết.

Động tác này Tả Thiệu Khanh không xa lạ gì, lúc y để cho La Tiểu Lục hầu hạ y mặc quần áo cũng là như thế này, chỉ là... y tại sao phải làm những cái này? Chà sát hết lưng còn chưa đủ còn phải hầu hạ thay quần áo?

Đáng tiếc Lục Tranh không cho y quyền cự tuyệt, Tả Thiệu Khanh nhận mệnh dùng vải lau khô thân thể Lục Tranh, lúc lau đến nửa người dưới gần như là nhắm mắt lại, dù là như vậy, y vẫn là liếc đến vật gì đó đang ngủ đông trong đám rừng rậm đen.

Nhanh chóng đem trung y chuẩn bị xong mặc lên trên người Lục Tranh, Tả Thiệu Khanh lui ra phía sau một bước âm thầm thở phào, đối mặt với thân thể nam nhân cường tráng hữu lực như vậy, áp lực thật sự quá lớn.

Cũng may Lục Tranh cũng không lẫn qua lẫn lại nữa, quy củ ngồi vào bàn, Tả Thiệu Khanh lại cảm áo choàng phủ thêm cho hắn, mặc dù biết nam nhân này thân thể không sợ nóng không sợ lạnh, nhưng y cũng không thể ngồi đối diện với một nam nhân chỉ mặc trung y.

Lục Tranh cũng không có cự tuyệt động tác của y, mà là chỉ chỉ ghế đối diện: “Ngồi.”

Tả Thiệu Khanh biết rõ chính sự đã đến, tim bắt đầu đập gia tốc, ngồi xuống bên mép ghế, thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống đất.

“Tam thiếu gia Tả phủ? Còn là một thứ tử?”

“... Đúng vậy.” Tả Thiệu Khanh ngồi nghiêm chỉnh, chờ Lục Tranh tiếp tục, trực giác nói cho y biết, tuyệt đối không phải là lời tán dương gì.

“Nghe nói Tả tam gia một tháng trước bị đâm trọng thương, nằm trên giường suốt hai mươi ngày mới có thể xuống giường.”

Tả Thiệu Khanh trong lòng lộp bộp, lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười giải thích: “Văn sinh và Lục công gia cũng coi như là đồng mệnh tương liên rồi, kì thật nửa tháng trước thương thế của văn sinh đã khỏi hẳn, chỉ là trở ngại...cho nên “nằm” ở trên giường thêm vài ngày.”

Lục Tranh không đi đánh giá những lời này của y có tính là chân thật hay không, mà là nói: “Một thứ tử không được chủ mẫu đối đãi tốt, lại có năng lực ở trên núi cứu một người xa lạ, còn mỗi đêm đem đồ cho hắn, năng lực của Tả tam gia không nhỏ.”

“Căn nhà tranh kia...là tài sản riêng của văn sinh.” Tả Thiệu Khanh nói xong câu đó cảm giác mình đặc biệt đáng thương, chính mình thực sự có được, vậy mà chỉ có một gian nhà tranh tan hoang.

Sợ Lục Tranh sinh nghi, y lại bổ thêm một câu: “Tả phủ phòng vệ cũng không nghiêm, cho nên văn sinh có thể thừa dịp đêm tối đi ra ngoài, có thất lễ mong được Lục công gia tha thứ.”

Trước mặt Lục Tranh bước vào Tả gia, cũng đã đem toàn bộ Tả gia điều tra rõ ràng, dù sao hắn lúc đầu là ôm mục đích như vậy đến đây, hắn muốn đem toàn bộ Tả phủ khổng chế trong lòng bàn tay mình.

Từ tư liệu điều tra được, toàn bộ Tả phủ chỉ có tình huống của vị Tam gia này cùng trên tư liệu liệt ra hoàn toàn không giống, nếu không phải Lục Tranh và Tả Thiệu Khanh từng tiếp xúc, thật đúng là nhìn không ra thư sinh nhìn văn nhược này có cơ trí cùng năng lực bất thường.

Đây cũng là lý do hắn đích thân đến Tả phủ, thậm chí thay đổi ước nguyện ban đầu, hắn muốn tận mắt nhìn một chút sinh hoạt của thiếu niên này ở bên trong Tả phủ, hắn vô cùng có hứng thú hiểu rõ bên trong Tả gia đến tột cùng đang cất giấu chuyện xấu gì.

37. Chương 37: Văn Sinh Từ Trước Đến Nay Giữ Mình Trong Sạch

Cảm giác được ánh mắt của Lục Tranh có chút khác thường, Tả Thiệu Khanh trong lòng đập như trống, tuy y không sợ Lục Tranh nhìn thấy vẻ mặt thật của y, nhưng loại ánh mắt dò xét này khiến cho y không thoải mái.

Ngoài cửa, nam tử quần áo xanh sau khi gõ cửa ba cái báo cáo nói: “Chủ tử, có một bà tử đưa bốn nha hoàn tới, nói là đến hầu hạ ngài.”

Tả Thiệu Khanh nhìn xem sắc trời, lại nhìn xem ngọn đèn luôn không tắt ở trong phòng, suy đoán phải hay không là Tiết thị luôn chú ý chỗ này, rất sợ Lục công gia trong đêm tối tịch mịch, gối đầu một mình khó ngủ, kết quả là sẵn sóc đưa lên mấy nha đầu làm ấm giường.

Chỉ là không biết bốn nha đầu này là từ trong phòng nào ra, có phải hay không là thị nữ hoàn được Đại tiểu thư dạy dỗ tốt đưa tới, dù sao cũng là cho phu quân tương lai, lúc nào cho cũng không phải giống nhau sao?

Đáng tiếc bọn họ đưa sai giới tính, nếu đưa mấy gã sai vặt lớn lên tuần tú đến, đoán chừng Lục công gia liền cố gắng nhận vào.

Trong lòng nghĩ như vậy, Tả Thiệu Khanh trên mặt tươi cười lộ ra bộ dáng vài phần xem kịch vui, như tên trộm, làm cho Lục Tranh nhìn y nhiều thêm vài lần.

“Người đang cười.” Lục Tranh rất không nể tình phá hư một chút tâm tư nhỏ này của Tả Thiệu Khanh.

“Không có.” Tả Thiệu Khanh lập tức phủ nhận: “Ta chỉ là đang nghĩ, bốn nha hoàn này Lục công gia định xử lý như thế nào.”

“Người nói xem?”

“Đương nhiên là...” Tả Thiệu Khanh con ngươi đảo một vòng, chậm rì rì nói: “Lục công gia quanh năm đắm máu sa trường, chỉ sợ cũng không có thời gian hưởng thụ chuyện mây mưa, đã có người đưa đến cửa, không bằng...”

Lục Tranh nghi hoặc kín đáo liếc nhìn nửa người dưới của y: “Người còn hiểu không ít.”

Tả Thiệu Khanh bỏ ra thời gian nửa chén trà mới hiểu được ý của những lời này, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, cường điệu úp úp mở mở: “Trong sách đều có Nhan Như Ngọc...tự nhiên là hiểu được.”

Lục Tranh truyền một câu về phía cửa: “Để cho các nàng đi.” Thấy Tả Thiệu Khanh trừng lớn hai mắt, Lục Tranh vẻ mặt không rõ theo dõi y hỏi: “Vẫn là nói, Tả tam gia có hứng thú đem các nàng giữ lại?”

“Không không, không có! Văn sinh từ trước đến nay giữ mình trong sạch, có thể nào, có thể nào cùng bọn nha hoàn lêu lổng?” Tả Thiệu Khanh đầu lưỡi cũng bắt đầu vịu lại rồi, bị Lục Tranh dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn mình chăm chăm thật sự hết sức quần bách.

Lục Tranh tiến đến trước mặt y, đem từng lỗ chân lông trên mặt Tả Thiệu Khanh đều quan sát rõ ràng, nhìn không được dùng mu bàn tay mơn trớn đôi má trơn mềm kia, cảm xúc trên tay khiến cho hắn nhớ đến loại tơ lụa tốt nhất.

Ngón tay của hắn lướt qua môi Tả Thiệu Khanh, ánh mắt dừng lại trên hai cánh môi hồng mềm mại, thanh âm trầm thấp hỏi: “Tả tam gia đã đến tuổi có thể lêu lổng rồi sao?”

Tả Thiệu Khanh toàn thân căng cứng, da đầu run lên, nơi bị Lục Tranh sờ qua mang theo nhiệt độ khác thường, liên tiếp đốt đến trong lòng của y.

Y nhớ rõ y kiếp trước chính là tại lúc mười ba tuổi thì trưởng thành, nhưng đời này không biết có phải hay không là quá nhiều việc, thế cho nên y vẫn chưa từng tiết.

Trên làn da trắng nõn của thiếu niên nhiễm một tia đỏ ửng, dưới ngọn đèn chiếu rọi giống như mỹ ngọc không tì vết, trong cơ thể Lục Tranh dâng lên một dòng nhiệt lưu, đi thẳng xuống phía bụng.

Hắn ho khan hai tiếng ngồi thẳng người, đem ánh mắt từ trên người Tả Thiệu Khanh dời đi, không được tự nhiên nói: “Tuổi còn nhỏ đừng học những tài tử phong lưu dâm loạn kĩ nữ, một đám nhả nhận bại hoại.”

Tả Thiệu Khanh như có điều suy nghĩ lườm Lục Tranh, vị gia này mười một tuổi liền lên chiến trường, đến nay đã bảy năm, cũng không biết có phải hay không là còn bảo trì thân đồng tử.

Vài năm ở Giang phủ, y cũng đã nhìn ra, không ít quan lại quyền quý đều yêu thích thu xếp mấy gã sai vặt dung mạo thanh tú xinh đẹp bên người, cũng không biết bên người vị gia này có hay không.

Tả Thiệu Khanh có tâm thăm dò, dùng nội lực đem nhiệt khí ép lên đôi má, một đôi mắt đen như mực, thẹn thùng cúi đầu nhìn hắn: “Lục gia oan uổng văn sinh, văn sinh cũng là nhìn không quen nhìn những đề tài phong lưu của văn nhân.”

Lục Tranh có chút giật mình sửng sốt, sau đó lông mày cau lại, lạnh lùng dạy dỗ: “Vì sao lại làm điệu bộ này? Thấp kém.”

Tả Thiệu Khanh thần kinh đứt một tiếng “két”, y bức ra hai giọt nước mắt, lông mi thật dài chớp chớp, vừa muốn khóc lại không muốn khóc, bờ môi cũng rung động, giống như là cực lực kìm chế tủi thân.

Y rất ít soi gương, cũng chưa từng chú ý diện mạo của mình là như thế nào, nhưng xem phản ứng đời trước của Giang Triệt, tuyệt đối không phải là dung mạo tầm thường.

Dám nói y thấp kém? Thăm mỹ quan của Lục công gia có phải có vấn đề hay không? Chẳng lẽ hắn thích không phải là loại này?

Tả Thiệu Khanh kiếp trước chưa từng thấy vị trạng nguyên lang trong lòng hần, không biết nam nhân được Lục Tranh nhìn trúng là dạng gì. Nhưng theo thời gian tính toán, hiện tại Lục Tranh còn không biết Tưởng Hằng Châu, càng không thể nào đặt hần ta ở trong lòng, vậy có phải hay không có nghĩa là... Tả Thiệu Khanh không dám nghĩ sâu, cảm thấy ý nghĩ kia sẽ đem chính mình kéo vào vực sâu.

Lục Tranh có chút tâm loạn, nhìn chăm chăm vào Tả Thiệu Khanh thật lâu, vừa rồi trong nháy mắt, lòng ngực của hần đột nhiên đập thật nhanh, có một loại cảm giác hít thở không thông lạ lẫm, ánh mắt của thiếu niên khiến cho hần có loại cảm giác cổ quái, giống như là cực kì đơn thuần trong suốt, lại giống như là vực sâu đen thui, hai loại cực đoan đồng thời hiện ra trong mắt y.

Nhưng bất kể là loại nào, Lục Tranh cũng không cảm thấy chán ghét, hần cho là hần sẽ cảm hận loại người hai mặt như vậy, mà trên thực tế, đối với Tả Thiệu Khanh, hần hơn phân nửa là cảm thấy hứng thú, muốn cởi bỏ tất cả hứng thú say mê bí ẩn.

Lục Tranh muốn đưa tay lau đi nước mắt trên lông mi của y, nhưng khi nhìn thời gian dài, mày nhíu lại càng chặt, cảm giác Tả Thiệu Khanh như vậy có chút quái dị.

Tả Thiệu Khanh nửa buổi không nghe thấy động tĩnh của hần, hơi ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn Lục Tranh, nhẹ giọng hỏi: “Ngài muốn nói cái gì?”

“Rất giả dối.”

“...” Tả Thiệu Khanh không tự giác sờ lên đôi má, nhéo nhéo, chỗ nào giả? Y tự nhận là biểu hiện rất đúng chỗ.

Một bàn tay dày rộng thay thế tay của y, học bộ dáng của y cũng nhéo nhéo da thịt mềm mại trên mặt của y, chỉ là lực tay kia hơi mạnh khiến y đau đến nổi nhe răng.

Y phần hận trừng mắt Lục Tranh, rất muốn hỏi một chút Lục công gia này xem như là đang trừng phạt sao?

Lục Tranh yêu thích không nở rời tay, hần đã từng gặp phần lớn nam nhân võ tướng đều là thô ráp, dù cho là thư sinh da mịn thịt mềm như vậy cũng không kích thích nổi một nửa dục vọng của hần, chớ nói chi là đối với hần giở trò, thư sinh trước mắt này thật sự là rất đặc biệt.

Đặc biệt...khiến cho người khác có dục vọng ăn sạch.

Đặc biệt muốn vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của y, để cho y lộ ra diện mạo chân thật nhất.

Hần cũng không phải chưa thấy qua thư sinh gian trá, trong trí nhớ, tên gia hỏa của Giang gia lớn lên nho nhã nhưng bên trong lại là một bụng đen tối, là mặt người dạ thú ra vẻ đạo mạo, nghe nói hiện tại đã lẫn lộn lên Lại bộ, cũng không biết còn muốn gây tai vạ bao nhiêu cho dân chúng.

Lập tức ánh mắt Lục Tranh càng ngày càng chuyên chú, Tả Thiệu Khanh có chút đứng ngồi không yên, Lục Tranh khiến cho y cảm thấy, giống như là đang bày ở trước mặt tên ăn mày một miếng thịt lớn, khiến cho người khác nhìn không được muốn nhào tới, trong lòng có một loại khát vọng nói không nên lời.

Y sợ hãi khát vọng như vậy, đời này y cũng không có ý định vì người khác mà sống, y muốn báo thù, y muốn nhập sĩ, y muốn một bước lên mây, y tuyệt đối sẽ không lại an cư trong hậu viện nhà ai, trải qua cuộc sống phụ thuộc.

“Lục...Lục gia, thời gian không còn sớm...tiểu sinh cáo từ.” Tả Thiệu Khanh nói xong lòng bàn chân như bôi mỡ, chuồn mất.

Lục Tranh nhìn bàn tay trống rỗng của mình, dư vị rung động vừa rồi, có chút mất tự nhiên nhíu mày, hần là, hần đối với thiếu niên này nổi lên tâm tư không bình thường?

“Ẩn Nhất” Lục Tranh hướng về phía cửa hô một tiếng.

“Chủ tử.” Ẩn Nhất giống như một trận gió tiến vào, thẳng tắp đứng ở trước mặt Lục Tranh, trong lòng cũng đang phỏng đoán chủ tử nhà hần ta đến cùng là làm sao trên chóc thiếu niên kia, lại đem người dọa đến vẻ mặt trắng bệch.

Lục Tranh ngồi có chút mê mang, một hồi lâu sau mới nhở ra hai chữ: “...Không có việc gì.”

Hắn vốn là muốn hỏi ý kiến Ân Nhất một chút, dù sao hắn đối với tình cảm hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí không biết loại cảm giác vừa rồi có phải là động tâm rồi hay không, nhưng loại việc này hắn lại không biết mở miệng hỏi như thế nào, đành phải chính mình phiên muộn phỏng đoán.

Từ nhỏ hắn đã biết chuyện nam phong, tại quân doanh vài năm này nam nam luyện ái là nhìn thấy không ít, trong lòng hắn, đối với nam nhân động lòng cũng không đáng sợ, nhưng sợ chính là: Hắn tại sao lại đối với một thư sinh động tâm?

38. Chương 38: Lão Phu Nhân Cô Quạnh

“Gia, Lão phu nhân gửi thư hỏi ngài muốn kết hôn với cô nương nhà ai?” Tuy trong lòng đã có suy đoán, nhưng Ân Nhất vẫn là cẩn thận hỏi một câu.

Trong đầu Lục Tranh hiện lên thân ảnh Tả Thiệu Khanh, lông mi giật giật: “Việc này cứ kéo dài thêm một thời gian nữa sau này lại bàn bạc.”

“À?” Ân Nhất vốn tưởng rằng Lục gia là hạ quyết tâm muốn kết hôn cùng cô nương Tả phủ, bằng không thì làm sao lại hạ thấp thân phận vào Tả phủ ở?

Chẳng lẽ Lục gia đối với Đại tiểu thư Tả gia không hài lòng? Trong ấn tượng, vị cô nương kia ngoại trừ bên ngoài đoan trang, có một chút thông minh thì hình như là không có gì đặc biệt.

Nhưng chủ tử nhà hắn ta không phải bởi vì khuê nữ kia cửa nhỏ nhà nghèo như thế mới lựa chọn Tả phủ sao?

“Chủ tử, Lão phu nhân nói, nếu ngài năm nay không vì mình chọn lựa một người làm thê tử, Lão phu nhân bà liền tự mình ra tay.”

Lục Tranh vốn đang nhíu mày sau khi nghe được câu này lông mày nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp chết ruồi: “Bà đang lẫn qua lẫn lại cái gì?” Lục lão phu nhân nếu ra tay, toàn bộ kinh đô liền rối loạn.

Ân Nhất trầm thổ dài, Lục lão phu nhân cô quạnh, đã không có trượng phu, nhi tử lại không ở bên người, phủ Trấn quốc công to như vậy liền chỉ có một vị chủ tử ở, không lẫn qua lẫn lại thì làm sao được chứ?

Hắn ta còn nhớ rõ năm đó lúc còn ở phủ Trấn quốc công, bọn họ những người này đều không ít lần bị lão phu nhân trêu cợt, khó trách gia không muốn quay trở lại kinh, đoán chừng cũng là đối với đoạn chuyện cũ kia khắc sâu trong trí nhớ?

“Để cho Khưu quân gia nhìn chăm chăm bà, đừng để cho bà đem một vài nữ nhân không đứng đắn mang vào trong phủ, lại đem những cô nhi năm ngoái cứu từ biên cương đưa về kinh đô, theo lệ cũ an bài ở Đồng An Đường, liền nói gia muốn lại lần nữa chọn lựa phủ vệ.”

Ân Nhất lặng lẽ vì những tiểu thư khuê các “không đứng đắn” kia kêu oan, đồng thời trong lòng đối với Lục gia giờ ngón cái lên, vẫn là vị gia này hiểu nhất như thế nào phân tán lực chú ý của Lục lão phu nhân.

Tả Thiệu Khanh trở lại phòng cũng ngủ không được, nằm trên giường lật qua lật lại như bánh rán, trong đầu tràn đầy hình ảnh khuôn mặt cương nghị của Lục Tranh.

Sau khi sống lại, y chỉ nghĩ như thế nào trả thù Tả gia, nghĩ đến như thế nào tránh đi Giang Triệt, nghĩ đến như thế nào dấn vào Lục Tranh để thay đổi thực trạng hậu đại Tả gia không thể vào kinh.

Thỉnh thoảng cũng sẽ có suy nghĩ tương lai tìm một nữ tử hiền lương thành gia, nhưng ý nghĩ như vậy cũng không quá mạnh liệt, thậm chí y biết rõ mình đối với nữ tử cũng không có nhu cầu quá mạnh liệt.

Mười ba tuổi đúng là tuổi từ thiếu niên chuyển đổi thành nam nhân, Tả Thiệu Khanh rõ ràng cảm nhận được thân thể của mình có chút không đúng, ngoại trừ lúc đối mặt với Lục Tranh từng có mấy lần khô nóng bất thường, y thậm chí chưa từng một lần mộng xuân, Tả Thiệu Khanh đã là người có tư tưởng trưởng thành nên biết rõ, như vậy quá không bình thường.

Y cũng không biết, đời trước bị giam cầm sáu năm đã mang đến cho y tâm lý oán hận, khiến cho trong tiềm thức của y đối với sự tình phương diện này lảng tránh.

Nhiệt độ trong cơ thể từng chút từng chút dâng lên, dự vọng quen thuộc kia làm cho người ảo não phá tan gông xiềng, đi thẳng xuống bụng.

Tả Thiệu Khanh kéo chăn qua che đầu, cắn môi vô lực nghĩ: Vừa rồi y vì cái gì không nghĩ đến nữ tử? Rõ ràng kiếp trước y đối với nữ tử là có cảm giác.

Bỏ qua thân thể biến hóa, Tả Thiệu Khanh cong lưng kẹp lấy hai chân mang theo suy nghĩ lung tung chìm vào giấc ngủ.

Sau đó đã được như ý nguyện có một đêm mộng xuân.

39. Chương 39: Đại Tỷ Nhất Định Là Thẹn Thùng

Ngày hôm sau, Tả Thiệu Khanh sáng sớm đã bị vú Liễu từ trong chăn đào ra, còn thay y lục ra một bộ quần áo mới nhất, khuyên nhủ cảnh cáo nói: “Tam gia, khách quý đến trong nhà, ngài phải cẩn thận một chút, lỡ như làm quý nhân khó chịu, lão gia và phu nhân liền ngay lập tức xử ngài.”

Tả Thiệu Khanh bĩu môi, lời này đã quá muộn, không tính trước kia, chính là tối hôm qua y cũng đã khiến quý nhân khó chịu, chỉ có điều vị quý nhân kia cũng không phải là người quá hẹp hòi, không đến nỗi vì một chút chuyện nhỏ liền làm to chuyện?

Thay Tả Thiệu Khanh chải xong tóc, vú Liễu bưng bữa sáng trong thực hạp ra: “Vì đãi khách, phu nhân dặn dò người trong phòng bếp giờ Thìn phải thức dậy, chuẩn bị hơn mười món ăn đặc sắc một chút, sủi cảo này là bị phòng bếp loại bỏ.”

“Cái này thật đúng là dính ánh sáng của vị khách quý kia.” Tả Thiệu Khanh ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của sủi cảo, lại một lần nữa cố suy nghĩ bám vào Lục công gia.

Bám lấy vị gia này, không chỉ ăn ngon uống ngon, còn không cần lo lắng bị người khi dễ, ngay cả năng lực làm việc cũng rất tốt.

Đáng tiếc nam nhân như vậy không phải ai cũng có thể bám vào.

Ăn xong bữa sáng, Tả Thiệu Khanh đi viện Vu Hành thỉnh an, vì để khách nhân lưu lại ấn tượng “gia phong đoan chính”, buổi sáng hôm nay thỉnh an đặc biệt đoan chính, mà ngay cả lão phu nhân cũng đoan chính ngồi ở vị trí chủ vị tiếp nhận mọi người thỉnh an.

Tả Thiệu Khanh chuyển động con ngươi xám xịt, rất muốn biết bốn nha hoàn đêm qua Tiết thị đưa đi ẩm giường là ai, nhìn xem dạng mặt hàng gì có thể bị Tiết thị đút tặc.

Trong ngoài quét mắt một lần, đều là nha hoàn bà tử thông thường ở Tả phủ, cũng không gặp người nào lớn lên đặc biệt xuất sắc, vì vậy càng thêm kiên định cho rằng, đưa qua chính là nha hoàn hồi môn tương lai của Tả Thục Tuệ.

Tả Thục Tuệ hôm nay ăn mặc đặc biệt ngăn nắp, cả người mặc quần hải đường ngàn sắc, áo khoác ngoài màu son, màu sắc tươi đẹp ở trong ngày mùa đông đặc biệt gây chú ý, hướng chỉ trên đầu còn cài trâm cài tóc vàng ròng khảm hồng ngọc, chỉ cần nhẹ nhàng cử động liền lập tức hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

Tả Thiệu Khanh cúi đầu xuống che đi sự khinh thường trong đáy mắt, lúc này liền bắt đầu, Tả Thục Tuệ cũng đã nhìn không được muốn trèo lên Lục Tranh sao? Đương nhiên, có lẽ y nghĩ sai rồi cũng nên, có lẽ người ta là vì Tào đại thiếu gia ăn mặc tồi.

“Nương... này cũng giờ dần canh ba, cũng không biết khách quý dậy chưa?” Câu nói đầu tiên đã phá vỡ sự chờ mong của Tả Thiệu Khanh đối với nàng.

“Đã để cho quản gia trông coi ở ngoài cửa, vừa có động tĩnh sẽ đến bẩm báo.”

Tả Thiệu Khanh đương nhiên biết khách quý trong miệng các nàng là ai, lại ngẩng đầu, ngây thơ nháy mắt mấy cái: “Đại tỷ đây là lo lắng Tào đại ca sao? Huynh ấy ngày hôm qua còn hỏi đệ về tin tức của tỷ đấy.”

Về mặt mẫu tử Tiết thị lập tức thay đổi, hai cặp mắt giống nhau trừng về phía Tả Thiệu Khanh: “Im miệng. Lời này cũng có thể tùy tiện nói lung tung sao? Đừng hủy thanh danh của Đại tỷ người.”

Tả Thiệu Khanh yếu ớt lắc bả vai: “Con...” Này phải thật là nhanh.

Tả Thục Tuệ cũng một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ dạy dỗ Tả Thiệu Khanh: “Tam đệ, Tào thiếu gia là khách nhân của Tả phủ chúng ta, là bạn tốt của Đại ca, cùng ta không có quan hệ gì, nếu là hấn...” Nàng mấp máy môi, kiên định nói: “Nếu là Tào thiếu gia có ở trước mặt đệ nhắc tới tỷ, đệ cũng chớ có nói lung tung.”

Tả Thiệu Khanh ngây thơ lại hồn nhiên vô tội hỏi: “Tào đại ca không phải sắp trở thành tỷ phu của đệ sao? Tất cả mọi người đều nói như vậy...a, đệ đã biết, Đại tỷ nhất định là ghen tị.”

Tả Thục Tuệ thiếu chút nữa cắn vỡ răng, hai mắt rưng rưng, điềm đạm đáng yêu khóc lóc kể lể: “Tam đệ, là ai tung tin đồn nhảm như vậy? Này... này không phải cố ý giội nước bẩn lên trên người tỷ sao? Nương...”

Tả Thiệu Khanh sợ tới mức trốn đến phía sau lưng Tả Thiệu Yến, nắm tay áo của gã ta khẩn trương hỏi: “Đại ca... đệ nói sai rồi sao?”

Tả Thiệu Yến vỗ vỗ tay của y, hướng về phía Tiết thị nói: “Được rồi, sự tình không biết rõ trước đừng hành động thiếu suy nghĩ, đừng để cuối cùng rơi vào tình trạng hai cái đầu đều không đạt được kết quả tốt.”

Tả Thiệu Khanh trong lòng âm thầm giơ ngón cái lên, nếu nói người lý trí nhất trong Tả gia thì chính là Tả Thiệu Yến, tài năng và học vấn có, năng lực có, chính là làm người quá mức lạnh lùng.

Chỉ thấy Tả Thiệu Yến vái chào Tả Uẩn Văn: “Phụ thân, con xem vẫn là tìm thời gian thăm dò ý của hấn, cũng không thể luôn tự đứng suy đoán như vậy.”

Tả Thiệu Khanh khước miệng nhếch lên, trong lòng đã có một kế sách, nghĩ cách để Tả Thục Tuệ không gả cho Tào Tông Quan rất đơn giản, chỉ cần làm cho nàng biết mình có cơ hội trở thành phu nhân phủ Trấn quốc công, nàng nhất định là người tích cực nhất trong việc từ hôn, và phần cuối cùng có lấy hay không lấy được Lục Tranh làm phu quân, cũng không phải nàng nói được là được.

Cũng không biết Lục Tranh sẽ ở Tả phủ mấy ngày, thực hy vọng cứ như vậy ở lại mới tốt, vậy liền có cái để chơi.

40. Chương 40: Võ Mông Ngựa Trên Đuôi Ngựa

Đợi Lục Tranh bên kia dùng xong điểm tâm, Tả Uẩn Văn mang theo cả nhà tiến đến thính an, đương nhiên, trong này không bao gồm cả cô nương Tả Thục Tuệ chưa lấy chồng.

Tả Thục Tuệ ngược lại là muốn đi, nề hà đối phương là một nam tử xa lạ, là một tiểu tư khuê các khó có thể đi ra ngoài gặp nam tử khác.

Lúc đến Phúc Nguyệt Lâu, Tào Tông Quan đã đợi ở trước cửa, nhìn thấy nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, phong độ nhẹ nhàng, hành lễ vẫn an lễ nghi chu đáo.

Hắn ta lúc này còn không biết, chính mình sắp trở thành đối tượng bị Tả gia từ bỏ.

Tả Uẩn Văn thay đổi thái độ thân thiện trước đây, ông ta nhàn nhạt gật đầu: “Tào hiền chất không cần phải khách khí, hai nhà chúng ta là thế giao, người cùng Thiệu Yến là bạn tốt cùng trường nhiều năm, hoàn toàn có thể coi chỗ này thành nhà của mình.”

Tiết thị trước đây nhìn thấy Tào Tông Quan đến Tả phủ thăm hỏi mặt mày vui vẻ hơn hỏ, không nghĩ tới cười không được nửa buổi thì Lục công gia đến thăm, sau đó lại để cho mọi người biết được một câu ám chỉ không rõ ràng kia, hiện tại hận không thể vội vàng đem Tào Tông Quan đuổi về.

Một Lục công gia xuất hiện đã đủ rối loạn, vị này còn ở chỗ này chọn rộn cái gì?

Nếu như Lục công gia thật sự có ý cùng Tả gia kết thông gia, vậy Tào Tông Quan không còn là bánh bao thơm không nhân trong mắt mọi người nữa, trái lại, còn có thể trở thành chướng ngại vật mọi người phải vượt qua.

“Đừng đứng ở bên ngoài nói chuyện, trước đi thỉnh an quốc công gia.” Tiết thị thúc giục một câu.

Tả Thiệu Khanh biết vâng lời đứng ở phía sau đám người, nhìn một màn hoang đường trước mắt, suy tính: Có lẽ...lại để cho hai nhà trở mặt thành thù cũng không tệ.

Trong phòng, bọn hạ nhân đang thu dọn bàn ăn, Tả Thiệu Khanh âm thầm liếc qua, quả nhiên hơn phân nửa đồ ăn đều bị tiêu diệt sạch sẽ, xem ra Tiết thị vẫn là có dự kiến trước.

“Lục công gia đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?” Tả Uẩn Văn đứng ở bên dưới câu nệ, hơi khom lưng.

Lục Tranh tiếp nhận ly nước súc miệng, vẻ mặt nhàn nhạt nói: “Nếu như đêm khuya khoắt không có người tới quấy rầy thì càng tốt hơn.”

Tả Uẩn Văn mặt ửng hồng, hiển nhiên biết những lời này là ngầm ám chỉ bọn họ đừng hơn nửa đêm nhét người vào trong phòng hắn, nhét người coi như xong, rõ ràng ngay cả mặt mũi cũng không gặp đã bị đuổi về, đây quả thật là vô mông ngựa trên đùi ngựa.

Mà Tả Thiệu Khanh miên mang suy nghĩ, y cau mày nghĩ: Người đêm hôm khuya khoắt quấy rầy nên không bao gồm cả mình đi? Dù sao mình là đáp ứng theo lời ước hẹn mà đến.

Tả Uẩn Văn âm thầm trừng Tiết thị, đều do bà nương nhiều chuyện này, nói cái gì vô tương đều thích mỹ nhân, lại nói Lục công gia tuổi gần nhược quán, bên người không có nha hoàn thiếp thân hầu hạ, trong đêm khẳng định vô cùng vắng vẻ.

Kết quả? Lục công gia trong đêm vắng vẻ hay không ông ta không biết, chỉ biết là vị gia này tức giận.

Ông ta ngượng ngùng cười cười, tránh đi đề tài này nói: “Lục công gia có thể hạ cố đến hàn xá, là phúc khí của một nhà lão hủ, lão hủ dự tính mở tiệc chiêu đãi hương thân địa phương, vì Lục công gia đón gió tẩy trần.”

“Bản công lần này xuôi nam chỉ là muốn biết một chút phong cảnh về phương Nam, không cần điều động binh lực.” Nói xong, ánh mắt sắc bén lướt qua Tả Uẩn Văn.

Tả Uẩn Văn hơi có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến Quốc công gia giấu kín hành tung chỉ đến Tả gia, lập tức ở trên mặt lại có ánh sáng: “Vậy hôm nay để cho tiểu nhi tử mang ngài đi ra ngoài một chút như thế nào? Đại sư Trùng Quang của chùa Tây Thiên tinh thông Phật pháp, còn là một người giỏi giải thể xác.”

“Bản công không tin Phật.”

Tả Uẩn Văn xoắn xuýt, nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra ở cái trấn nhỏ Vụ Khuê này còn có thể đi chỗ nào.

Lục Tranh thấy mọi người trong phòng cúi đầu vẻ mặt dờ dẩn, Tả Thiệu Khanh chán đến chết chơi ngón tay, vì vậy thiện tâm đại phát buông tha cho cả nhà này: “Vậy đi chùa Tây Thiên một chút.”

Tả Thiệu Khanh khóe mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh, cùng với mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Chùa Tây Thiện nằm ở Long Hồ Sơn cách trấn Vưu Khê hơn hai mươi dặm, tục truyền vị phương trượng đảm nhiệm đầu tiên chùa Tây Thiện là vị cao tăng đắc đạo nổi tiếng khắp cả nước, ngày Phật Đản hằng năm có không ít tín đồ không ngại ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này dâng hương bái Phật.

Lão phu nhân Tả phủ là người tin Phật, hằng năm quyên tiền hương khói đều khiến Tả Thiệu Khanh nhìn xem đỏ mắt, y thường oán giận nghĩ: Lão tổ mẫu nhà y có lòng từ bi làm việc thiện cứu tế sao lại không cứu tôn nhi của mình?

“Thiệu Khanh...Thiệu Khanh...”

“À?...” Tả Thiệu Khanh phục hồi lại tinh thần, trừng mắt nhìn, nghi hoặc nhìn về phía Tào Tông Quan.

Vị tỷ phu sắp bị từ hôn này vẻ mặt dịu dàng nhìn về phía y, trong tay bưng một đĩa quả hạch đào xốp giòn: “Có muốn ăn chút gì không?”

Tả Thiệu Khanh từ trong mắt của hắn ta nhìn thấy một loại cảm xúc đồng tình, lập tức hiểu rõ, chắc là Tào Tông Quan mấy ngày nay ở trong Tả phủ nghe thấy hoàn cảnh của y, đang thương xót y.

Liếc qua Tả Thiệu Lăng ngồi ở bên phải, Tả Thiệu Khanh mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, từ trong đĩa cầm lấy một quả hạch đào xốp giòn bỏ vào trong miệng: “Đa tạ Tào đại ca, huynh cũng ăn, Đại tỷ làm quả hạch đào xốp giòn là ngon nhất.”

Tào Tông Quan đôi má đỏ ửng lên, nhưng rất nhanh liền tiêu tán, chỉ là có chút tự hào trả lời một câu: “Tay nghề của Đại tiểu thư đương nhiên là tốt.”

Tả Thiệu Khanh từ phản ứng của hắn ta cũng có thể thấy được, nam nhân này thật sự là vừa ý Tả Thực Tuệ, cũng không biết đời trước hắn ta không lấy được Tả Thực Tuệ phải hay không là rất thất vọng.

Y thật muốn lấy một cái búa đánh xuống để cho hắn ta thức tỉnh, nói cho hắn ta biết Tả Thực Tuệ căn bản không đáng để hắn ta nhớ thương, chỉ có điều, rất nhanh y sẽ để cho mọi người này thấy rõ ràng bộ mặt thực sự của nữ nhân kia.

Tả Thiệu Khanh vừa muốn mở miệng, Tả Thiệu Yến bên kia ho khan hai tiếng, trầm ổn nói: “Sắp đến rồi, mang thứ đó dọn dẹp một chút, đừng để rơi rớt.”

Tả Thiệu Khanh vén rèm xe lên nhìn bên ngoài, quả nhiên là đã đến dưới chân Long Hồ Sơn, Lục Tranh cười con ngựa cao to từ bên cạnh xe ngựa đi qua, giống như đang cười nhạo bọn y những người chân nhuyễn không biết cưỡi ngựa.

Y bấu môi về phía Lục Tranh cưỡi ngựa, thầm nghĩ: Biết cưỡi ngựa rất giỏi sao?

Lục Tranh như có cảm giác, quay đầu lại nhìn về phía xe ngựa một chút, ánh mắt lạnh như băng bỗng nhiên rơi vào trên người Tả Thiệu Khanh, y sợ tới mức lập tức thả rèm xe xuống, lại không để ý đến trong nháy mắt Lục Tranh nhìn thấy y lập tức ánh mắt trở nên âm áp.

Tiết thị vốn sắp xếp hai chiếc xe ngựa, chỉ là Lục ánh mắt đầu tiên nhìn thấy xe ngựa liền mãnh liệt nhúu mày, người hầu mặc y phục màu xanh trắng thẫn vô tư bày tỏ: Chủ tử nhà hắn ta chưa bao giờ ngồi loại xe ngựa này, biểu tình kia muốn bao nhiêu khinh bỉ thì có bấy nhiêu khinh bỉ.

Cái này khiến cả nhà Tả gia khổ não, bình thường mọi người đi ra ngoài không phải ngồi nhuyễn kiệu thì chính là xe ngựa, lúc nào thì cưỡi qua ngựa?

Nhưng cũng không thể để cho một đám thư sinh văn nhược dựa vào hai cái đùi đi bộ hơn hai mươi dặm.

Ngay sau đó liền có một màn này, hai thanh niên cao lớn anh tuấn cưỡi ngựa đi theo phía sau xe ngựa, nếu không phải hai vị này khí chất bất phàm, người qua đường đều cho rằng hai người họ là hộ vệ gia đình Tả gia.

Xe ngựa ngừng lại, lúc xuống xe, lúc Tả Thiệu Yến từ bên người Tả Thiệu Khanh đi qua để lại ba chữ: Đừng nói nhiều.

Tả Thiệu Khanh khước miệng co rút một cái, sau đó cúi đầu xuống xe, quy cũ đi đằng sau đám người, hoàn toàn coi lời cảnh cáo của Tả Thiệu Yến như gió thoảng bên tai.

Đường lên núi có chút dốc, tổng cộng có tám trăm tám mươi tám bậc thang, không tính cao, nhưng đủ cho bọn thư sinh Tả gia thấy sợ.

Tả Thiệu Khanh vừa nhìn khuôn mặt táo bón của mấy thư sinh này có chút hả hê, vừa giả bộ thống khổ nhìn lên bậc thang nguy nga kia.

Lục Tranh như cũ đi đầu ở đằng trước, hai tay sau lưng, bước đi mạnh mẽ uy vũ sinh gió, không mất nhiều thời gian liền xa xa vượt qua mọi người một đoạn lớn.

Tả Thiệu Khanh có phần không lời gì để nói, nam nhân này chẳng lẽ không thấy một đám người đi theo phía sau là thể chất gì sao? Chẳng lẽ hẳn cho rằng những người kia là võ tướng trên chiến trường của hắn sao?

Tả Thiệu Khanh có chút tò mò, không biết Lục Tranh dẫn binh sẽ là bộ dáng gì? Càng muốn biết hắn ngày thường cùng đám thuộc hạ giao lưu như thế nào, nhìn bộ mặt lạnh kia của hắn, đoán chừng không nói lời nào cũng có thể đem đám thuộc hạ đông chết.

Bò lên được một nửa, ngoài trừ cái người đi đằng trước kia mặt không hồng không thở hổn hển kia, những người còn lại đều mệt mỏi đến nằm bò, mà ngay cả gia đình Tả phủ mang đến cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Vì để chăm sóc những thiếu gia này, hôm nay mang theo đều là những gã sai vặt mồm miệng lanh lợi, thành thực biết nhìn mặt nói chuyện, nịnh bợ nịnh nọt, nhưng phương diện thể lực thì kém hơn nhiều.

Tả Thiệu Khanh cũng thở gấp kịch liệt, mồ hôi trên trán làm tóc mai đều ướt, sắc mặt trắng bệch, nhìn thật giống như tỳ thời đều muốn té xỉu.

“Lục công gia, tiểu đệ thân thể yếu, có thể trước nghỉ ngơi một chút rồi lại đi không?” Tả Thiệu Yến một bàn tay bắt lấy cánh tay Tả Thiệu Khanh, hướng về phía Lục Tranh hô.

Tả Thiệu Khanh âm thầm liếc mắt khinh bỉ, người này quả thật rất biết nói chuyện, rõ ràng là chính mình đi không được nữa, hết lần này tới lần khác muốn bắt y làm tấm bình phong, nếu như kiếp trước Tả Thiệu Khanh tất nhiên bởi vì được gã ta quan tâm mà cảm động, đáng tiếc hiện tại, y chỉ cảm thấy gã ta dối trá vô cùng.

Nếu không phải vì biểu hiện giống như một thư sinh bình thường, Tả Thiệu Khanh cũng không trở thành dáng vẻ như thế này, sớm cùng Lục Tranh thoải mái leo lên núi, thật sự là một đám gia hỏa vướng bận.

Lục Tranh nghe vậy dừng bước, quay người từ trên cao nhìn xuống nhìn đám thư sinh này, lúc nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tả Thiệu Khanh ánh mắt hơi thâm thúy, sau đó dẫn đầu đi vào đình để nghỉ chân bên đường.

Chỉ liếc mắt một cái, liền khiến cho những thư sinh sắp thoái lực bên dưới mỗi người mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu xấu hổ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nhat-pham-phu-nhan>